

ဝေပွဲ

မပြတ်နိုင်ဘူး

ဆိုတာ

သေချာပြီလား

ပုံနှိပ်ဖြန့်ဝေရေး

စာမူခွင့်ပြုအမှတ်

၅၃၅/၉၀ (၀)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုအမှတ်

၅၅၀/၉၀ (၁၁)

မျက်နှာဖုံး သရုပ်ဖော်

တရားကြည်

မျက်နှာဖုံး ကာလာစွဲ

Prestige

အတွင်းဖလင်

အေဇက်

ကွန်ပျူတာစာစီ

ခွန်မျိုး

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

မျက်နှာဖုံး ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ရွှေ(၀၂၀၁၉) အုခ ပုံနှိပ်တိုက်

၁၂၀/၄၆လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်း ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်ထူး(၀၁၅၇၀)၊ စာပေဇာတိ ပုံနှိပ်တိုက်

၁၇၃/၃၃လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးဖေမြင့်(၀၂၂၅၉) ဖေမြင့် စာပေ

၅၁၆၊ အဝေဂုဏ်လမ်း၊ နံ့သာကုန်းလှေကွက်

အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၉၉၀

အုပ်စု-၁၀၀၀

မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ သေချာပြီလား

ဖေမြင့်

E-BOOK မြန်မာအိမ်ထောင်ရေး

စာစီ၊ စာရိုက်

arkaraung

PDF ဖန်တီးသူ

bagothar85

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

မြန်မာအိမ်ထောင်ရေးစာစီစာရိုက်မှ တင်ဆက်သည်

Commercial use of this book is strictly prohibited

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	အမှာစကား:	၁
၁။	ဂျွန်ဟာရီးဂျွန်ဆင် (John Harold Johnson) သား မင်း တကယ် ကြိုးစားလဲလား:	၃
၂။	ဂျက်ဘင်နီ (Jack benny) ဒါမှ အဖေ့ သား:	၁၂
၃။	မာဂရက် ဘာ့ခ်ဝိုက် (Margaret Bourke-White) သတ္တိရှိစမ်းပါ	၂၁
၄။	ဟယ်လင်ဟေးစ် (Helen Hayes) လုပ်စရာရှိတာသာ အာဂုံစိုက်	၂၈
၅။	မောရစ် ရူပယ်လီယေး (Maurice Chevalier) ကြောက်လှမှာ တွေးကြောက်မနေနဲ့.	၃၆
၆။	ဂျွန်နီ ဝိုက်(စ်)မူလာ (Johnny Weissmuller) ကိုယ့်ပန်းတိုင် ကိုယ်ရွေးပါ	၄၅
၇။	ဟားဘတ်စတင်လေ မော်ရီဆင် (Herbert Stanley Morrison) စာကို ဂုဏ်သိမ်းချက်နဲ့ ဖတ်	၅၁
၈။	ရပ်(ဖ်)ဘန်ချ် (Ralph Johnson Bunche) ယုံကြည်စိတ်ရဲ့ စွမ်းအား:	၅၇

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၉။	အက်စတက် (စ်) ကီးဖော်ဗား (Estes Kefauver) ခလုတ်ကန်သင်းမှ လှေကားထစ်သို့	၆၅
၁၀။	ရိုင်းချက်(ပ)မင်း အင်ဒရူးစ် (Roy Chapman Andrews) စံချိန်မှီသော စွမ်းဆောင်မှု	၇၂
၁၁။	မဒမ်ပန်ဒစ် (Vijaya Lakshmi Pandit) ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနှိပ်စက်နဲ့	၇၈
၁၂။	အယ်လဆာ ရီယာပရယ်လီ (Elsa Schiaparelli) ဂျာတတ်မှ လမ်းတွေ့မည်	၈၆
၁၃။	ဟမ်ဖရီ အဲလစ်(စ်) (Humphry Francis Ellis) နားလည်မှု လွဲကြတဲ့ ကိစ္စ	၉၄
၁၄။	ချားလ် (စ) ရိုင်း(န) (Charles S. Rhyne) သီးနှံကောင်း ဂုတ်သိမ်းလိုလျှင်	၉၉
၁၅။	အလက်ဇန္ဒရိုစ် ပါပေကိုစ် (Alexandros Papagos) အောင်မြင်ရေးအတွက် သော့ချက်	၁၀၄
၁၆။	လက်(စ်)ပေါလ် (Les Paul) မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီလား	၁၁၀

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၇။	ကီ(သ)ဖန်စတန် (Keith Funston)	
	ဒီကနေ့အလုပ်	၁၁၇
၁၈။	ရစ်ချက်ဝိုလ်ကိုမီရစ် (Richard Wolkomir)	
	ဝေဖန်ရေး သင်ခန်းစာ	၁၂၃
၁၉။	အဲရစ် ဆီဗရိုတ် (ဒ) (Eric Severeid)	
	ရှေ့တစ်ခိုင်းစာ စဉ်းစားပါ	၁၂၉
၂၀။	ဒေါက်ဂလပ် (ခ) ဟတ်တလေ (W.Douglas Hartley)	
	အောင်မြင်မှုနှင့် ဂျိုးနိမ်မြကြားက ပါးလျားသည့် စည်း	၁၃၅
၂၁။	အန်ဒရေကော်စတီလန်နက်(စ) (Andre Kostelanetz)	
	အမောဖြေစရာ အိုအေစစ်ကလေးများ	၁၄၁
၂၂။	ရီဆာ စတီဗင်(စ) (Rise Stevens)	
	ကိုယ့် အခြေနေမှန်ကို သိဖို့	၁၄၆
၂၃။	အော်လစ်ဗီယာ ဒဟက်ဗီလင်း (Olivia de Havilland)	
	ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းသာ	၁၅၂

အမှာစကား

လူတစ်ယောက် အောင်မြင်ကြီးပွားရန်အတွက် ဦးစွာပထမ အောင်မြင်လိုစိတ်ရှိရန် လိုအပ်၏။

အောင်မြင်လိုစိတ်ရှိသူ၊ ဘဝအတွက် ရည်မှန်းချက်ရှိသူ၊ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ရောက်အောင် ကျားကုတ်ကျားခဲ ဇွဲနဲ့ပဲနှင့် အားထုတ်ကြိုးပမ်းတတ်သူများသာ လောက၌ အောင်မြင်မှု ရရှိတတ်ကြ၏။

သို့သော် ရည်မှန်းချက်ရှိတိုင်း၊ ကြိုးစားအားထုတ်တိုင်း အောင်မြင်သည်တော့ မဟုတ်။ လောက၏သဘောသဘာဝများကို သိနားလည်ဖို့လို၏။ မိမိ လှုပ်ရှားကျင်လည်မည့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာဖို့လည်း လို၏။ နားမလည် မကျွမ်းကျင်သရွေ့ကား ကြိုးစားအားထုတ်သမျှသည် အလွဲလွဲ အချော်ချော်ချည်း ဖြစ်နေပေမည်။

သို့သော် ဤသည်မှာလည်း လူတိုင်းကြုံရမဲ့ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်၏။ လူသည် အတွေ့အကြုံမှ သင်ခန်းစာယူရင်းသာ ဘဝတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲရသော သဘောရှိ၏။

သင်ခန်းစာ ဟူသည်ကား ပညာတည်း။

ပညာဉာဏ် အမြော်အမြင်မရှိဘဲ ဘဝတိုက်ပွဲတွင် အောင်ပွဲဆင်နိုင်မည် မဟုတ်။

လူသည် ဘဝအသိပညာကို မိမိကိုယ်တိုင်၏ အတွေ့အကြုံမှသာ ရနိုင်သည်မဟုတ်။ တစ်ပါးသူတို့၏ အတွေ့အကြုံမှလည်း ရယူနိုင်ကြ၏။

အတွေ့အကြုံကြီးမားသူထံမှ စကားတစ်ခွန်းသည် လူငယ်လူသစ်တစ်ယောက်အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အထောက်အကူတစ်ရပ် ဖြစ်သွားနိုင်ပါ၏။

စာဖတ်သူတို့အား ဘက်စုံမျှတသော အသိပညာဗဟုသုတများ ပေးနိုင်ရေးကို ဦးတည်ဆောင်ရွက်သည့် **Reader's Digest** မဂ္ဂဇင်းသည် လုပ်ငန်းနယ်ပယ် အသီးသီးတွင် ထိပ်တန်းရောက်သည်အထိ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့သော စာပေပညာရှင်များ၊ ရုပ်ရှင်-သဘင်-ဂီတသမားများ၊ ပန်းချီပန်းပု အနုပညာကျော်များ၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်၊ ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲ စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအား ဆက်သွယ်လျက် ၎င်းတို့၏ ဘဝအသီးသီးကို ကြီးမားစွာ အထောက်အကူ ပြုခဲ့ကြသူများနှင့် ထိုကျေးဇူးရှင်များထံမှ ၎င်းတို့ရရှိခဲ့သည့် ဘဝလမ်းညွှန် အဆုံးအမ

သြဝါဒများအကြောင်း ဖွင့်ဟရေးသားပေးပါရန် တောင်းခံပြီး **The Best Advice I Ever Had** ဟူသော မူသေခေါင်းစဉ်ဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ယခုစာအုပ်သည် အဆိုပါ 'Advice' ဆောင်းပါးများကို ရွေးချယ်စုစည်းကာ ဆီလျော်အောင် မြန်မာပြန်ဆိုပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုလျက် မြန်မာလူငယ် လူရွယ်တို့အနေနှင့် မိမိအတွက် အသင့်တော် အလိုက်ဖက်ဆုံး လမ်းညွှန်ချက် အသီးသီးကို ထုတ်နုတ်ရယူကာ ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် အထိရောက်ဆုံး အသုံးပြုနိုင်ကြပါစေဟု ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ရပါသည်။

ဖေမြင့်

(၁)

ဂျွန်ဟာရီးလ်ဂျွန်ဆင်

John Harold Johnson (1928 -)

ဂျွန် ဟာရီးလ် ဂျွန်ဆင် (John Harold Johnson)(၁၉၁၈-) သည် လူမည်းဆင်းရဲသားလေး ဘဝမှ အမေရိကန် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးလောက၏ ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဘဝ ရောက်ရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။

လူမည်းများအတွက် အဓိက ဦးတည်ထုတ်ဝေသည့် သူ၏ နိဂရိုး ဒိုင်ဂျက် (၈)၊ အက်ဗနီ၊ ဂျက်၊ ဘလက်စတား စသည့် မဂ္ဂဇင်း၊စာစောင်များသည် အမေရိကန်ပြည်၌ အကြီးအကျယ် ရေပန်းစားခဲ့သည်။ အသက် ၃၀ ကျော်စ ၁၉၅၁ ခုနှစ်မှာပင် သူသည် အမေရိကန်ပြည်၏ အထူးခြား အထင်ရှားဆုံး လူငယ် ၁၀ ဦး စာရင်းဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း၌ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းသာမက အာမခံလုပ်ငန်း၊ ဘဏ်လုပ်ငန်း၊ ရေဒီယိုအသံလွှင့် လုပ်ငန်းများတွင်ပါ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

“ ဖြစ်ရမယ်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်မယ်၊ ကိုယ်ရွေးချယ်ထားတဲ့ပွဲကို ကိုယ်ဝင်ပြိုင်ဖို့ ဇွဲနဲ့ပဲလည်း ရှိမယ်ဆိုယင် အောင်ပွဲဆိုတာ ပြေးမလွတ်ဘူး ”

“ သား မင်း တကယ် ကြိုးစားရဲ့လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ အမေ ”

“ တကယ် သေသေချာချာ ကြိုးစားတာ အမှန်နော်... ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ ဒါဆို မပူနဲ့ သား၊ မင်း တကယ်ကြိုးစားနေတာ မှန်ယင် မအောင်မြင်စရာ မရှိဘူး၊ အောင်မြင် လိမ့်မယ်၊ မကြိုးစားတော့ဘူး ဆိုမှသာ တကယ် ရှုံးသွားတာ ”

“ သား မင်း တကယ် ကြိုးစားရဲ့လား ”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားရှိနေသည့် အစောဆုံးမှတ်မိသည့် အရာတစ်ခုက အမေနဲ့ကျွန်တော် ပြေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိကြသည့် သက်ရှိ သတ္တဝါမှန်သမျှ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ ခွေး၊ ကြောင်များပါမကျန် အကုန်လုံး ပြေးနေကြ သည်။

အဲသည့်တုန်းက ၁၉၂၇ ခုနှစ်။ ကျွန်တော် အသက်ကိုးနှစ်သား။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျွန်တော်တို့မြို့ အထက်မှာ စီးမိုး၍ရှိနေသည့် ဆည်ဘောင်ရိုးကြီးဆီသို့ ပြေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့ဆိုသည်က အမေရိကန်ပြည်တောင်ပိုင်း၊ အာကင်ဆောပြည်နယ်ရှိ အာကင်ဆော စီးတီးမြို့။

မစ္စစ္စပီမြစ် အထက်ပိုင်းက တစ်ခြားဆည်ကြီးတစ်ခု ကျိုးကာ မြစ်ရေတွေ တရကြမ်း တိုးလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အသက်လု ပြေးကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရေက ကျွန်တော်တို့နောက်မှ တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်လာနေပြီ။ အမေ ကျွန်တော့်ကို လက်မောင်း ပြုတ်ထွက်မတတ် တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ဆွဲထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ လွတ်ကြပါဦးမလား။

အသည်းအူတုန်စရာ၊ အဲသည့်အခိုက်အတန့်အဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကံကြမ္မာက လုံးဝ မရေရာ။ အမေ ရုတ်တရက် အရှိန်တင်ကာ ကုန်းစောင်းပေါ်ပြေးတက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို တရကြမ်း ဆွဲတင်သည်။ ရေစိုပြီး ချောနေသည့် ဆည်ဘောင်ကုန်းစောင်းပေါ် ကသောကမျော တက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လက်ကမ်းသူတွေက ကမ်းကြ၊ ကမန်းကတမ်း လှမ်းဆွဲသူတွေက ဆွဲကြနှင့် နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အဝတ်အထည်၊ အိမ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းနှင့် စုဆောင်း ထားသည့်ငွေလေး တစ်ပဲနှစ်ပြားကား အစအနမျှ မကျန်အောင် ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘဝကို သုညမှ ပြန်စကြရပြီ။

အမေ့ကို ၁၈၉၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၄ ရက်နေ့မှာ မွေးသည်။ နာမည်က ဂါးထရု ဂျင်ကင်းစ်။ လူမည်းမလေး။

မစ္စစ္စပီ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ အမေကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ဆင်းရဲမွဲတေသည်။ မူလတန်းကျောင်း မှာ သုံးနှစ်လောက် နေပြီးသည့်နောက် ကျောင်းထွက်ပြီး လယ်ကွင်းပြင်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရသည်။

ဆင်းရဲသော်လည်း အမေ စိတ်ဓာတ်မပျက်။ သူ့မှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ အမြဲရှိနေသည်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲရွှင်ရွှင်ပျပျ။

အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာပင် အာကင်ဆောစီးတီးသို့ အမေ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့သည်။ မြို့မှာ အိမ်စေအလုပ်လုပ်သည်။ သို့သော် သည်အလုပ်ထဲမှာ တိမ်မြုပ်ညှိုးငယ်မနေ။ ရပ်ကွက်ရှိ ဘာသာရေးနှင့် သာရေးနာရေး အသင်းအဖွဲ့များတွင် တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်လှုပ်ရှားသည်။

သည်တော့ ရပ်ကွက်မှာ အမေ လူသိများသည်။ “ မစ္စဂါတ်၊ မစ္စဂါတ် ” နှင့် လူတကာ ခေါ်ကြ၊ပြောကြ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အမေက အရပ်တော့ ပုပုပ်ပုပ်။ သို့သော် သွက်လက် ထက်မြက် သော အမူအရာ အပြည့်ရှိသည်။ လူတွေ့လျှင် အားရပါးရ ပြုံးပြတတ်သည်။

ပြီးတော့ အမေမှာ သံမဏိလို ကြံ့ခိုင်မာကျောသည့် စိတ်ဓာတ်ရှိသည်။

အမေ လမ်းလျှောက်လျှင် မတ်မတ်လျှောက်သည်။ ခေါင်းကို ထောင်ထားသည်။ အရပ်အမောင်းရော အရည်အသွေးပါ မနိမ့်ကျသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်မျိုး။

အမေ့ဘဝမှာ ဒုက္ခတွေ ခံစားခဲ့ရဖူးပြီ။ စိတ်ပျက်အားငယ်စရာ၊ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စရာတွေ ကြုံခဲ့ရဖူးပြီ။ အဲသည်ဟာတွေကြားမှာ အမေသည် ရင့်ကျက်ပြည့်ဝသူတစ်ဦးအဖြစ် ထွက်မြောက်လာခဲ့သည်။ မျိုးစုံတွေ သူ ကြုံခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့အတွက် အနာဂတ်မှာ ကြောက်ရွံ့စရာ မရှိတော့။

အဖေက ခင်မင်ဖော်ရွေတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူပြည်မှာ ကြာရှည်မနေခဲ့ရ။ ကျွန်တော် ခြောက်နှစ်သားအရွယ်မှာပင် သစ်စက်မှာ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ အဖေဆုံးပြီးနောက် တစ်နှစ်အကြာမှာ အမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ ပထွေးနာမည်က ဂျိန်းစိလျံ(စ်)။ သူက မုန့်ဖိုမှ မုန့်ပို့အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပထွေးတစ်ယောက်အနေနှင့် သူ မဆိုးပါ။ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခါမျှ ကတောက်ကဆ ဖြစ်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ အိမ်မှာ အမေ့ဩဇာ အဓိကဖြစ်နေတာလည်း တစ်ကြောင်းတော့ ပါ ပါလိမ့်မည်။

အမေက စည်းကမ်းသမား။ ကျွန်တော့်ကို အမြဲ သွန်သင်ဆုံးမသည်။ သူ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုကို ကြပ်မတ်ရန်အတွက် ကြိမ်လုံးကို အသုံးပြုတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို လူတွေက ဘာ့ကြောင့် ဆေးလိပ်သောက်သလဲ မေးလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော် မသောက်တာက ကျွန်တော် ငယ်ငယ် ဆယ်နှစ်သားလောက်တုန်းက အိမ်နောက်ဘက်မှာ ဆေးလိပ်သောက်နေတာ အမေတွေ့သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အဲသည်တုန်းက အဆော်ခံခဲ့ရတာ ကျွန်တော် သည်ကနေ့အထိ မမေ့သေး။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုမှာ ပိုက်ဆံမရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မဆင်းရဲ။ ဒါ က အလွန်အရေးကြီးသည့် အချက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင်လည်း အိမ်မှာ အနွေးပေးစရာရှိသည်။ နွေပေါက်လျှင် လက်လှည့်ရေခဲပုံး အဟောင်းကြီးကို သုံးကာ အိုက်စကရင် လုပ်စားသည်။

သို့သော် ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော် တောင့်တနေခဲ့သော အရာတစ်ခု ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိသည့် သွေး ချွေး မျက်ရည်တွေ ညစ်ထေးပေကျသော ဘဝမျိုးထက် အဆင့်တက်ချင် မြင့်မားချင်သည့် ဆန္ဒ။

သို့သော် သည်ဆန္ဒ ပြည့်မြောက်ဖို့အရေးမှာ အခက်အခဲ အဟန့်အတားတစ်ခု ရှိနေသည်။ ယင်းကား အာကင်ဆောစီးတီးမြို့မှာ နီဂရိုးလူငယ်များအတွက် အထက်တန်းကျောင်း မရှိခြင်းပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ၁၉၃၁-ခုနှစ် အသက်-၁၃နှစ်မှာ ကျွန်တော် ရှစ်တန်းတက်သည့်အခါ၌

ဒါသည်ပင် ငါ့အတွက် နောက်ဆုံးအဆင့်ပါကလား၊ ငါသည်လည်း ငါ့ရှေ့ကသူများ နည်းတူ ဆင်းရဲပင်ပန်းသော ဘဝ၊ နိမ့်ပါးနံ့ချာသော ဘဝ၌ ရပ်တည်ကျင်လည်ရတော့မှာပါလားဟူ၍ တွေးတောပူပန်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် အတွက်မှာမူမူခဲသည်။ ကျွန်တော့်အမေ၏ ထက်သန်ပြင်းပြသော စိတ်နှင့် ကျားကုတ်ကျားခဲ ဇွန်ပဲနှင့် လုပ်တတ်သည့်သတ္တိကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိခဲ့။ အမေက ဘယ်သူမဆို ကိုယ်တကယ်လိုချင်သောအရာကို တကယ်ကြိုးစားလုပ်လျှင် ရကို ရ၊ရမည်ဟု လုံးဝစိတ်ချ ယုံကြည်သူမျိုးဖြစ်သည်။ အာကင်ဆောစီးတီးမှာ လူမည်းလေးတွေအတွက် အထက်တန်းကျောင်း မရှိဘူးဆိုရင်လျှင်လည်း ကိစ္စမရှိ။ ရှိကာဂိုမှာ ကျောင်းကောင်းကောင်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ အလားတူ မြောက်ပိုင်းရှိ တခြားမြို့ကြီးများမှာလည်း ရှိသည်။ သည်လို အခွင့်အလမ်းတွေ ရှိသဖြင့် လည်း မြောက်ပိုင်းကို လူမည်းတွေ သန်းချီ၍ ရွှေ့ပြောင်းနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့ လည်း သွားချင်လျှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားခွင့်ရှိသည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ခရီးစရိတ်။ ရှိကာဂိုက အတော်ဝေးသည်။ ရထားခက မနည်း။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အတော့်ကို များသောငှာ။

အမေအိပ်မက်က သူ့သားလေးကျွန်တော့်ကို မြို့ကြီးပြကြီးသို့ ခေါ်သွားမည်။ ထိုက်ထိုက် တန်တန် ပညာသင်ကြားပေးမည်။ တစ်နေ့သောအခါ၌ အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာ စေရမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ကြိုတင်မမြင်နိုင်သည့် အနာဂတ်တစ်ခုကို အဲသလောက် မှန်းမျှော်ရုံ ယုံကြည်ရဲသည့်စိတ်က တော်ရုံလူမျိုးမှာ ရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

၁၉၃၂-ခုနှစ် ဇွန်လ၊ မြောက်ပိုင်းသို့သွားရန်အတွက် ငွေကြေးအလုံအလောက် စုဆောင်း မိခြင်း မရှိသေးမီမှာပင် အလယ်တန်းပညာ ကျွန်တော် ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။ သို့သော် သည်အတွက် အမေ စိတ်အားမပျက်ပါ။ နှစ်ဆတိုးကြိုးစားကာ ဝင်ငွေရှာသည်။ ဆည်မြောင်းလုပ်သား စခန်းများ မှာ ထမင်းချက်သည်။ အဝတ်လျှော်သည်။ မီးပူထိုးသည်။ အခြား ရရာအလုပ်မှန်သမျှလည်း ဝင်လုပ် သည်။ အဲသည်နှစ်တစ်နှစ်လုံး အမေ အကြီးအကျယ် အလုပ်ဇောက်နေသည်။ အလုပ်၊ အလုပ်၊ အလုပ်။ အမေ အဲသည်လောက် လုပ်နေပြီဆိုတော့ အမေနှင့်ဆက်စပ်သော ကျွန်တော်လည်း ပါရသည်ပေါ့။ လူငါးဆယ်လောက်အတွက် ချက်ပြုတ်၊လျှော်ဖွပ်သည့် အလုပ်တွေနှင့် အမေတစ် ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ မနိုင်နင်းနိုင်သည့်အခါ ကျွန်တော်လည်း နိုင်သမျှဝင်ကူရသည်။

သို့သော် တဖြည်းဖြည်း နွေရက်တွေသာ ကုန်လာသည်။ အခြေအနေက မကောင်း။ ကျောင်းဖွင့်ချိန်အမီ ရှိကာဂိုသွားဖို့ ခရီးစရိတ်၊ပြည့်မီရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း

ထင်ရှားလာသည်။ ကျွန်တော်တို့အိပ်မက် ပျက်ပြယ်တော့မလောက် ဖြစ်လာသည့် အဲသည်အချိန် တွင် အမေ့ထံမှ အံ့အားသင့်စရာစကားတစ်ခု ကျွန်တော် ကြားရသည်။

“ ရှိကာဂိုသွားဖို့ ခရီးစရိတ်ပြည့်တဲ့အထိ ငါ့သား ရှစ်တန်းမှာပဲ ဆက်နေရမယ် ” ဟူသော စကား။

အမေက ကျွန်တော့်ကို လမ်းကြိုလမ်းကြား လျှောက်သွားနေမှာ မလိုလား။ အနိမ့်စား၊ အကြမ်းစား အလုပ်များလည်း လုံးဝ မလုပ်စေချင်။ အဲသည်တော့ သူ မလိုလားတာတွေကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ အမေ ရွေးချယ်လိုက်သည့်နည်းလမ်းက ကျွန်တော် ရှစ်တန်းကိုပြန်တက်၊ လိုအပ်လျှင် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်တက်။

လူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ရယ်ကြသည်။ ဘာမှဖြစ်လာစရာမရှိတဲ့ ကောင်လေးအတွက် ဒါလောက်တောင် အသေအကြေ လျှောက်လုပ်နေရသလား၊ မင်း ရူးနေပြီလား စသဖြင့် အိမ်နီးနား ချင်းများ အမေ့ကို ပြစ်တင်ပြောဆိုကြသည်။ အမေ့ခင်ပွန်းကလည်း အမေလုပ်တာ ဟုတ်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လား သံသယရှိလာပြီ။ အမေကတော့ ဘာမှ ဖြေရှင်းချက်ပေးမနေ။ အလုပ်ကို ဖိလုပ်သည်။ အိပ်မက်ကို ဆက်မက်သည်။ ပိုက်ဆံဆက်စုသည်။

“ ဖြစ်ရမယ်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်မယ်၊ ကိုယ်ရွေးချယ်ထားတဲ့ပွဲကို ကိုယ်ဝင်ပြိုင်ဖို့ ဇွန်ပဲလဲ ရှိမယ်ဆိုရင် အောင်ပွဲဆိုတာ ပြေးမလွတ်ဘူး ” ဟူ၍ အမေ ဆိုခဲ့သည်။

တစ်နှစ်ကျော်မျှကြာအောင် အမေ သူ့အလုပ်ကိုသူ ယိမ်းယိုင်တွေဝေခြင်းကင်းစွာ ဆက်လုပ်ခဲ့သည်။

၁၉၃၃ခုနှစ် ဇူလိုင်လမှာ အမေ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျအောင် ရှာခဲ့သည့် နောက်ဆုံး ဒေါ်လာငွေစအနည်းငယ်ကို ဖြည့်ဆည်းပြီးသည့်နောက်၌ ကျွန်တော်တို့ လိုငွေပြည့်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် လွတ်မြောက်ရေးလမ်းစရိတ် မြောက်ပိုင်းဒေသဆီသို့ အမေ မျက်နှာမူလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အာကင်ဆောမှ တကယ် ထွက်ကြတော့မည်ဆိုတော့ ပထွေးဖြစ်သူက စိုးရိမ်တကြီးတားဆီးဖို့ ကြိုးစားရှာပါသည်။ ဟိုမှာ ကျွန်တော်တို့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ကြ လိမ့်မည်။ အလွန်အေးမြသော ရှိကာဂိုဆောင်းကာလမှာ အလုပ်လက်မဲ့ဒုက္ခသည်များစခန်း၌ တန်းစီ ကာ အေးခဲပြီး သေဆုံးသွားနိုင်သည် စသဖြင့် ပူပန်စကားတွေ ဆိုသည်။ စင်စစ် အမေ့အဖို့လည်း

သူမခင်ပွန်းကို ခွဲခွာရသည်မှာ အင်မတန်မှ ရဲဝံ့စွန့်စားရသော အလုပ်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်မြင်သည်။ အမေ သူ့ကို ဘယ်လောက် ချစ်ခင်တွယ်တာသည်ဆိုတာ ကျွန်တော်အသိ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ယခုတော့ သူချစ်သောသူကို ထားရစ်ကာ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ မြို့ပြတစ်ခုဆီသို့ ကျွန်တော်နှင့် ထွက်ခွာပါတော့မည်။ အမေ့ရင်မှာ မည်မျှ နာကျင်နေလိမ့်မည်မသိ။ သို့သော် ရထားပေါ်တက်ချိန်၌ ကား အမေ တုံ့ဆိုင်းခြင်း မရှိခဲ့။

အမေသည် သူ့ခင်ပွန်းအား ချစ်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ပညာရေးနှင့် ကျွန်တော့်ဘဝ လွတ်မြောက်ရေးကို ပို၍ချစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထွက်ခွာတော့မည့်အချိန် ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်လင့်မှု၊ စိုးရိမ်မှုများဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ကျွန်တော့်ဘဝ ယခင်ကနှင့် လုံးဝ ခြားနားသွားတော့မည်။

ရိုကာဂိုမှာ အမေ အိမ်စေအလုပ်ပင် လုပ်ရသည်။ အမေ့ခင်ပွန်းက နောက်တစ်နှစ်ခန့်အကြာ မှာ ကျွန်တော်တို့ထံ လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော် ရိုကာဂိုမှာ အထက်တန်းဆင်းတက်ရသည်။ အခြေခံပညာအဆင့်မြင့်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်သည်။

၁၉၄၂-ခုနှစ် (အသက်၂၄နှစ်) မှာ ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင်မဂ္ဂဇင်းတစ်ခု ထုတ်ဝေရန် စိတ်ကူး တစ်ခု စရသည်။ နီဂရိုး ဒိုင်ဂျက်စ် (Negro Digest)။ သည်စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ကြိုးစားသည့်အခါ ကျွန်တော် အခက်အခဲကြီးတစ်ခု ရင်ဆိုင်ရသည်။ ငွေကိစ္စ။ စာအုပ် လပေးမှာ ယူရန် အလားအလာရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များထံ ဆက်သွယ်စာများပေးပို့ရန်အတွက် တံဆိပ်ခေါင်းဖိုး ဒေါ်လာ၅၀၀ မျှ ကျွန်တော် လိုနေသည်။ ငွေချေးမည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သို့သော် သင့်တင့်သော အာမခံပစ္စည်း ပြနိုင်မှရမည်။

အဲသည်တော့ အမေ့ဆီပဲ ကျွန်တော်ကြည့်ရသည်။ အမေ့မှာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အသစ် တစ်ချို့ ဝယ်ထားတာ ရှိသည်။ ဒါတွေ ဝယ်ရာမှာ ကျွန်တော့်အကူအညီလည်း အတန်အသင့် ပါခဲ့သည်။ ဒေါ်လာ ၅၀၀ ချေးရန်အတွက် ပရိဘောဂတွေ အာမခံထားပေးဖို့ ပြောသည့်အခါ အမေ တွေသွားသည်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ အမေ ဝိုင်သွားတာ ပထမဆုံး ကြုံရဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ သည်ပရိဘောဂတွေ ဝယ်နိုင်ဖို့ သူ့မှာ နှစ်ရှည်လများ ကြိုးစား စုဆောင်းခဲ့ရသည်။ ဒါတွေ အလွယ်တကူ ဆုံးရှုံးသွားမှာ သူ မလိုလား။

ကျွန်တော် အမေ့ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည်။ အမျိုးမျိုး ပြောဆိုပူဆာသည်။ နောက်ဆုံး တော့ အမေက “ ငါ ဒီကိစ္စကို ဘုရားသခင်ဆီ တင်ပြကြည့်မယ် ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်မျှ ကျွန်တော် အမေ့ထံ နေ့တိုင်းသွားသည်။ ဘုရားသခင်က ဘယ်လို မိန့်တော်မူသလဲ မေးသည်။ “ ဘာမှ မသိရသေးဘူး၊ ငါ ဆုတောင်းတုန်းပဲ ” ဟု ဆိုသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်ပါ အမေနှင့်အတူ ဘုရားရှိခိုးသည်။ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ အမေက ပြောသည်။ “ ဘုရားသခင်က အမေ့ကို လုပ်ပေးလိုက်လို့ ပြောပြီထင်တယ် ” တဲ့။

၁၉၄၃ တွင် နီဂရိုးဒိုင်ဂျက်စ် အောင်မြင်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်ကူးယဉ်လာခဲ့သည့် အိပ်မက်တစ်ခု အကောင်အထည် ဖော်နိုင်တော့မည်။ အမေ့ထံ ကျွန်တော် သွားကာ အမေ ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူးဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။ သည်စကား ပြောလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွား၊ ရှင်းသွားသည်။ ဧရာမကိစ္စကြီးတစ်ခု အောင်မြင် ပြီးမြောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သည့်မတိုင်မီရော သည့်နောက်ပိုင်းမှာပါ တခြား အဲသည် လို စိတ်ပေါ့ပါး ချမ်းသာသွားတာမျိုး ကျွန်တော် ခံစားဖူးသည် မထင်။

၁၉၁၈-ခုနှစ်မှသည် အမေ ကွယ်လွန်သည့်နေ့အထိ ၅၉-နှစ်တိုင်တိုင် အမေနှင့်ကျွန်တော် နေ့စဉ်နီးပါလောက် တွေ့ဖြစ် စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော် ရုရှားပဲရောက်ရောက်၊ အာဖရိကမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပြင်သစ်မှာပဲရှိရှိ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသ ရောက်နေသည်ဖြစ်စေ အမေ့ကိုတော့ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ဖုန်းဆက် သည်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဟေတီကျွန်းမှာရှိစဉ် အမေ့ထံစကားပြောသည့်အခါ ကြေးနန်းတိုင်ပေါ် တက်ပြီး လှမ်းဆက်ရသည်။

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး လူတွေ ရယ်ကြသည်။ သို့သော် အမေကတော့ သိပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေ ကြုံသည့်အချိန် အမေ့ထံ ဖုန်းဆက်လျှင် “ ဖြစ်မှာပါ သားရဲ့၊ အောင်မြင်မှာပါ ” ဟု အမေ အမြဲ အားပေးလေ့ရှိသည်။

ထူးထူးခြားခြား တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော် အမေ့အား “ အမေ ကျွန်တော်တော့ သွားပြီ ထင်တယ်ဗျာ ” ဟူ၍ ပြောမိသည်။ အဲသည်ရက်ပိုင်းကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်တာတွင် အဆိုးဝါးဆုံးရက်ပိုင်းဟု ဆိုရလိမ့်မည် ထင်သည်။

“ သား၊ မင်း တကယ်ကြိုးစားရဲ့လား ” အမေက မေးသည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ အမေ ”

“ တကယ် သေသေချာချာ ကြိုးစားတာ အမှန်နော် ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ ဒါဆို မပူနဲ့ သား၊ မင်း တကယ်ကြိုးစားနေတာ မှန်ရင် မအောင်မြင်စရာမရှိဘူး၊ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ မကြိုးစားတော့ဘူး ဆိုမှသာ တကယ်ရှုံးသွားတာ ” အမေ အဲသလို စကားပြတ်အောင် ပြောခဲ့သည်။

အမေက ရုပ်ပိုင်းရော၊ စိတ်ပိုင်းပါ ပြတ်သားခိုင်မာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အမေ့ထံက စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားတွေ မရသောနေ့ တစ်နေ့မှ မရှိခဲ့ပါ။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Are You Trying Real Hard?- Reader—s Digest, August 1994]

(၂)

ဂျက်ဘင်နီ

Jack benny (1894 - 1974)

ဂျက်ဘင်နီ (၁၈၉၄-၁၉၇၄) သည် အမေရိကန် ရေဒီယိုနှင့်ရုပ်မြင်သံကြား လူရွှင်တော်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အသက် ၁၇-နှစ်တွင် တယောပညာရှင်အဖြစ် စတင်ကာ အနုပညာစင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဖြစ်လာပြီး ရုပ်ရှင်ကားပေါင်း ၂၀ကျော် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ရေဒီယို အသံလွှင့်အစီအစဉ်များတွင် ၁၈-နှစ်ကြာ ပါဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၅၀ခုနှစ်မှ စတင်ကာ ရုပ်မြင်သံကြား ဟာသသမား ဖြစ်လာသည်။

ဘင်နီသည် ဂျူးအနွယ်ဖွား အမေရိကန်တစ်ဦး ဖြစ်၍ အမည်ရင်းမှာ ဘင်ဂျမင် ကူဘဲလ်စကီး (Benjamin Kubelsky) ဖြစ်သည်။ ဂျက်ဘင်နီအမည်ကို စင်ပေါ်တက်လာသည့်အခါမှ ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘင်နီကို ရှိကာဂိုမြို့တွင် မွေးဖွားသည်။ သို့သော် ငယ်စဉ်ဘဝ သူ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့၍ သူ့ဇာတိလိုဖြစ်နေသော မြို့ကမူ အီလီနွိုက်ပြည်နယ် ဝေါ်ကီဂန်မြို့ ဖြစ်သည်။

“ ဂီတတစ်ခုတည်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ငန်းမှန်သမျှ ဒီအတိုင်းပဲ၊ တချို့အပိုင်းတွေ လွယ်တယ်၊ တချို့အပိုင်းတွေက ခက်တယ်။ ဘယ်လုပ်ငန်းမှာမဆို တကယ်တမ်း အောင်မြင်ချင်ရင် ခက်တဲ့အပိုင်းတွေလည်း မလွဲမရှောင်သာ လေ့ကျင့်ရလိမ့်မယ် ”

“ ဒါမှ အဖေလား ”

အဖေ ကွယ်လွန်ခါနီး ရက်ပိုင်းလောက်အထိပင် အဖေ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သဘော မပေါက်ခဲ့ပါ။ အဖေ့ကို ကျွန်တော်ချစ်သည်။ ရိုလည်း ရိုသေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အမြင်၌ အဖေက အလွန် သမာရိုးကျနိုင်လွန်းသူ၊ အသစ်အဆန်းဆိုလျှင် ဘာမှ မတွေး၊မမြင်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အဖေ့နာမည်က မေယာကူဘဲလ်စကီး။ အီလီနွိုက်ပြည်နယ် ဝေါ်ကီဂန်မြို့မှာ အဖေ အဝတ် အထည်နှင့်အပ်ချုပ်ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်ကလေးတစ်ခု ဖွင့်ထားသည်။ အဖေ့ကမ္ဘာက သူ့ဆိုင် ကလေးရယ်၊ အမဲသားဆိုင်အပေါ်ထပ်က ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်ခန်းရယ်၊ ဆိုင်နှင့်အိမ်အကြားက အကူးအသန်းလမ်းခရီးရယ်၊ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ အဲသည် ဘောင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အဖေနေခဲ့သည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် ညစာ စားပြီးသည့်အချိန်၌ စားပွဲကို သန့်ရှင်း၊ သုတ်သင်ပြီးလျှင် အဖေက အမေနှင့်အတူ ဆက်ထိုင်ကာ တစ်နေ့တာအတွေ့အကြုံများကို သုံးသပ်ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ သည်အချိန် သူပြောတတ်သည့်စကားတွေက သည်ကနေ ဘယ်လောက်ဖိုးရောင်းရသည်။ အတွင်းခံထည်ချုပ်ရောင်းသည့် ကုမ္ပဏီနှင့်က ကြွေးကိစ္စ ဘယ်လိုအခက်အခဲ ရှိနေသည်။

ယခုတလော သူတို့လောကမှာပြောနေကြသည့် နောက်ဆုံးပေါ် ရုပ်အင်္ကျီအသစ်အဆန်း အကြောင်း ကတော့ဖြင့် ဘယ်လို စသဖြင့် ဆိုင်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည်များချည်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ခြောက်နှစ်မြောက်မွေးနေ့မှာတော့ အဖေခေါင်းထဲမှာ ကျွန်တော်မသိသေးသည့် အခြား လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် အပိုင်းတွေလည်း ရှိသေးကြောင်း စဉ်းစားမိစရာ ကိစ္စတစ်ခု ကြုံကြိုက် ခဲ့ရသည်။ အဲသည့်နေ့ ညနေမှာ အဖေ ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်ကြီးတစ်ခု ပေးသည်။ ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဖြေကြည့်လိုက်တော့ တယောတစ်လက်။

“ ဘင်နီ- သား တယောသမားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်” အဖေက ဆိုသည်။ ‘သားကို အဖေ အကောင်းဆုံးဆရာဆီမှာ အပ်ပေးမယ်။ တစ်နေ့မှာ နာမည်ကျော် ဂီတပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်၊ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွာ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ၊ ဖေဖေကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

လက်ဆောင်ပစ္စည်းရ၍ ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာမိပါသည်။ သို့သော် သည်ဟာမဟုတ်ဘဲ စက်ဘီးတစ်စီးရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် သည့်ထက်မက ဝမ်းသာဦးမှာ သေချာသည်။ ယခု လက်ဆောင်ပစ္စည်းက အဖေအတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေ ဆောင်လေမလဲ ကျွန်တော်မသိ။

ဆရာဆီမှာ ကျွန်တော် တယောပညာ စသင်သည်။ ကျွန်တော့် လက်ချောင်းလေးများက ခွန်အားရှိသလောက် သွက်လည်း သွက်လက်တာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ အသံ စည်းဝါး နားရှိတာ ကိုယ့်ဘာသာ သတိပြုမိလာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ အဓိကအားနည်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အဲဒါက ပျင်းရိခြင်း။

ညဘက် အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း အဖေ မေးလေ့ရှိသည်။

“ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့၊ တယောဆရာကြီး ဘင်နီကူဘဲလ်စကီး ”

“ ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ ”

“ သား မှန်မှန်လေ့ကျင့်တယ်နော် ”

“ ကျင့်ပါတယ် ဖေဖေ ”

“ ဒါမှ အဖေသားကွ ”

သို့သော် တစ်ညမှာတော့ ကျွန်တော့်နှုတ်က အလွယ်တကူထွက်သည့် ကောင်းပါတယ် အဖြေလောက်နှင့် ကိစ္စမပြီးတော့။

“ သား လေ့ကျင့်တယ်နော် ”

“ ကျင့်ပါတယ် ဖေဖေ ”

“ ကဲ ဒါဖြင့် ပြစမ်းကွာ၊ ဘာတွေကျင့်နေသလဲ ”

ကျွန်တော်က တစ်ချောင်းထောက် စင်ပေါ်ရှိ တေးသွားစာရွက်ကို ပြသည်။

အဖေက ဂီတသင်တန်းတွေ ရေးသားထားသည့် စာရွက်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးနောက်-

“ ဟ-ဒါ အလွယ်လေးပဲကွ၊ မင်း အရင်တစ်လလောက်ကတည်းက တတ်ပြီးသား မဟုတ်ဘူး လား ” ဟု ဆိုသည်။

“ ကျွန်တော် ထပ်ကျင့်နေတာပါ ” ကျွန်တော်က အလျှော့မပေးသေး။

အဖေ သက်ပြင်းချကာ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ သားဆရာနဲ့ ဖေဖေ စကားပြောပြီးပြီ သား။ မင်းမှာ ပါရမီရှိတယ်တဲ့ ဆရာကပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ပျင်းတယ်၊ ခိုတယ်တဲ့။ လွယ်တာလေးတွေပဲ လျှောက်တီးနေတယ်လို့ သူကဆိုတယ်။ သား တစ်နေ့ကျရင် ဂီတပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တယ် သား။ ဒါပေမဲ့ ခက်တဲ့အပိုင်း တွေပါ ကျေညက်အောင် လေ့ကျင့်မှဖြစ်မှာ ”

အဖေ ခဏမျှ ငေးနေသည်။ ထို့နောက်မှ အလေးအနက် ထပ်ဆိုသည် -

“ ဂီတတစ်ခုတည်းမှ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ငန်းမှန်သမျှ ဒီအတိုင်းပဲ။ တချို့အပိုင်းတွေ လွယ် တယ်။ တချို့အပိုင်းတွေက ခက်တယ်။ ဘယ်လုပ်ငန်းမှာမဆို တကယ်တမ်း အောင်မြင်ချင်ရင် ခက်တဲ့အပိုင်းတွေလဲ မလွဲမရှောင်သာ လေ့ကျင့်ရလိမ့်မယ်။ မင်း အဲဒါကို မမေ့နဲ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ”

ကျွန်တော် အသက်(၁၆)နှစ်မှာ ဝေါ်ကီဂန်ရှိ ဘာရီဆန်ဇာတ်ရုံ တီးဝိုင်း၌ ပါဝင်ခွင့်ရသည်။ ပထမဆုံးပွဲအပြီးတွင် အဖေ ဇာတ်စင်နောက် ရောက်လာသည်။

“ မင်းဟာက ဒါပဲလား။ ဘားကျွမ်းသမားတွေအတွက် တီးတာတွေကလဲ ဆက်တောက် ဆက်တောက်လေး တစ်ခုတည်း။ ဒါနဲ့တင် ပြီးသလား ” ကျွန်တော့်လုပ်ပုံကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် အဖေ မေးသည်။

“ ဒါပဲပေါ့ အဖေရ ”

အဖေ ခေါင်းခါသည်။

“ မဟုတ်သေးဘူးကွာ၊ ရှူးမန်းလေး နည်းနည်းလောက်တော့ ထည့်မယ် ထင်နေတယ် ”

“ ဆောရီး ဖေဖေရာ၊ ဒီဟာက ဇာတ်တီးဝိုင်း မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်လဲ တစ်ချိန်လုံး လေ့လာနေပါတယ် ”

အဖေ့မျက်နှာ နည်းနည်းလေး ကြည်လင်သွားသည်။ “ ကောင်းတယ်သား။ မပြတ်ကြိုးစား ပေး။ ခက်တဲ့အပိုင်းတွေ ထပ်တလဲလဲ လေ့ကျင့် ”

စင်အောက်ရှိ ဇာတ်တီးဝိုင်းတွင် တီးခတ်ရသူအဆင့်မှ စင်ပေါ်တွင် လက်စွမ်းပြ ဖျော်ဖြေသူ အဆင့်သို့ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ကျွန်တော် တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ စင်ပေါ်တက်စ ပထမ တွဲဖက်ရသူက ကိုရာဆော့လ်(စ)ဘာရီ အမည်ရှိ အမျိုးသမီး စန္ဒရားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်၌ ဂျက်ဘင်နီအမည်ကို ခံယူကာ စန္ဒရား လီမန်ဂုဒ်(စ)နှင့်အတူ စန္ဒရား တယော တွဲဖက်တင်ဆက်မှု အစီအစဉ်များ စတင်သည်။

တစ်နေ့မှာတော့ အမှတ်မထင် ကျွန်တော့်မေးအောက်က တယောလေးကို အသာဖယ်ကာ ပရိသတ်ကို ရယ်စရာစကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်မိသည်။ ပရိသတ် တကယ်ပွဲကျတော့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အဲသည် ရယ်မောဩဘာသံကို ကျွန်တော် စွဲလမ်းသွားခဲ့သည်။

စင်စစ် သည်ရယ်မောသံက ကျွန်တော်၏ ဂီတသမားဘဝကိုပါ လုံးဝအဆုံးသတ်သွား စေခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းမူ အဲသည်နောက်ပိုင်း တစ်လျှောက်လုံးပင် တယောကို ဟာသကွက် အတွက်မှတစ်ပါး မေးအောက်မှာ ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မထားဖြစ်တော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဖေ့ဩဝါဒကို ကောင်းစွာ မလိုက်နာမိခဲ့ရ၍ပဲဆိုဆို၊ ဂီတက ကျွန်တော့်အတွက် ခက်ခဲသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ စင်ပေါ်တက်ကာ ရယ်စရာစကားလေး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောရုံနှင့် ပရိသတ်ကို ကျွန်တော် ထိန်းထားနိုင်သည်ဆိုလျှင် အဲဒါသည်ပင် ကျွန်တော်နှင့် အကိုက်ညီဆုံး အလုပ်ဟု ကျွန်တော် မှတ်ယူလိုက်တော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တော် ဟာသသမား တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

သို့သော် များမကြာမီပင် လူတွေကို ရယ်စရာပြောရခြင်းဟူသည်လည်း တကယ်တမ်း လွယ်ကူသော အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ပါလား ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သိလာရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရယ်စရာလေးတစ်ခွန်း အလွယ်တကူ ကောက်ထည့်၍ရသော်လည်း တချို့နေရာများတွင်မူ တကယ် အကွက်ဝင်ထိမိသော ဟာသတစ်ခုရအောင် အတော် ကြိုးစားအားထုတ်ယူရတတ်သည်။ ဟာသကိစ္စ တွင် စည်းကိုက်ဝါးကိုက်ဖြစ်မှုကလည်း အလွန်အရေးကြီးသည်။ ခဏလေး ဆိုင်းပေး လိုက်သည့် အတွက် ဟာသကွက် ထိထိမိမိ ဖြစ်သွားတတ်သလို အဝင်နှေးသွားသည့်အတွက် ပျက်သွားတာ တွေလည်း အများကြီးရှိသည်။

ခြုံပြောရလျှင် ဟာသသမားမှာလည်း ဂီတပညာသည်နည်းတူ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင် ထားရသည့် အခြေခံတွေ အများကြီးရှိသည်။ ကျေညက်အောင် လေ့ကျင့်ထားရမည့် ခက်သော အစိတ်အပိုင်းတွေလည်း တစ်ပုံတစ်ပင် ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးသော ကွဲပြားချက်က ဟာသနယ်ကျတော့မှ ဒါ ငါတကယ်မြှုပ်ချင်တဲ့ နယ်ပယ်ပဲဟု သိလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်မှခွာစနစ်များအတွင်း ကျွန်တော် မိသားစုထံ စာ မကြာခဏရေးပါသည်။ သို့သော် ဇာတ်ခုံစင်မြင့်များပေါ်တွင် ကျွန်တော် ရှူးမန်း၏ တယောတေးသွားများကို တီးခတ်နေခြင်း မဟုတ် ကြောင်း အသိပေးဖြစ်လောက်အောင်ကား သတ္တိမရှိခဲ့။ သို့သော် မလွဲမရှောင်သာသော တစ်နေ့မှာ တော့ ဝေါက်ဂီနီကစီစဉ်သည့် ပွဲတစ်ခုအတွက် ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့ရသည်။ အဖေ အပ်ချုပ်ပစ္စည်းဆိုင်သို့ သွားကာ ကျွန်တော် ပွဲလက်မှတ်နှစ်စောင် ပေးသည်။

“ အဖေနဲ့ အမေအတွက် ပွဲလက်မှတ် ” ဆိုတော့ အဖေက “ ပွဲလား ” ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ဘဲ မေးသည်။

“ မင်းအစ်ကို ကလစ်(ဖ) ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ရှိကာဂိုမှာ ကြည့်ခဲ့ရတယ်တဲ့၊ သူက ပြောတော့ မင်း တယောမထိုးဘူးဆို။ စင်ပေါ်တော့ ယူလာတယ်တဲ့။ ”

ကလစ်(ဖ)က ကျွန်တော်နှင့် ဝမ်းကွဲညီအကို တော်စပ်သူ ဖြစ်သည်။

“ ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သူပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အယင်အစီအစဉ် မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အခု စင်ပေါ်မှာ ပြက်လုံးထုတ်ပါတယ် ”

သူ နှုတ်ဆိုနေသည်။ ပြီးတော့မှ “ ဒါဖြင့် တယောကို ဘာအတွက် ယူသွားတာလဲ ”

“ အထောက်အကူပါ။ သူပါတော့ ရယ်ရပါတယ် ”

“ တယောက ရယ်စရာလား ”

အဖေ ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့မှ အားနာပြုံးကလေးနှင့် ပြောသည်။

“ ဝမ်းနည်းပါတယ် ဘင်နီ။ အဖေ မရယ်တတ်ဘူးကွာ ”

နောက်ပိုင်းနှစ်များအတွင်း ဖျော်ဖြေမှုလောကတွင် ကျွန်တော် တစ်နေ့တခြား အောင်မြင်ကျော်ကြား လာခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အဖေ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်သွားခဲ့သည့်အကြောင်း သတိရတိုင်း လက်ရှိ ကျော်ကြားအောင်မြင်မှုအတွက်ဖြစ်သည့် ဝမ်းသာ,တက်ကြွစိတ်များက ငြိမ်သက်သွားရမဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ “ အဖေ မရယ်တတ်ဘူးကွာ ” ဆိုသည့် စကားသံက ကျွန်တော့်နားထဲမှ ဘယ်တော့မှ မထွက်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိပ်တန်း ဟာသသမားတစ်ယောက် ဖြစ်အောင်ကား ကျွန်တော် တကယ်ပင် သန္နိဋ္ဌာန်ထား ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ပွဲတိုင်းအတွက် ကျွန်တော် အစမ်းလေ့ကျင့်မှုတွေ အကြိမ်ကြိမ် ပြုလုပ်သည်။ ဟာသကွက်တွေ အသစ်ပြုပြင်သည်။ စာသားတွေ စကားလုံးတွေ ပြန်လည်ရွေးချယ်သည်။ ဘယ်တော့မှ စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ဘဲ အကြိမ်ကြိမ် ပြင်လွန်း,ဆင်လွန်းသဖြင့် ဒါရိုက်တာများ၊ အခြားသရုပ်ဆောင်များပင် မကြာခဏ စိတ်ညစ်ကြ၊ မကျေမနပ် ဖြစ်ကြရသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်အား ခြောက်ပြစ်ကင်းသမား၊ အလွန်ချေးများသူဟူ၍ ကင်ပွန်းတပ်ကြသည်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်ကတော့ စင်ပေါ် အဝင်အထွက်များ အခန်းအကူးအပြောင်း တီးလုံးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် စိတ်တိုင်းမကျမချင်း ထပ်တလဲလဲ ပင်ပန်းခံကာ မွမ်းမံပြင်ဆင် မှဲ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ခါနီးလေးတွင် ကျွန်တော် ဒေါ်ရောသီလေမာနှင့် တွဲဖက်လျက် **Man About Town** ရုပ်ရှင်ကား ရိုက်ကူးပါသည်။ ပြီးစီးပြီ ဆိုသည့်အခါ ဇာတ်ကားဖွင့်ပွဲကို ဝေါ်ကီဂန်၌ ကျင်းပရန် ကုမ္ပဏီအား ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ ဝေါ်ကီဂန်မှာ လှည့်လည်ပွဲအခမ်းအနားနှင့် ကျွန်တော့်အားဂုဏ်ပြုသည့် ညစာ,စားပွဲတစ်ခု စီစဉ်ထားကြရာ ယခင် စင်ပေါ်ဖျော်ဖြေတုန်းက ငြင်းခဲ့သော အဖေမှာ သည်ပွဲကိုတော့ လျစ်လျူရှု မနေနိုင်တော့။ ကျွန်တော်ကလည်း လှည့်လည်ပွဲ

အခမ်းအနား စီမံကြီးကြပ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား အဖေ့ကို ရှေ့ဆုံးတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဒေါ်ရောသီလေမာ အကြား နေရာချထားပေးရန် မှာကြားသည်။

အဲသည့်အချိန်မှာတော့ အဖေ အသက်ရှစ်ဆယ် ပြည့်ခဲ့ပြီ။ အမေလည်း မရှိတော့။ ယခင်က တောင့်တင်းသော အဖေ ခန္ဓာကိုယ်က များစွာ ပိန်လှီသွားခဲ့ပြီ။ သို့သော် ခေါင်းပေါ်ရှိ ငွေဆံပင်တို့ ဝင်းဝင်းလက်လက်ရှိပြီး မျက်လုံးများကလည်း လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ဆဲ၊ အကင်းပါးဆဲ ဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှာ အဖေ နေရာတကျ ထိုင်ပြီးသည့်နောက် ကားတန်းကြီး ထွက်လာသည်။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက် မြို့သူမြို့သား အသိမိတ်ဆွေများ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြ ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြသည်။ သည့်နောက်၌ မြို့၏ဧည့်ခံကြိုဆိုပွဲနှင့် ၎င်းအပြီးတွင် ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲကို ကျင်းပ ကြသည်။ အခမ်းအနားတက်ရောက်လာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များက ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်သည့် နှုတ်ခွန်း ဆက်စကားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောကြားကြသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ပြန်လည် ပြောကြားရမည့်အလှည့် ရောက်လာသည်။

စီစဉ်သူများ မေတ္တာရပ်ခံ၍ “ ကောက်ကာငင်ကာ ” သဘော ပြောရမည့် စကားအတွက် အများကြီး ဂရုစိုက်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဟာသကို ပရိသတ် နှစ်ခြိုက်ရယ်မောခဲ့ကြသည်။ စကားပြောနေတုန်း ကျွန်တော် အဖေ့ကို မကြာခဏ လှမ်း၍ကြည့်ပါသည်။ အဖေ မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်ဆီ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ပါ။ ပရိသတ်ကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်နေပါသည်။

ပွဲပြီးတော့ ကျွန်တော် အဖေ့ကိုလိုက်ပို့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ အဖေ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်မည်ပြုတော့မှ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်သည်။

“ မကြာခင် စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲဖြစ်လိမ့်မယ် သား ” သူ့နဂိုသံစူးစူးနှင့် အဖေ ပြောလိုက်သည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ အဖေ ”

“ အဲဒီပွဲမှာ ဟစ်တလာ ချေမှုန်းခံရလိမ့်မယ် ”

သည်နောက် အဖေတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အဖေစကား ပြီးပြီလား ထင်မိသည်။ သို့သော် မဟုတ်။ ကျွန်တော့်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်လုံးများက ဝေးလံသော အတိတ်ကာလဆီ မြင်ယောင်ငေးမျှော်ရင်း သူ ဆက်ပြောသည်။

“ ဟိုတုန်းက ဥရောပမှာ ဂျူးလူမျိုးတွေကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်တာတွေ အမြဲရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် အဖေတို့သားသမီးတွေ အဲဒီအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ လုံးဝ မကြုံရမကြားရကြအောင် အဖေနဲ့အမေ ဒီကို ပြောင်းလာကြတာပေါ့။ အဖေစိတ်ထဲမှာ ဒီတိုင်းပြည်ဟာ အဖေတို့အပေါ် ကျေးဇူးကြီးတယ်လို့ အမြဲ ခံစားမိခဲ့တယ်။ ဒီကျေးဇူးကြွေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ပြန်ပေးဆပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒလည်း အဖေမှာ ပြင်းပြခဲ့တယ်။ အဖေသားကို အဖေ တယောတစ်လက် ဝယ်ပေးခဲ့တုန်းက အဖေစိတ်ထဲမှာ ငါ့သားဟာ တယောပညာရှင်ကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ အဖေ မျှော်မှန်းခဲ့တယ်။ သူ့သာ တကယ်လှပတဲ့ ဂီတသံစဉ်တေးသွားတွေ ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့ရင် ဆိုပြီး တော့....”

အဖေ သက်ပြင်းချသည်။ မကြံ့ခိုင်တော့သော သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာတွန့်လိုက်သည်။

“ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ မင်း တယောမထိုးတော့ဘူး ဆိုတဲ့အခါ အဖေ သိပ်ဝမ်းနည်းသွားခဲ့တာပေါ့ ဘင်နီ။ ဒါပေမဲ့ အဖေ အခု သဘောပေါက်ပါတယ်။ မင်းဟာ လူတွေရယ်ရအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ ပိုပြီး ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာ မင်းဘာသာ တွေ့ရှိခဲ့တာကိုး။ ဒီအချိန်ကာလမှာ လူတွေ ရယ်မောနိုင်ကြတာ အများကြီးကောင်းပါတယ်ကွာ ”

“ အဖေ တကယ် ယုံကြည်တယ်နော် ” ကျွန်တော် အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။

အဖေ ခေါင်းညိတ်သည်။ “ နိုင်ငံဟောင်းမှာတုန်းက ခေတ်ကာလမကောင်းတဲ့ အခါမျိုးမှာ အဖေတို့ လုံးဝ မရယ်ကြဘူး သား။ ခေတ်ကောင်းတဲ့ ကာလမျိုးတွေတောင် ခေတ်မကောင်းစဉ်က အကြောင်းတွေ တွေးနေမိကြလို့ အဖေတို့ သိပ်မရယ်နိုင်ကြဘူး။ ရယ်ရတယ်ဆိုတာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဘင်နီကူဘဲလ်စကီးက လူတွေရယ်ရအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တာ အဖေ သိပ်ဝမ်းသာတယ် ’

အဖေပြုံးသည်။ ပြီးတော့မှ-

“ ခက်တဲ့အပိုင်းတွေ သား အမြဲလေ့ကျင့်တယ် ဆိုတာလဲ အဖေကြားရတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား ဘင်နီ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် အဖေ ” ဆိုတော့.. အဖေက “ ဒါမှ အဖေသား ” တဲ့။

[ရည်ညွှန်း။ ။ The Best Advice I Ever Had-Reader—s Digest, April 1959]

(၃)

မာဂရက် ဘာ့ခ်ဝိုက်

Margaret Bourke-White (1906-1971)

မာဂရက် ဘာ့ခ်ဝိုက် (Margaret Bourke-White) (၁၉၀၆-၁၉၇၁) သည် အမေရိကန်နိုင်ငံသူ၊ ဓာတ်ပုံဆရာမ၊ စာရေးဆရာမ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကမ္ဘာတလွှားရှိ စစ်ပွဲကြီးများ၊ အရေးအခင်းကြီးများဆီသို့ စွန့်စားသွားရောက်ကာ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးခြင်း၊ သတင်းပေးပို့ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ရှုရှားတော်လှန်ရေး၊ အိန္ဒိယ လွတ်လပ်ရေး၊ ကိုရီးယားစစ်ပွဲ စသည့်တို့အပါအဝင် သူ့ခေတ်ကာလ သမိုင်းဝင် အရေးကိစ္စကြီးမှန်သမျှ သူ ရောက်ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်တွင် ရေခြားမြေခြားသို့ ပထမဆုံး ပို့လွှတ်ခံရသည့် အမျိုးသမီး စစ်သတင်းထောက်အဖြစ် မှတ်တမ်းဝင် ထင်ရှားခဲ့သည်။ သူ ရိုက်ကူးခဲ့သည့် ဥရောပလေကြောင်းတိုက်ပွဲ၊ အာဖရိက မြေပြင် တိုက်ပွဲများနှင့် လန်ဒန်မြို့ကြီး မီးမှောင်ကျနေပုံ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများမှာ ယခုအခါ သမိုင်းဝင် ပုံများ ဖြစ်လျက်ရှိပေပြီ။

ဘာခံဂိုက်သည် ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် စတင်တည်ထောင်သည့် Life မဂ္ဂဇင်းကြီး၏ မူလပထမ ဓာတ်ပုံအဖွဲ့သား လေးဦးတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ Fortune မဂ္ဂဇင်းတွင်လည်း ဓာတ်ပုံဆရာ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ Portrait of Myself အမည်ရှိ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိအပါအဝင် စာအုပ်စာတမ်း အများအပြား ရေးသားခဲ့သည်။

“ ကြောက်စိတ်ကို စေ့စေ့ကြည့်၊ ရဲရဲရင်ဆိုင်၊ ဘာမှ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ကြောက်စိတ်မျိုးဆိုရင် အဲဒီလို ရင်ဆိုင်ကြည့်ရုံနဲ့ လုံ့လ အစပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ တကယ်ကြောက်သင့် ကြောက်ထိုက်တဲ့ အရာပဲလို့ သွားတွေ့ရင်တော့ တစ်ခုခုလုပ်၊ အဲဒီ လုပ်တဲ့ တစ်ခုခုက မကြောက်ရအောင် ကယ်သွားလိမ့်မယ် ”

“ သတ္တိရှိစမ်းပါ ”

ငယ်စဉ်တုန်းက ကျွန်မ အလွန် ကြောက်တတ်ခဲ့သည်။ နောက်တော့မှ အမေ တမင်တကာ ဂရုစိုက်ကာ ကျွန်မ သတ္တိရှိလာအောင် လေ့ကျင့်မွေးမြူပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ အစောဆုံးမှတ်မိသည့် အရာများထဲတွင် ကြောက်စိတ်ကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ရန် တိုက်တွန်းပြောဆိုသည့် အမေ့စကားတစ်ခွန်း ပါသည်။

“ သမီး ဘာကို ကြောက်နေသလဲ၊ အဲဒီကြောက်တဲ့အရာဆီ သွားပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၊ ပြီးယင် တစ်ခုခု ထလုပ် ” တဲ့။

အမှောင်ကြောက်သည့် ကျွန်မ ကြောက်စိတ်ပျောက်ရန်အတွက် အမေက အိမ်ပြင်မှာ ညဘက်ကစားရသည့် ကစားနည်းတစ်မျိုး တီထွင်သည်။ အမေနှင့်ကျွန်မ အိမ်ဘေးတစ်နေရာက စတင်ကာ အမေကတစ်ဖက် ကျွန်မကတစ်ဖက် အိမ်ကိုပတ်၍ ပြေးကြသည်။ အိမ်နောက် တစ်ဖက်ထောင့်ရောက်၍ ကျွန်မ ကြောက်သလို လန်သလို ဖြစ်ချင်လာသည့် အချိန်လောက်မှာပင် အမေနဲ့တွေ့ကာ လုံခြုံစိတ်ချရသော အမေရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ရသည်။ အဲသည်နောက်မှာတော့ တစ်ဆင့်တက်ကာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း အိမ်တစ်ပတ်လည်လုံး ပတ်ပြေးရသည်။ အမေက ကျွန်မ စပြေးသည့်နေရာက ရပ်စောင့်နေသည်။ သည်လိုနှင့် များမကြာမီပင် ကျွန်မက အမှောင်ထုကို တစ်ယောက်တည်း ပျော်ပျော် ရင်ဆိုင်တတ်လာသည်။ အမေတို့အဖေတို့ ခွင့်ပြုသမျှ အတိုင်းအတာထိ ကြာကြာရှည်ရှည် အိမ်ပြင်မှာ နေတတ်လာသည်။

တစ်ခါတလေ ညဘက်တွင် အိမ်ထဲ သူခိုးဝင်သည့်အသံမျိုးကြားကာ ကျွန်မ နိုးလာတတ် သည်။ သည်အခါမျိုးမှာ ကျွန်မထက် သုံးနှစ်လောက်ကြီးသည့် အစ်မ ရသ်က “ တို့ အောက်ထပ် ဆင်းပြီး ကြည့်ရအောင် ” ဟု ဆိုတတ်သည်။ သူက ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လို ရဲရင့်သူ။ သည်အခါ ကျွန်မလည်း ကြောက်စိတ်ကို အတင်းရင်ဆိုင်ကာ သူနှင့် လက်ချင်းချိတ်ပြီး အောက်ထပ်အခန်းတွေ စုံအောင် လိုက်ကြည့်တတ်သည်။ အိမ်ပေါ်မှာငြိမ်ပြီး ကြောက်နေမည့်အစား အဲသည်လိုလေး ထလုပ် လိုက်သည့်အခါ ကြောက်စိတ်က ဘယ်ရောက်မှန်းမသိ ပျောက်သွားတာ ကျွန်မ သတိပြုမိရသည်။ အကယ်၍ သူခိုးသာ တကယ်ရှိနေသည်ဆိုလျှင်လည်း သူခိုးကို ကျွန်မ အထိတ်တလန့်မရှိ ရင်ဆိုင်မိ မှာ မုချဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

သည့်ထက် နည်းနည်းကြီးလာသည့်အချိန် ကျွန်မအကြောက်ဆုံးက ညဘက် အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲသည့်ကိစ္စကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မ မိဘတွေက သတ္တိ တဖြည်းဖြည်း မွေးပေးသည်။ အမေက ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတတ်သည့် ရုပ်ပုံဖြတ်စလေးတွေ ဆက်စပ်ကစားတာ တစ်ခုခုဖြစ်စေ၊ ကြိုက်တတ်သည့် စာတစ်အုပ်,အုပ်ဖြစ်စေ ရှာပေးပြီး အိမ်မှာ ထားခဲ့သည်။ ပြီး အဖေနှင့်အတူ လမ်းထိပ်ထိ လမ်းလျှောက်ထွက်တာမျိုး တစ်ခါတလေ လမ်းထိပ်က အပြန်မှာ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ယောက်အိမ် ဆက်ဝင်ပြီး ဆယ့်လေးငါးမိနစ် အချိန်ဖြုန်းနေတာ မျိုး လုပ်တတ်သည်။ တစ်ညတွင်မူ အမေတို့ အိမ်ပြန်လာသည့် အခါကျမှသာ အိမ်မှာ ငါတစ်ယောက် တည်း လေးနာရီလောက် နေဖြစ်ခဲ့ပါတကားဆိုကာ ကိုယ့်ဘာသာ သတိပြုမိရသည်။ သည်နောက်မှာ တော့ ကျွန်မ ညဦးပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး အိမ်မှာ ကြောက်ရွံ့တာဘာညာ လုံးဝမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလေးတွေလုပ်ပြီး နေတတ်လာသည်။ ကြောက်စိတ်ကို ပယ်ဖျောက်နိုင်လာရုံမက တစ်ကိုယ်တည်းနေခြင်းကိုပင် ကျွန်မ နှစ်သက်တတ်လာသည်။

သည်ကနေတွင်မူ ကျွန်မရွေးချယ်ခဲ့သည့် လုပ်ငန်းသဘာဝအရ အမြဲလိုပင် နေရာအသစ် အဆန်းတွေဆီ ကျွန်မ သွားရောက်နေရပြီး မကြာမကြာလည်း အသက်ဘေးအန္တရာယ်တွေနှင့် ပွတ်ကာသီကာ တွေ့ကြုံနေရတတ်ပါသည်။ သည်လို တွေ့လာသည်နှင့်အမျှ အမေ့ဩဝါဒစကားတွေ က တကယ်ပင် တန်ဖိုးရှိသည့် စကားတွေပါလားဆိုတာ ကျွန်မ ပို၍ပို၍ သိနားလည်လာရပါသည်။

“ ကြောက်စိတ်ကို စေ့စေ့ကြည့်၊ ရဲရဲရင်ဆိုင်၊ ဘာမှ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ကြောက်စိတ်မျိုး ဆိုရင် အဲဒီလို ရင်ဆိုင်ကြည့်ရုံနဲ့ လုံးဝ အစပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ တကယ် ကြောက်သင့် ကြောက်ထိုက်တဲ့ အရာပဲလို့ သွားတွေ့ရင်တော့ တစ်ခုခုလုပ်၊ အဲဒီ လုပ်တဲ့တစ်ခုခုက မကြောက်ရ အောင် ကယ်သွားလိမ့်မယ် ”

ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်မ ကောင်းကင်ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် အလုပ်တစ်ခု လက်ခံရစဉ်က အတွေ့အကြုံကို အမှတ်ရမိသည်။ လေကြောင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုအတွက် ကြော်ငြာအဖြစ်အသုံးပြုရန် ဓာတ်ပုံများ ကျွန်မ လိုက်ရိုက်ပေးရခြင်း ဖြစ်၏။ နေရာက မြောက်ကာရိုလီနာပြည်နယ်ရှိ ဘလူးရစ်ချ် တောင်တန်းများပေါ်မှာ။ ကုမ္ပဏီမှပုဂ္ဂိုလ်များက သူတို့ခရီးလမ်းကြောင်းပေါ်မှာရှိသည့် အလွန်လှပသော လျှူအာရေအိုင်ကြီး၏ စွဲမက်ဖွယ်ရှုခင်းကို အထူးသဖြင့် လိုချင်နေကြ၏။

အဲသည့်တုန်းက ၁၉၃၀ကျော် ခေတ်ဖြစ်ရာ လေယာဉ်ငယ်ပေါ်မှ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးတာမျိုးတွေ သိပ်လုပ်လေ့မရှိသေး။ လေယာဉ်ပိုင်းလော့က လေယာဉ်မောင်းခန်းတံခါးကိုဖြုတ်ပြီး ကျွန်မကို ထိုင်ခုံအောက်ခြေနှင့် တွဲချည်ပေးထားသည်။ ကျွန်မ အပြင်ဘက် တတ်နိုင်သလောက် ပြုထွက်ကာ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

မတ်စောက်သော တောင်ထွတ်တွေကြား ကတ်သီးကတ်သတ် နေရာလေးတစ်ခုမှ ဖြတ်သန်း ကာ တောင်တန်းကြီးအတွင်းပိုင်းထဲ ပျံသန်းဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ တောင်အထပ်ထပ်တွေကြားမှာ နေရောင်ပျောက်ကွယ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး မှိုင်းမှိုင်းဝေဝေ ဖြစ်နေသည်။ သိပ်မြင့်သော တောင်ထွတ်များကျတော့ တိမ်တိုက်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေသေးသည်။ လေယာဉ်မှူးမှာ သည်တောင်တွေ တိမ်တွေကြား စမ်းတဝါးဝါး မှန်း၍ သွားနေရသည်။

သည်အတွင်း လေယာဉ်က ပို၍ တုန်လာသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ မျောနေသည့် သစ်ချောင်း လေးတစ်ခု လှိုင်းဘောင်ဘင်ကြားမှာ မြောက်လိုက်ကျလိုက် ဖြစ်နေသည့်ပုံမျိုး။ ကျွန်မမှာ ကင်မရာ အလေးကြီး မေးစေ့လာပြီး မဆောင့်မိအောင် မနည်းကြိုးစား ထိန်းနေရသည်။ သို့သော် ဒါ က သည်လောက်မဟုတ်။ ကျွန်မကို တကယ်ခြောက်လှန့်နေသည်က ကျွန်မတို့ သည်ကြားထဲက

အသက်ရှင်လျက် ပြန်ထွက်နိုင်ပါ့မလားဟူသော စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု ဖြစ်၏။ သည်အချိန်မှာပဲ အမေပြောခဲ့သည့် စကားတွေ ကျွန်မ ပြန်သတိရသည်။

“ ကိုယ့်အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ် ” ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခပ်တင်းတင်း သတိပေးသည်။

အောက်ဘက်ဆီတွင် လျူအာရေအိုင်ကြီးက ပျောက်သွားလိုက် ပေါ်လာလိုက်။ တိမ်ကမ္မလာ ဖုံးသည့်အခါ ဖုံးသွားသည်။ အတက်အလက်တွေ အများကြီး ဖြန့်ကျက်လျက်ရှိသည့် ဖြူဖွေးသော အိုင်ငယ်တစ်ခုအသွင် ပေါ်သည့်အခါ ပေါ်လာသည်။ ကင်မရာက တစ်ချက်မျှမငြိမ်၊ တောက်လျှောက် လှုပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်မရိုက်သည့်ပုံတွေ ပေါ်မှပေါ်ပါ့မလား အောက်မေ့ရသည်။ သို့သော် ပေါ်သည်ဖြစ်စေ၊ မပေါ်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်မကတော့ လိမ့်မကျအောင် ချည်ထားသည့်ကြိုးတွေ ခွင့်ပြုသမျှ အတိုင်းအတာအထိ အပြင်ဘက် အစွမ်းကုန်ထွက်ကာ တိမ်ကင်းစင်သည့် အကွက်ထဲ ရောက်၍ ရေအိုင်ကြီး ဘွားခနဲပေါ်လာတိုင်း ကင်မရာခလုတ်ကို အမိအရ ဖမ်းနှိပ်လျက်ရှိသည်။ သည်အတိုင်း အချိန်အတော်လေး ကြာသွားသည်။ အလုပ်ထဲမှာ လုံးဝ အာရုံနစ်မြုပ်နေသဖြင့် ကြောက်စိတ်က ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ရ။ တောင်တွေကြားထဲက ပြန်ထွက်ပြီဆိုတော့ ကျွန်မ နှမြောပင် နေသေးတော့သည်။

နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးသည့်နောက် ကျွန်မ စစ်သတင်းထောက်အဖြစ် မြေထဲပင် လယ်ရောက်နေစဉ် သင်္ဘောကို တော်ပီတိုမှန်တာ ကြုံရသည်။ အခန်းထဲမှာ ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေသည့် အချိန်။ သင်္ဘောတစ်စီးလုံး သွက်သွက်ခါအောင် တုန်ပြီး ဘေးဘက်စောင်းသွားသည်။ ကျွန်မ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ကျသည်။ ဟာ - ဒါ တော်ပီတိုပဲဟု သိလိုက်ပြီးနောက် မှောင်ထဲမှာ အဝတ်တွေ ကမန်းကတမ်း ကောက်စမ်းသည့်အချိန် ကျွန်မဒူးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ အဲသည်အချိန် မှာ အမေစကားကို သတိရသည်။ “ ကြောက်တဲ့အရာကို စေ့စေ့ကြည့်၊ ပြီးတော့ တစ်ခုခုလုပ် ”

ကင်မရာအသေးလေးနှင့် ဖလင်လိပ်ပါသော သားရေအိတ်ကိုဆွဲကာ အပြင်ဘက် ကျွန်မနှင့် သက်ဆိုင်သော အသက်ကယ်လှေရှိသည့်နေရာကို ဒရောသောပါး ထွက်လာသည်။ သင်္ဘောကြီး ယိုင်နေသဖြင့် ကုန်းပတ်က တအားစောင်းနေသည်။ အသက်ကယ်လှေထဲမှာလည်း ရေတွေ တစ်ဝက် လောက် ဝင်နေသည်။ လှေပေါ်တက်ရန်တန်းစီစဉ် ကျွန်မရှေ့မှာ ရောက်နေသည့် သူနာပြုဆရာမမှာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေသဖြင့် ပခုံးပေါ်ရှိ ဆလင်းဘက်ကြိုးက တရစပ် လျှောကျနေသည်။ ဒါနှင့် နောက်ထပ် လျှောမကျရအောင် လွယ်ကြိုးကို သူ့အင်္ကျီပခုံးဒေါက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အလုပ်က မဖြစ်စလောက်လေး။ သို့သော် သည်ဟာလေး လုပ်လိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် သူလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်တာ ရပ်သွားသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်၏ ကြောက်စိတ်တွေလည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သည့်နောက် အသက်ကယ်လှေကို ရေသို့ချသည်။ လှေထဲမှာ ရေတွေအများကြီးဆိုတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး ရေထဲထိုင်နေကြရသလို ဖြစ်နေသည်။ တချို့ အသက်ကယ်လှေတွေ မှောက်သဖြင့် လူတွေ ရေထဲရောက်ကုန်သည်။ အဲသည့်အထဲက သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ရေထဲမှာ သူ ဝရန်းသုန်းကား ကူးနေသည်။ ရေပေါ်ဝေနေသည့် ဆီချေးတွေ သူတစ်ကိုယ်လုံး ပေကျနေသည်။ ကျွန်မ သူ့လက်ကိုမိအောင် ကြိုးစားလှမ်းဆွဲပြီး လှေနံပေါ်ဆွဲတင်သည်။ အနီးရှိ လူများက လှေထဲရောက်အောင် ဝိုင်းကူကြသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်နွေးသွားအောင် ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှလေးတွေ လုပ်ပေးသည်။ သူ့လက်တွေ ကျွန်မလက်နှင့် ပွတ်သပ်ပေးသည်။ လည်စည်းပဝါကို ခေါင်းပေါ်က အုပ်စည်းပေးသည်။ စသဖြင့်။ သူ့ကို အဲသလိုလုပ်ပေးရတာ ကျွန်မအတွက် အများကြီး အထောက်အကူပြုသည်။ အသက်ဘေး တွေးကြောက်မိမှာတွေ ပျောက်နေသည်။ သည်ဟာစဉ်းစားမိတော့ အခြားသူတွေလည်း ကြောက်စိတ် ပြယ်အောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ခိုင်းမှဟု အကြံရသည်။

“ လှေထဲကရေကို သံခမောက်တွေနဲ့ ခပ်ထုတ်ကြရအောင် ” ဟု ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။

လှေပေါ်မှာ လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ရေကို အလွယ်တကူ ပက်ထုတ်၍ မရ။ လှော်သူတွေ အတွက်လည်း အနှောက်အယှက်မဖြစ်အောင် အလိုက်သင့်ညီညာ လုပ်ကြရသည်။ ခပ်သူက ခပ်ပြီး လျှင် လက်ဆင့်ကမ်းပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ သွန်။ ပထမတော့ တစ် နှစ် သုံး လေးတွေ သံပြိုင်ရေ ကြသည်။ နောက်တော့ သီချင်းဆိုသည်။ သီချင်းသံပြိုင်ဆိုရင်း ရေတွေ မှန်မှန်ခပ်ထုတ်ရာ နောက်ဆုံးတော့ ရေခန်းသလောက်ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကူညီရင်း အလုပ်များနေလိုက်ကြသည့်အခါ အားလုံး ကြောက်စိတ်ကို မေ့ထားနိုင်ကြသည်။ ကျွန်မဘဝတစ် လျှောက် အန္တရာယ်အကြီးမားဆုံးကြုံခဲ့သည့် နာရီ ၂၀ မျှသော အဲသည် အချိန်ကာလအတွင်းမှာ အမေ့စကားတွေက ကျွန်မကို တကယ် ထိထိရောက်ရောက် အထောက်အကူပေးခဲ့သည်။

တချို့လူတွေ ကျွန်မကို ပြောဖူးတာတစ်ခု ရှိသေးသည်။ တောထဲတောင်ထဲမှာ တစ်ယောက် တည်း ညအိပ်ရယင် သိပ်ကြောက်စရာကောင်းမှာ ဟူ၍။

ကျွန်မအဖို့ကတော့ တောထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း အိပ်စက်ခြင်းဆိုသည်မှာ ကျွန်မ၏နှလုံး သားကို အားဖြည့်မြှင့်တင်ပေးသည့် အလွန်လှပကြည်နူးဖွယ် အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မအိမ်က တောင်ကုန်းစောင်းတစ်ခုပေါ်မှာရှိသည်။ အိမ်အနီးတောထဲမှာ ကျွန်မ စိတ်တိုင်း ကျသည့် နေရာလေးတွေရှိသည်။ အဲသည်အထဲက တစ်ခုမှာ အိပ်ရန် နေရာပြင်သည်။ အိပ်ခါနီး အချိန် မော့ကြည့်လိုက်လျှင် အရှည်ဆုံး ဝက်သစ်ချပင်ကြီးတွေ၏ ထိပ်ပိုင်းများနှင့် ဝန်းရံဘောင်

ခတ်ထားသည့် မိုးကောင်ကင်တစ်စကို မြင်ရသည်။ ကျွန်မ အိပ်သည့်အချိန် ကျွန်မကြောင်လေးက စောင့်ပေးသည်။ သူက ကျွန်မအိပ်ရာကို ကျောပေးကာ အရှေ့ဘက်သစ်တောတွင်း အမှောင်ထုဆီသို့ ငြိမ်သက်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေလေ့ ရှိသည်။

ညဘက်မှာ ခဏစီတော့ ကျွန်မ နိုးတတ်သည်။ ကောင်းကင်ပိတ်ကားမှာ ရှုခင်းရှုကွက်တွေ ပြောင်းလဲသွားတာ မြင်ရသည်။ ကြယ်တွေ နေရာရွေ့သွားကြပြီ။ နောက်ပိုင်းကျတော့ လ ထွက်ချင် ထွက်လာမည်။ ဒါမှမဟုတ် အောက်အနိမ့်ပိုင်းတစ်ခွင်မှာ နှင်းမြူကမ္ဘာလွှာ လွှမ်းခြုံနေတာ မြင်ရမည်။

နံနက် လေးနာရီလောက်ရောက်လျှင် ကြောင်ကလေးက ကျွန်မကို ညအန္တရာယ်တွေ မကျရောက်အောင် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်သော သူ့အလုပ် ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ အိပ်ရာပေါ် ခုန်တက် လာသည်။ သူနှင့်ကျွန်မ နာရီဝက်လောက် အတူ ဆက်အိပ်ကြသည်။

အဲသည်နောက်မှာ ကျွန်မ အိပ်ရာမှထကာ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန် ရှုခင်းကိုကြည့်ရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို အရသာခံ၍ သောက်သည်။ နံနက်ဆည်းဆာကား ညက ကျန်ရစ်သည့် ဖမ်းစားတတ်သောအာရုံတို့ ဆင့်ပေါင်းကာ တိမ်းမှူးညွတ်နူးဖွယ် နေ့သစ်ဝန်းကျင်ကို ဖြန့်ကျက် နေတတ်မြဲ။

ကျွန်မချည်းသက်သက်သာဆိုလျှင် သည်လောက်လှပသည့် အရုဏ်မျိုးကို ကျွန်မ ခံစားဖူး လိမ့်မည် မဟုတ်။ အမေ့ဆုံးမဩဝါဒနှင့် လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုများကြောင့်သာ ကြောက်စိတ်ကင်းစင် သော ယခုလို ကြည်နူးနှစ်ခြိုက်ဖွယ် အတွေ့အကြုံမျိုး ကျွန်မ ရရှိခံစားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

[ရည်ညွှန်း။ ။ The Best Advice- Reader—s Digest, June 1957]

(၄)

ဟယ်လင်ဟေးစ်

Helen Hayes (1900 - 1993)

နာမည်ကျော် အမေရိကန် ပြဇာတ်နှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဖြစ်သည်။

ကလေးဘဝကတည်းက ဇာတ်ခုံပေါ်ရောက်ခဲ့ပြီး အသက် ၁၈ နှစ်တွင် ဆာဂျိမ်း (စ) ဘယ်ရီ၏ **Dear Brutus** ပြဇာတ်တွင် သရုပ်ဆောင်ရာမှ “စတား” ဖြစ်လာသည်။ **Victoria Regina** ပြဇာတ်၌ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရာ အထူး လူကြိုက်များခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်အဖြစ် **The Sin of Madelon Claudet** ဇာတ်ကား၌ ပထမဆုံး ပါဝင်ခွင့်ရရာ ၎င်းဇာတ်ကားဖြင့်ပင် ၁၉၃၁-၃၂ အတွက် အကောင်းဆုံး အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆု

ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။ ဒုတိယအကြိမ် အကယ်ဒမီဆုကို ၁၉၇၀ ခုနှစ်၌ အကောင်းဆုံး အမျိုးသမီး ဇာတ်ပို့အဖြစ် Airport ဇာတ်ကားအတွက် ရရှိသည်။

၁၉၂၈ ခုနှစ်တွင် ပြဇာတ်ရေးဆရာ ချားလ်စ်မက်အာသာနှင့် လက်ထပ်သည်။ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ် (On Reflection) ကို ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

“ လူ့ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးက သမီး တကယ်လေ့လာတယ်၊ ကြိုးစားတယ်၊ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာ လက်ခံနိုင်ဖို့ပဲ။ အဲဒါဆိုယင် ကိစ္စတစ်ခု ပြီးမြောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပြီ ဆိုတဲ့ သဘော။ အဲဒါဟာ အရေးကြီးတယ်။ အောင်မြင်တယ်လို့ ပြောကြတာ၊ သူတစ်ပါးတွေ ကိုယ့်ကို ချီးကျူးကြတာ၊ ဒါတွေလဲ ကောင်းပါတယ်။ အရသာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှုလောက် တန်ဖိုးမရှိဘူး။ ကျေနပ်အားရစရာလဲ မကောင်းဘူး။ အဲဒီတော့ အောင်မြင်တယ် မအောင်မြင်တယ် ဆိုတာတွေ အသာ ဘေးဖယ်ထား၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကိုသာ အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစား။ ”

“ လုပ်စရာရှိတာသာ အာရုံစိုက် ”

“ အမေ၊ ဟောဒီ ပြဇာတ်ဇာတ်ညွှန်း ဖတ်ကြည့်အုံးမလား ” ကျွန်မသား ဂျိမ်း(စ)က မေးသည်။

“ ကျွန်တော် အဲဒီအခန်းက သရုပ်ဆောင်သင့်,မသင့် စဉ်းစားပေးဖို့ ”

ဇာတ်က ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းတွဲတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သားအတွက် ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ထင်ထင်ရှားရှား ပါဝင်ခွင့်ရခြင်းဖြစ်ပြီး စကားထစ်သော လူငယ်တစ်ယောက် အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မစိတ်တွင် သည်ဇာတ်ရုပ်က ဂျိမ်း(စ)နှင့် လိုက်ဖက်လိမ့် မည် မထင်။ အခန်းသုံးခန်းတိတိ သဘာဝကျစွာ စကားထစ်ပြဖို့ ဆိုသည်မှာ လွယ်သည်မဟုတ်။ ကြာတော့ အမူအရာက တစ်ဆင့်တည်း တစ်ထပ်တည်း ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ သည်အကြောင်း ပြောတော့မည်ကြံပြီးမှ ကျွန်မ ပြန်၍ မျှိုသိပ်ထားလိုက်သည်။ သူ ဘယ်အခန်းက သရုပ်ဆောင်ရသည်ဖြစ်စေ ကျွန်မ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု တွေးမိလိုက်သော

ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဂျိမ်း(စ)အသက် ၁၉နှစ် ရှိပြီ။ သူ့အတွက် စမ်းသပ်မှုဆိုဆို၊ အရုံးပွဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရန် အခွင့်အရေးဟုလည်း ခေါ်ချင်ခေါ်နိုင်သော အနေအထားများနှင့် သူ့အား တွေ့ဆုံခွင့်မရအောင် တားဆီးကာကွယ်မှု မပြုသင့်တော့ဟု ကျွန်မ မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ စိုးရိမ်မှုတွေကို သူ့အား မဖွင့်ဟလိုတော့။

အဲသည်အခန်းမှာ သရုပ်ဆောင်ရန် သူ လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ဇာတ်က ဟောလိဝုဒ်မှာ အရင်ဆုံး ကကြ ရိုက်ကူးကြမည်ဖြစ်ရာ သူ့အား လေဆိပ်သို့ ကားဖြင့် ကျွန်မ လိုက်ပို့ရသည်။ လေဆိပ်သို့အသွား လမ်းတွင် ကျွန်မသားကို သည်ဇာတ်မျိုး သရုပ်ဆောင် နိုင်လောက်သည့် အတိုင်းအတာအထိမှ လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ပေးခဲ့မိပါရဲ့လားဟု ပူပန်တွေးတော လာ ခဲ့မိသည်။ သူ့ကို အားတစ်ခုခု ထည့်ပေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်ကျမှ သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်လို အားဖြည့်ပေးမည်လဲ။

နောက်ဆုံး လေဆိပ်ဂိတ်ဝရောက်တော့မှ သူ့ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်မိသည်။

“ သား - ကိုယ်လုပ်စရာ ရှိတာကိုသာ ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားပြီးလုပ်၊ အောင်မြင် မအောင်မြင် ဆိုတာတွေ ထည့်မစဉ်းစားနဲ့ ”

သူ ဝင်သွားသည်။ ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည့်အချိန် သားကို စောစောက ပြောလိုက် သည့်စကားတွေ ငါ့ခေါင်းထဲ ဘယ်လို ရောက်လာပါလိမ့် တွေးမိသည်။ သည်စကားသည် ကျွန်မနှင့် ရင်းနှီးနေသည်။ နောက်တော့မှ ရုတ်တရက် အမေ့အသံကို ပြန်ကြားယောင်သည်။ သည်စကားတွေ အမေ ပြောခဲ့သည်ပဲ။ လွန်ခဲ့သည့် ၄၉နှစ်၊ ကျွန်မ ဇာတ်သဘင်လောကထဲ ရောက်စ၊ စင်ပေါ် ပထမဆုံး တက်မည့်အချိန်မှာ အမေ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမေ့နာမည်က ကက်သရင်း ဟေး(စ) ဘရောင်း။ အမေသည် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ သာမန်ရုပ်ရည် ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်။ သို့သော် စိတ်ကတော့ ပြတ်သားသည်။ ကျွန်မ တစ်နေ့ကျလျှင် သရုပ်ဆောင် မင်းသမီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာစေရမည်ဟု အမေ အခိုင်အမာ ယုံကြည် ထားသည်။ ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံးပင် ကျွန်မအား သူ့မျှော်မှန်းထားသည့် အဲသည်အနာဂတ် အတွက် စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ တင်းတင်းချကာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။ အက သင်တန်းတွေ တက်ရသည်။ သရုပ်ဆောင်ပညာတွေ သင်ရသည်။ မပျက်ကွက်စေရ။ သို့သော် သည့်ထက်ပို၍ အမေ အလေးထားသည်က သည်ဟာတွေကြောင့်တော့ ကျွန်မ လုံးဝ မပျက်စီးစေရ ဟူသောအချက် ဖြစ်သည်။

အဲဒါသည်ပင် အမေ၏ တကယ့်ထူးခြားချက် ဖြစ်သည်။ ကလေးတွေကို ချစ်ရမည်။ သို့သော် စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် ဖြစ်စေရမည်။ ဘယ်တော့မှ အလိုမလိုက်ရဟု အမေ ယုံကြည်ထားသည်။ ဇာတ်သဘင်သင်တန်းတွင် ကျွန်မကို မြူးကြွအောင်၊ သွက်လက်အောင်၊ ရှက်ရွံ့မှုနည်းအောင် အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်သင်ကြားခိုင်းထားသည်။ သို့သော် အိမ်မှာ နေသည့်အခါတွင်တော့ သိက္ခာရှိစွာနေတတ်အောင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပင် ထိန်းသိမ်းသည်။

၁၉၀၉ ခုနှစ် ကျွန်မအသက် ကိုးနှစ်တွင် အမေ သတင်းတစ်ခုကြားလာသည်။ ထိုစဉ်က အလွန်ကျော်ကြားသော အမေရိကန် ဟာသမင်းသားကြီး လျူဖီးလ်စ်က ပဒေသာကပ္ပဲအတွက် Old Dutch အမည်ရှိ ဂီတဇာတ်မြူးတစ်ခု စီစဉ်နေသည် ဟူသောသတင်း။ သည်ဇာတ်တွင် ဖီးလ်စ်က မိန်းကလေး တစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက် အသုံးပြုမည်ဖြစ်ကြောင်း အမေသိရသည်။ လူရွေးပွဲအတွက် အမေနှင့်ကျွန်မ ရောက်သွားကြသည့်အခါ ဇာတ်ရုံထဲတွင် မိန်းကလေးတွေ အမြောက်အများ သူတို့မိခင်များနှင့် သောသောညံ့နေတာ တွေ့ရသည်။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သရုပ်ဆောင်တစ်နေရာအတွက် ကျွန်မ ရွေးချယ်ခံခဲ့ရပါသည်။

ထို့နောက် ဇာတ်တိုက်ကြသည့်အခါ၌ နေ့စဉ် အံ့ဩဖွယ်တစ်ခု ကျွန်မ ကြုံတွေ့ရသည်။ မနက်တိုင်း ကျွန်မတို့မိန်းကလေးတွေနှင့် မိခင်တွေ ဇာတ်စင်အောက်ဘက်ရှိ ခုံတန်းလျား တစ်လုံး တွင် ထိုင်ကာ မစ္စတာဖီးလ်စ်အလာကို စောင့်မျှော်ရသည်။ သူ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မအေတွေက သမီးတွေ နားနားကပ်ကာ “ မစ္စတာဖီးလ်စ်ကို ပြေးပြီးနမ်းလိုက် ” ဟု တီးတိုး ပြောပြီး မြင်းပျိုကလေးကို ဖနောင့်ဆူးဘီးနှင့် တွက်၍ အရှိန်တင်ပေးသလို ကျောကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်၍ လွှတ်တက်ကြသည်။ မင်းသမီးပေါက်ကလေးများကလည်း မြူးထူးအော်ဟစ်ကာ အတင်း ပြေးလွှားပြီး မစ္စတာဖီးလ်စ်ကိုယ်ပေါ် အလုအယက် ချိတ်တက်ကြသည်။

မစ္စတာဖီးလ်စ် အဲသည်လို ဇာတ်ရုံတံခါးဝရောက်လာတိုင်း ကျွန်မကျောပေါ် အမေ့လက် ရောက်လာတတ်သည်။ ကျွန်မကို ကျောပုတ်လွှတ်ရန် မဟုတ်။ ကျွန်မ ထိုင်ခုံမှာ မြဲမြဲထိုင်နေအောင် ကျွန်မအင်္ကျီစကို ဖမ်းဆွဲထားရန်အတွက်သာဖြစ်သည်။ “ ဣန္ဒြေရရနေ ” အမေ သတိပေးတတ် သည်။

မစ္စတာဖီးလ်စ်က သူ့ကိုဝိုင်းနမ်းနေကြသော ကလေးများကြားက နေ့စဉ် ရုန်းထွက်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာတော့ ဇာတ်ခုံမန်နေဂျာကို ခေါ်ကာ “ ဟို - ငြိမ်ငြိမ်ကောင်မလေး ဘယ်မှာလဲ ဗျ၊ ကျွန်တော် သူနဲ့စကားပြောချင်တယ် ” ဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်မကို လာခေါ်သည်။ သူနှင့် စကားပြောရသည်။ အဲသည်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်း၌ ဒုတိယအခန်း အသိမ်းပိုင်းတွင် ကျွန်မကိုပါထည့်သွင်းနိုင်ရန် ဇာတ်ကို ပြန်ပြင်ရေးသည်။ သူက မိတ်ဆွေများ အားလုံး၏ စွန့်ပစ်ခြင်းခံရသူအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သည်။ သူ့ကို စွန့်ခွာမသွားသူဟူ၍ တစ်ယောက် တည်းသာ ရှိသည်။ အဲသည့်တစ်ယောက်က ကျွန်မ။ ကျွန်မက ခြေဖျားကလေးထောက်ကာ တိတ်တိတ်ပြန်ဝင်လာ၊ သူပေါင်ပေါ် တက်ထိုင်၊ ကျွန်မ၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုက ခိုင်မြဲကြောင်းပြ။ အဲသည်မှာ သူက အံ့အားသင့်သွား၊ သူက လက်ကားရားခြေကားရားနှင့် ရယ်စရာ ကိုးရိုးကားရား အမှုအရာလုပ်တော့ ကျွန်မက ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျ၊ အဲသည်အချိန်မှာ ကန့်လန့်ကာကျလာ။

သည်အခန်းမှ စတင်ကာ ဇာတ်သဘင်လောကမှာ ကျွန်မနာမည်ရလာသည်။ Old Dutch ကို ရုံတင်ကပြစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ဇာတ်သဘင်လောကမှ ဝေဖန်ရေးသမားတွေ ကျွန်မကို အများကြီး အာရုံစိုက်ခဲ့၊ ချီးမွမ်းခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အမေက ချီးမွမ်းမှုတွေ ကျွန်မဆီ ပြိုကျမလာအောင် ကာကွယ်ထားခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်မှာ မင်းသားတစ်ယောက်က ကျွန်မအကြောင်း ချီးမွမ်းရေးသား ထားသော သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကိုင်ကာ ဝမ်းသာစကားတွေ အော်ဟစ်ပြောဆိုယင်း အဝတ်လဲ ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ အမေက ချက်ချင်းပင် သူ့လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ခေါ်ထုတ် သွားခဲ့သည်။ အဲသည်နောက် အမေက ကျွန်မကို အလေးအနက် စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

“ ဟယ်လင်၊ လူ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးက သမီး တကယ်လေ့လာတယ်၊ ကြိုးစားတယ်၊ ကိုယ်တတ်စွမ်းသမျှ အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာ လက်ခံနိုင်ဖို့ပဲ။ အဲဒါဆိုယင် ကိစ္စတစ်ခုပြီးမြောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီ ဆိုတဲ့သဘော။ အဲဒါဟာ အရေးကြီးတယ်။ အောင်မြင်တယ်လို့ပြောကြတာ၊ သူတစ်ပါးတွေ ကိုယ့်ကို ချီးကျူးကြတာ၊ ဒါတွေလဲ ကောင်းပါတယ်။ အရသာရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှုလောက် တန်ဖိုးမရှိဘူး။ ကျေနပ်အားရစရာလဲ မကောင်းဘူး။ အဲဒီတော့ အောင်မြင်တယ် မအောင်မြင်တယ် ဆိုတာတွေ အသာဘေးဖယ်ထား၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကိုသာ အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစား။ ”

ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့၊ ကျွန်မ အမေစကားကို အဲသည်အချိန်ကစပြီး မြေဝယ်မကျ လိုက်နာခဲ့သည်။ နောက် ဘယ်တော့မှလည်း မမေ့ခဲ့ဟု ပြောချင်ပါသည်။ သို့သော် လက်တွေ့မှာ အဲသည်လို မဟုတ်ခဲ့။ တဖြည်းဖြည်းကြီးလာတော့ စာနယ်ဇင်းတွေက ချီးမွမ်းရေးသားကြတာတွေ တစ်စထက်တစ်စ ကျွန်မ တွေ့လာရသည်။ သည်အခါ ဟယ်လင်ဟေးစ်ဖြစ်ရသည့်ဘဝကို ကျွန်မ ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်လာ ခဲ့မိသည်ဟု ထင်ပါသည်။ စွမ်းဆောင်မှုနှင့် အောင်မြင်မှုသည် တစ်ခုတည်းသာပဲဟု ကျွန်မစိတ်ထဲ တွင် ထင်လာမိခဲ့သည်။ အဲသည်တော့ ဘာများ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာ လိုသေးသလဲပေါ့။

သို့သော် စိုးရိမ်စရာတွေက ရှိလာခဲ့သည်။

ကျွန်မ အသက် ၂၀မှာ Bab ပြဇာတ်၌ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးအဖြစ် ကပြရသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကိုယ့်နာမည်ကို ထိပ်ဆုံးက အသားပေး ဖော်ပြခံရသည့်အချိန်။ သည်အချိန်မှာဖြစ်သည့် ဝမ်းသာအားရမှု၊ ရင်ထဲလှုပ်ရှားမှုမျိုးကို အခြား ဘယ်အခါမျိုးတွင်မှ ရနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ပထမညကပြအပြီး ချီးကျူးဂုဏ်ပြုစကားပြောမည့်သူတွေ ကျွန်မ စောင့်မျှော်နေသည့် အချိန် အဝတ်လဲခန်းထဲ ပထမဆုံးဝင်လာသူက သရုပ်ဆောင်မင်းသမီးကောင်း တစ်လက်ဖြစ်သူ အီနာကလယ်ရာ ဖြစ်သည်။ သူ ယူဆောင်လာသည်က ချီးကျူးစကား မဟုတ်။

“ ဟယ်လင် - မင်း မဟုတ်ဘူးကွာ ” သူက ခေါင်းကို ယမ်းရင်း ပြောနေသည်။

“ မင်း ဇာတ်ရုပ်ကို သေသေချာချာ မပိုင်သေးဘူး ”

ကလယ်ရာနောက်က လိုက်လာသည်က အမေ။ “ သမီး ဇာတ်သဘင်ကျောင်း ပြန်သွားဦးမှ ဖြစ်မယ် ”

“ ကျောင်းပြန်တက်ရမယ်၊ အမေကလဲ မဟုတ်တာ၊ သမီး စတားဖြစ်နေပြီဥစ္စာ ” ကျွန်မ ငိုတော့မည့်ဟန်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ နင် ဒီနှုန်းအတိုင်းသွားနေရင် စတားဘဝမှာ ကြာကြာခံမှာ မဟုတ်ဘူး ” အီနာက ဖျောင်းဖျာသည်။ “ လက်တွေ့အခြေအနေကို ရှောင်နေလို့မရဘူး ဟယ်လင်၊ နင် အသက်ကြီးလာပြီ၊ ငယ်တာချောတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ တစ်သက်လုံး သွားနေလို့မရဘူး၊ နောက်ပိုင်းကို တကယ် မင်းသမီး လုပ်ရတော့မှာ၊ တကယ် သရုပ်ဆောင်ရမှာ ”

ကျွန်မရင်ထဲ နာသွားသည်။ ရှက်လည်း ရှက် ဝမ်းလည်းနည်းသည်။ သို့သော် သူပြောတာ တွေအားလုံး အမှန်ပဲဆိုတာလည်း ကျွန်မ သိနေသည်။

ပြဇာတ်များမှာ သရုပ်ဆောင်နေရင်း တစ်ဖက်က ဇာတ်သဘင်ကျောင်း ပြန်တက်သည်။ လေးနှစ်တိတိ ကျွန်မ အပြင်းအထန် ကြိုးစားသင်ယူခဲ့ပါသည်။ လေးနှစ်အကုန်မှာတော့ သဘင်သည် တစ်ယောက်အနေနှင့် တတ်အပ်သမျှပညာကို သင်ယူတတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းမှာ အောင်မြင်မှုရတာက တစ်ကဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သရုပ်ဆောင်ပညာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ တတ်ကျွမ်း ပြီးသည့် မင်းသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် သိမှတ်ယုံကြည်ခွင့်ရခြင်းသည်ပင် အဖိုးတန်လှပြီ ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်မသားကို လေဆိပ်မှာတုန်းက အဲသည်ဟာတွေအားလုံး ကျွန်မ ပြောချင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ် စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အောင်မြင်မှုဟူသည် မရေရာ မတည်တံ့သည့်အကြောင်း၊ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုဟူသည်သာ သီးခြား ကိုယ်ပိုင်ရပ်တည်နိုင်ကြောင်း သူ သိစေချင်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် သူ သဘောပေါက်နိုင်ပါ့မလား။ မင်းသမီး ဟယ်လင်ဟေးစ်နှင့် ပြဇာတ်ရေးဆရာ ချားလ်စ်မက်အာသာတို့၏ သားဆိုတာ တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် အခွင့်အရေးတွေ သူ့ရှေ့မှာ အမြောက် အများ တန်းစီနေခဲ့သည်။ သည်နာမည်အရှိန်နှင့် မျှောလိုက်ရင်း သူ့ဘဝ၏ တကယ် တန်ဖိုးရှိသော နှစ်ကာလတွေ အချည်းနှီး ကုန်ဆုံးသွားနိုင်သည်။ အဲဒါကို ကျွန်မ စိုးရိမ်သည်။

နောက်ရက်သတ္တပတ် အတန်ကြာမှာ သူ့ကို တီဗွီမှာ ကျွန်မမြင်ရသည်။ သား သရုပ်ဆောင်တာ သိပ်ကောင်းတာပဲဟု ကျွန်မ အကဲဖြတ်မိသည်။ စကားထစ်သူအဖြစ် သူ တကယ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သရုပ်ဆောင်ထားနိုင်သည်။ စကားထစ်အောင်ကြိုးစားရင်း သရုပ်ဆောင်ချက် ပျက်သွားတာမျိုး မရှိခဲ့။ ဝေဖန်သူတွေကလည်း သူ့ကို အမှတ်ကောင်းကောင်း ပေးကြသည်။ သူ့သရုပ်ဆောင်ဘဝက အစ သိပ်ကောင်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တိတ်တခိုးလေးတွေပူနေတာ ရှိသေးသည်။ သည်ဇာတ်ကွက် ကိုက သရုပ်ဆောင်ရတာ လွယ်ကူလွန်းနေ၍လား။ သရုပ်ဆောင်ပညာဆိုတာ ဘယ်လောက် အလေး အနက် လေ့ကျင့်ဆည်းပူးရတာဟူ၍ မသိလိုက်ဘဲ သည်တစ်ခုကို အမှတ်မထင် အလွယ်တကူများ သူ လုပ်သွားလေမည်လား။

သို့သော် နောက်ထပ် ရက်သတ္တပတ်အတော်ကြာပြီးသည့် တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မထံ ဂျိမ်း(စ) ရောက်လာပါသည်။ သူက ကျွန်မအခန်းထဲ ဝင်လာပြီး စကားစသည်။ “ အမေရေ၊ ကျွန်တော် ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာတုန်းက စွန့်စားခန်းတစ်ခု အမေ့ကို ပြောရဦးမယ်ဗျ ”

“ ဘာ စွန့်စားခန်းမျိုးလဲ သား ”

“ အဲဒီ စကားထစ်တာလေ အမေရေ၊ ကျွန်တော် အဲဒါကိုပူတာ၊ သဘာဝကျကျမဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တယ်၊ စကားထစ်ချင်ယောင်ဆောင်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တကယ်ထစ်တဲ့လူနဲ့ တူချင်တာ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီစကားထစ်တဲ့လူတွေကို ပြုပြင်ပေးနေတဲ့ သင်တန်းကျောင်းကို သွားလေ့လာတယ်၊ အဲဒီမှာ စိတ်ဝင်စားစရာဗျ ”

ကျွန်မ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ သက်ပြင်းကို ဖြည်းဖြည်းချသည်။ ကျွန်မ ဝမ်းသာသည်။ ရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ ဂျိမ်း (စ) အတွက် စိတ်ချရပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အမေပေးခဲ့သည့် အဆုံးအမက ကျွန်မသားကိုပါ ဆက်လက် စောင့်ရှောက်လျက် ရှိချေပြီ။

[ရည်ညွှန်း။ ။ The Best Advice “ Reader—s Digest, October 1958]

(၅)

မောရစ် ရူဗယ်လီယေး

Maurice Chevalier [1888 -1972]

ရူဗယ်လီယေး [Maurice Chevalier] [1888-1972] သည် ထင်ရှားသော ပြင်သစ်လူမျိုး တေးသံရှင်၊ အကပညာရှင်နှင့် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဖြစ်သည်။

အသက် ၂၀ မှာပင် ပါရီဇာတ်ခုံလောက၌ ကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အသံထွက်ရုပ်ရှင်ခေတ်၌ သူက ကြေးအများဆုံးရသည့် သရုပ်ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်လာသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲ၊ ပြင်သစ်သံ ဝဲဝဲနှင့် စကားပြောတတ်ပြီး ကောက်ရိုးဦးထုပ် ပြားချပ်ချပ်တစ်လုံးကို အမြဲဆောင်းလေ့ရှိသည့် သူ့အား ပရိသတ် အကြီးအကျယ် နှစ်သက်ခဲ့သည်။

‘Gigi’ ‘ Love in the Afternoon ’ တို့အပါအဝင် နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်များနှင့် ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်များတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ အသက်ကြီးရင့်ချိန်အထိ တေးဂီတဖျော်ဖြေပွဲများ ကမ္ဘာအနှံ့ လှည့်လည် တင်ဆက်ခဲ့သည်။

သူ၏ ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ် [I Remember It Well] ကို ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

“ ခင်ဗျား စင်ပေါ်ပြန်တက်ရမှာ ကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား စင်ပေါ်တက်ရတဲ့ ငါ့ဘဝ ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ ပြောနေခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ကြောက်တယ်ဆိုတာကို ရှောင်ချင်လို့ ပေးတဲ့ ဆင်ခြေဆင်လက်သက်သက်လောက်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ကြောက်စရာနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ မကြောက်မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်တယ်။ ဒါ ကြောက်စရာလို့လဲ ဝန်ခံတယ်၊ အသိအမှတ်ပြုတယ်၊ သို့သော် အဲသလို သိမှတ်လျက် ဒါကို ရင်ဆိုင်တယ်၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို ဆက်လုပ်တယ် ”

“ ကြောက်ရမှာ ငွေးကြောက်မနေနဲ့ ”

ဘဝဆိုတာ တယ်လည်း သာယာလှပါကလားဟူ၍ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူး၏။ ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့်အပေါ် ကောင်းလွန်းခြင်းအတွက် အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက် ကျေးဇူးတင်စွာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်လည်း ကျွန်တော် အထွတ်အထိပ် ရောက်နေခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်က ပါရီဇတ်ခုံ လောကတွင် ထင်ရှားလှသည့် ဂီတပဒေသာအဖွဲ့တစ်ခု၏ စတား ဖြစ်၏။ နာမည်ကြီး စတူဒီယို တစ်ခုနှင့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား လေးကားရိုက်ကူးရန် စာချုပ်ချုပ်ထား၏။ သည့်ထက်မက အားရစရာ အကောင်းဆုံးက ကျွန်တော့်မှာ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေ ပေါများလှခြင်း ဖြစ်၏။

ဒါ က ၁၉၂၂ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ အဲသည်တုန်းကတော့ ကျွန်တော့် ကံကြမ္မာကောင်း တွေသည် သည်လောက်မြန်မြန်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားလိမ့်မည်ဟု တစိုးတစိမျှ မထင်မိခဲ့။

လေးဗုဒ္ဓေးပါရီဆီယင်း ဇာတ်ရုံတွင် ထိုည ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို နောက်ပိုင်း သေသေချာချာ ပြန်သုံးသပ်သည့်အခါ သည့်အရင်ကပင် ခန္ဓာကိုယ်က ကျွန်တော့်ကို သတိပေးသည့်လက္ခဏာတွေ ပြသခဲ့သည်ဆိုတာ စဉ်းစားမိရသည်။ လပေါင်းများစွာကြာအောင်ပင် ကျွန်တော် အလုပ်တွေ

တဆက်တည်း သဲကြီးမဲကြီး လုပ်ခဲ့မိသည်။ အိပ်ချိန်က သိပ်နည်းသည်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် လုံးဝ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသလောက် ဖြစ်သွားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလိုလိုနေရင်း စိတ်ဓာတ် ကျသလို၊ စိတ်တွေ သိပ်လေးနေသလို ခံစားမိတတ်သည်။ သို့သော် ဒါတွေ ကျွန်တော် ဂရုမထားခဲ့ပါ။

အလုပ်များလွန်းတော့ တစ်ခါတလေ ကိုယ်၊စိတ် ပင်ပန်းတာပေါ့။ အခိုက်အတန့်ပါဟုဆိုကာ အချိန်တန်လျှင် မီးရောင်အောက်ကို ဝင်ကာ စောင့်မျှော်နေကြသည့် ပရိသတ်တွေ ပျော်စေဖို့ အားခဲ ဖျော်ဖြေခဲ့မဲ့ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုညမှာတော့ လုံးဝ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အဲသည်နေ့က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တွေနှင့် နေ့လယ်စာစားသည့်ဝိုင်းမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် အချိန်အတော်ကြာကြာကြီး ထိုင်ခဲ့မိသည်။ အစားအသောက်တွေလည်း သတိမထားဘဲ အတော်များများကြီး စားဖြစ်သည်။ ဝိုင်းတွေလည်း ခွက်အရေအတွက် မနည်း။

အဲသည်နောက်မှ ကျွန်တော် တစ်ရေးမှေးပါသည်။ နိုးလာလျှင် နဂိုပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လည် လန်းဆန်းကာ ညဘက် စင်ပေါ်တက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဇာတ်ရုံရောက်သည့်အချိန်၌ အခြေအနေမကောင်း။ ဦးနှောက်တွေ ဆူဝေနေသလို ခံစားနေရသည်။ ခေါင်းထဲမှာ သည်လောက် ထိုင်းမှိုင်း၊နောက်ကျိနေတာမျိုး တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးခဲ့။ သို့သော် ဒါကို ကြိုးစားမေ့ထားကာ ကျွန်တော် စင်ရှေ့ထွက်ရမည့် အချက်ပြစကားသံကိုသာ နားစွင့်နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သည့်စကား ကြားလိုက်သည်။ သို့သော် စကားသံက ဟိုအဝေးကြီးဆီက လာနေသလိုလို။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်ပြောရမည့် စကားစဉ်အတိုင်း ပုံမှန်ဝင်ခဲ့မိသည်ပဲ ထင်လိုက်၏။ သို့သော် တစ်ဖက်သရုပ်ဆောင်၏မျက်နှာ လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည့်အခါ မဟုတ်တာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဟု ရိပ်မိလိုက်သည်။ သူက နောက်တစ်ခွန်းပြော၍ ကျွန်တော်က စကားပြန် လိုက်သည့် အချိန်မှာတော့ စောစောက အံ့အားသင့်နေပုံရသည့် သူ့မျက်နှာက တကယ် ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ အမူအရာမျိုးသို့ ပြောင်းသွားသည်။ အဲသည်တော့မှ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြန်ပြောနေမိသည်မှာ ယခု ပထမဆုံးအခန်းတွင် ပြောရမည့် စကားများမဟုတ်။ တတိယအခန်းက စကားတွေဆိုတာ အလန်တကြား ကျွန်တော် သွားသတိရလိုက်သည်။ စကားလမ်းကြောင်းပြန်ပြောင်းရန် ပျာပျာသလဲ ကျွန်တော်ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အားလုံး ကမောက်ကမဖြစ်လျက် ရှိချေပြီ။ ကျွန်တော် ဘာမှ လုပ်မရတော့။

ကျွန်တော်နှင့် တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော့်အမှားတွေကို လှလှပပ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖုံးဖိပေးပါသည်။ ကျွန်တော်ပြောရမည့် စကားတွေကိုလည်း နောက်အခန်းများမှာပါ အသာတီးတိုး အစဖော်ပေးပါသည်။ သို့နှင့် အဲသည်ညက ပြဿနာကို စင်ပေါ်ကလူတွေလောက်သာ သိလိုက်ကြပါသည်။

ကျန်သည့် သရုပ်ဆောင်များကတော့ သည်ကိစ္စကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဖြစ်သည့်ကိစ္စဟု သဘောထားကာ ရယ်ရယ်မောမော နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်နှင့် ပြီးသွားကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့လို ပေါ့ပေါ့သဘောမထားနိုင်ခဲ့ပါ။ သည်လိုဖြစ်ခဲ့ခြင်းအတွက် ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားခဲ့မိသည်။

သည်ကိစ္စသည် အစပျိုးခြင်းဖြစ်သည်ဆိုက ဘယ်သို့ လုပ်မည်နည်း။ ကိုယ်ပြောရမည့် ဇာတ်ဝင်စကားတွေ စင်ပေါ်မှာ စဉ်းစားမရသည့် သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်သည် ဘာသွားအသုံးကျ ဦးမည်နည်း။ မောင့်မာတာရပ်ကွက် ကဖေးဆိုင်များတွင် ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် တေးဆိုပြရသည့် အခြေမှ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် ပေါင်ငွေရာချီရသည့် အဆင့်ထိ တက်လာခဲ့သည့် အနုပညာဘဝ ဆုံးခန်းတိုင်ပေတော့မည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် တစ်နှစ်လုံး အပိုင်ပြောလာခဲ့သည့် ဇာတ်ဝင်စကားများကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပြန်၍ ပြောကြည့်သည်။ ရှည်ရှည်လျားလျားပြောရသည့် စကားတွေနှင့် တေးသီချင်းတွေကို ရီဟာဇယ်လုပ်ကြည့်သည်။

သို့သော် သည်ညမှာလည်း ကျွန်တော် သွေးလန့်နေသလို ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပြန် သည်။ သည်နောက်မှာတော့ လပေါင်းအတန်ကြာအောင် ကျွန်တော် ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်သလို ခံစားလာရသည်။ စင်ပေါ်ရောက်လျှင် လတ်တလော ကျွန်တော် ပြောရမည့်စကားတွေကို အာရုံစိုက်၍မရ။ နောက်ပိုင်းပြောရမည့် စကားတွေဆီသာ စိတ်စောနေကာ အဲဒါတွေ ကြိုတင် ပြင်ဆင်နိုင်ရန်ပဲ အာရုံဝင်နေမိတတ်သည်။ အရင်တုန်းက စကားအပြောအဆိုမှာ သွက်လက်ချော မွေ့လွန်းလှသူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရသည့် ကျွန်တော်၊ ယခုတော့ နှုတ်လေးနေပြီ၊ စကားဆွံ့ သလိုပင် ဖြစ်နေပြီ။

အဲသလိုတွေ ဖြစ်ပြီးသည့်နောက်မှာမှ ခေါင်းမူးသည့်ဝေဒနာက ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ ကြမ်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ချာချာလည်ပြီး တက်လာသလို မြင်ရကာ ခေါင်းက မူးဝေ၍နေသည်။ စင်ပေါ် သရုပ်ဆောင်နေယင်းက ရုတ်တရက် မူးလဲကျသွားမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်လာသည်။

ပါရဂူ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော် သွားပြသည်။ ဦးနှောက် အာရုံကြောတွေ ပင်ပန်းအားကုန်သွားခြင်းပါဟု ဆိုသည်။ ဆေးတွေ ထိုးသည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်နှင့် နှိပ်သည်။ ဓာတ်စာအမျိုးမျိုး ကျွေးသည်။ သို့သော် အလုပ်မဖြစ်ပါ။

လူတွေက ကျွန်တော့်သရုပ်ဆောင်မှုတွေ ညံ့ဖျင်းကျဆင်းလာသည့်အကြောင်း ပြောင်ပြောင် တင်းတင်းပင် ပြောဆိုလာကြသည်။ သည်အချိန် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေနှင့်လည်း တွေ့ချင်စိတ် မရှိတော့။ သူတို့နှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်တော် ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သူတို့ မုချ သိသွားကြလိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော် မြင်သည်။

စိတ်ဖိစီးမှုတွေ များလွန်းသဖြင့် လူက ဦးနှောက်ချောင်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော် တကယ်လည်း ချောင်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လုံးဝပျက်ပြား ကျဆင်းသွား သည်။ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားသွားခြင်းနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ဘဝလည်း ပျက်သုဉ်းပြီဟု ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို ပြင်သစ်ပြည် အနောက်တောင်ပိုင်းရှိ ဆိုဂျန်ရွာကလေးမှာ သွားရောက် အနားယူနေထိုင်ရန် ညွှန်ကြားသည်။ သူ ညွှန်ကြား၍သာ သွားရမည်။ ကျွန်တော့်စိတ် တွင်တော့ မောရစ်ဂျယ်လီယေးဆိုတာ ကြေမွပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ။ ဘယ်နေရာမှာပဲသွားသည်ဖြစ်စေ သည်အစိတ်အပိုင်း အစအနတွေကို ပြန်လည် ကောက်ယူဆက်စပ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဟု ယုံကြည် ခဲ့မိသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ဆိုဂျန်မှာတွေ့ရမည့် စိတ်ရှည်သည်းခံ၍ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်လည်း ကြီးမားလှသော ဆရာဝန်ကြီး၏ အစွမ်းသတ္တိကို ထည့်မတွက်ဘဲ ကောက်ချက်ချမိခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ် သည်။

ကျွန်တော့်မှတ်တမ်းတွေ ကြည့်ပြီးနောက် ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာရောဘက်ဒူဗွားက ကုထုံး ရိုးရိုးလေးပင် ရွေးချယ်ချမှတ်သည်။ အနားယူရသည်။ စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲရမည့် အလုပ်တွေ ရှောင်ကြဉ်ရမည် ဟူ၍။

“ ဒါလောက်နဲ့တော့ အကြောင်းထူးလာမယ် မထင်ဘူး ” ကျွန်တော် စိတ်ပျက်စွာ ပြောမိသည်။ “ ကျွန်တော်က ကျဆုံးသွားပါပြီဗျာ ”

သို့သော် နောက်ရက်သတ္တပတ်များအတွင်း ကျွန်တော် ဒေါက်တာဒူဗွားညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လူသူရှင်းသည့် ကျေးလက်လမ်းကလေးများမှာ တစ်ကိုယ်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်၏ အလှကို ခံစားတတ်သောစိတ်က ကျွန်တော့်ဆီမှာ မပျောက်မပျက် ဆက်ရှိနေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သာယာသောပတ်ဝန်းကျင်မှာ လမ်းလျှောက်ယင်းက စိတ်၏ငြိမ်းချမ်းမှုကို ကျွန်တော် ခံစားရရှိလာခဲ့သည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဒေါက်တာဒူဗွားက ကျွန်တော့်မှာရှိသည့် ဦးနှောက် အာရုံကြော ထိခိုက်မှုတွေ အားလုံး ပြန်လည် ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပြီဟူ၍ အတည်ပြုပြောဆိုသည်။

ကျွန်တော် သူ့စကားကို လက်ခံယုံကြည်ချင်ပါသည်။ သို့သော် ယုံကြည်နိုင်စွမ်း မရှိသေး။ ခေါင်းထဲ ယောက်ယက်ခတ်နေတာတွေ မရှိတော့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် စိတ်ချနိုင်ခြင်း မရှိသေး။

တစ်နေ့တွင် ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်အား ရွာရှိ အခမ်းအနားပွဲတစ်ခုတွင် တက်ရောက်မည့် လူတစ်စုအား ဖျော်ဖြေရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ပရိသတ်က သေးသေးလေးပဲဖြစ်မည် ဆိုပါသည်။ သို့သော် ကြီးသည်ဖြစ်စေ သေးသည်ဖြစ်စေ ပရိသတ်ဆိုသောအသံ ကြားရုံမျှနှင့်ပင် ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သလို ဖြစ်သွားတာ ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အလျင်စလိုကြီး ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

“ မောရစ်၊ ခင်ဗျားလုပ်လို့ရနေပါပြီ၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ လိုနေတာက ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ငါ လုပ်လို့ရတယ်ဆိုတာ သက်သေပြဖို့ပဲ၊ ဒီနေရာဟာ ခင်ဗျားအတွက် ပြန်စဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာဗျ ” ဟု သူက အားပေးသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ကြောက်နေသည်။ စင်ပေါ်ရောက်မှ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဗလာဖြစ် မသွားဘူးလို့ ဘယ်သူ အာမခံနိုင်မည်လဲ။

“ မှန်တယ်၊ ဘယ်သူမှတော့ အာမခံနိုင်ဘူးပေါ့ ” ဆရာဝန်ကြီးက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောသည်။ ထို့နောက်မှ ကျွန်တော် ၃၇ နှစ်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ယနေ့ကာလအထိ အပီအသ ကြားယောင်နေသေးသည့် ထူးခြားသောစကားကို ဆိုလေသည်။ “ ဒါ ပေမဲ့ ကြောက်ရမှာ ကြောက် နေလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ ” ဟူသော စကား။

စင်စစ် သူပြောလိုက်သည့်စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သူကိုယ်တိုင် ရှင်းပြတော့မှပဲ ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ ခင်ဗျား စင်ပေါ်ပြန်တက်ရမှာ ကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား စင်ပေါ်တက်ရတဲ့ ငါ့ဘဝ ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ ပြောနေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက

ကြောက်တယ်ဆိုတာကို ရှောင်ချင်လို့ပေးတဲ့ ဆင်ခြေဆင်လက်သက်သက်လောက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ကြောက်စရာနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ မကြောက်မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်တယ်၊ ဒါကြောက်စရာလို့လဲ ဝန်ခံတယ်၊ အသိအမှတ် ပြုတယ်၊ သို့သော် အဲသလို သိမှတ်လျက်နဲ့ ဒါကို ရင်ဆိုင်တယ်၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို ဆက်လုပ်တယ် ”

သည်လိုပြောပြီးနောက် ကျွန်တော် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ သူ စောင့်နေသည်။ အတော်ကြီး ကြာတော့မှ ကျွန်တော် အဖြေပေးဖြစ်သည်။ ကြိုးစားကြည့်ပါမည်ဟူ၍။

အခန်းပြန်ရောက်လာပြီးသည့်နောက် ရှေ့ရင်ဆိုင်ရမည့်အရေးကို တွေးကာ ကျွန်တော် တုန်လှုပ်နေခဲ့မိသည်။ နောက်ရက်များတွင် ကျွန်တော်သိဆိုမည့် တေးသီချင်းစာသားများကို အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုယင်း နေ့စဉ် နာရီပေါင်းများစွာ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ တကယ်စမ်းသပ်သည့်အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ခန်းမသေးသေးလေး၏ ဘေးဆွယ်တစ်ခုမှာ ရပ်ကာ ကျွန်တော်ဝင်ရမည့်အချိန်ကို စောင့်နေယင်း ရုတ်တရက် ကျွန်တော် တအားကြောက် လာသည်။ ပြန်လှည့်ပြေးတာ ကောင်းမည်ဟူ၍ပင် တွေးမိသည်။ သို့သော် သည့်အခိုက် ကျွန်တော့် နားတွင် ဆရာဝန်ကြီး၏ စကားတွေ ပဲ့တင်ထပ်လာသည်။

“ ကြောက်ရမှာ ကြောက်မနေနဲ့ ”

သည်အချိန်မှာပဲ ရွာရှိ အပျော်တမ်းတီးဝိုင်းက ကျွန်တော်ဆိုရမည့် တေးသီချင်းအတွက် တီးလုံးကလေး အစပျိုးလာသည်။ ကျွန်တော် စင်ရှေ့ထွက်ကာ သီချင်း စ ဆိုသည်။

အဲသည်ညက ဆိုရ၊ပြောရသည့် စကားလုံးတိုင်းအတွက် ကျွန်တော် စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားခဲ့ ရပါသည်။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်က တစ်ချက်မျှပင် ဖောက်ပြန် ချွတ်ယွင်းခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် စင်ပေါ်ကဆင်းသည့်အချိန် ပရိသတ် အားပါးတရ လက်ခုပ် ဩဘာပေးသံ ကြားရတော့ အောင်မြင်ပြီဟူသော စိတ်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးမှုတွေ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ ပြည့်လျှမ်းခဲ့ရသည်။

ထိုညက ကြောက်စိတ်ကို ကျွန်တော် စိုးမိုးအောင်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကြောက်သည်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိမှတ်ဝန်ခံလျက်က ကျွန်တော် ကြိုးစားရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကြီး၏ အကြံပေးစကားက တကယ်လက်တွေ့ အလုပ်ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။

ယခုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ပြန်တက်ရန် လမ်းရှိတာ သေချာပြီ။ ယခင်က ကျွန်တော့်မှာ ရှိခဲ့သည့် ရဲဝံ့ယုံကြည်မှုမျိုးကိုကား ပြန်ရနိုင်မည် မထင်တော့။ ယခင်တစ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့ပြီးသည့်ကိစ္စက နောင်လည်း အချိန်မရွေး ဖြစ်လာနိုင်သေးသည် မဟုတ်လား။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို အရိပ်ကတိ အနေအထားအတိုင်း ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်ခဲ့ပြီ။ အဲသည်အချက်ကို အတည်ပြုနိုင် ရန်လည်း ကျွန်တော် သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ပါရီသို့ပြန်တက်ရန် လမ်းကား လွယ်ကူချောမွေ့လှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ပထမပွဲစဉ်ကို မီလွန်မှစတင်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မီလွန်က ပါရီနှင့် မိုင်အနည်းငယ်မျှသာ ဝေးသည့် မြို့ကလေး။ မီလွန်မှာ ရုံသေးသေးတစ်ခု ကျွန်တော် ရွေးသည်။ သူ့ရုံမှာ ကြေးနည်းနည်းကလေးနှင့် ကျွန်တော် သီချင်းဆိုမည်ဆိုတော့ ရုံပိုင်ရှင်က အံ့အားသင့်နေသည်။ တမင်လာနောက်နေတာလား သူ အောက်မေ့သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော် ပါရီလောကကို တစ်ကြော့ပြန်ဝင်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အနေနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကူညီရာသာရောက် ကြောင်း ပြောပြသည့်အခါမှ သူ သဘောတူစွာ လက်ခံသည်။ ထို့နောက် သည်ပုံစံအတိုင်း ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာကြာအောင် တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ကျွန်တော် လှည့်ခဲ့သည်။ သို့သော် စင်ပေါ်တက်ရတိုင်း ကျွန်တော် စိတ်ပင်ပန်းမြဲ ပင်ပန်းခဲ့သည်။

“ အေး - မင်း ကြောက်တယ်ဆိုလဲ ကြောက်တယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကြောက်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ ” အကြိမ်တိုင်းပင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သည်လို တီးတိုးပြောကာ အားပေးရ သည်။

ကျွန်တော့်ပန်းတိုင်ဖြစ်သည့် ပါရီရှိ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော ဇာတ်ခုံသစ်ကြီးပေါ် တက်ဖြစ်ပြီဆိုသည့်အချိန်၊ နောက်ဆုံးတော့ ပါရီပရိသတ်နှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့ရပါတော့မည် ဆိုသည့်အချိန်၌လည်း ကျွန်တော့်အလှည့်ကို စောင့်မျှော်ရင်း ဒေါက်တာဒူဗွား၏ စကားဖြင့် ကျွန်တော် အားတင်းနေခဲ့ရသည်။

သို့သော် အဲသည်နေ့ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ပြီး၍ ကန့်လန့်ကာကျလာသည့် အချိန်၌ကား ကျွန်တော့်အတွက် လောကသစ်တစ်ခု ပြန်၍အစပြုခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။ ပရိသတ်၏ လက်ခုပ်ဩဘာ သံတွေကြောင့် တစ်ရုံလုံးပင် သိမ်သိမ်ခါသွားသလို ထင်မှတ်ရသည်။ ပရိသတ်က ကျွန်တော့်ကို ထပ်ဆိုဖို့ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် တောင်းဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နောက်ဆုံး ကျွန်တော် လုံးဝ အသံကုန်ပါပြီဟု ဆိုရသည်အထိ ပရိသတ်၏ တောင်းဆိုချက်ကို အားရပါးရ တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

တစ်ချိန်က ဆုံးရှုံးခဲ့သည့် အောင်မြင်မှုကို ကျွန်တော် ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ရယူနိုင်ခဲ့ချေပြီ။

အဲသည်မှစတင်ကာ နောက်နှစ်ပေါင်း ၄၀ နီးပါးတိုင် ကျွန်တော်ချစ်သော အလုပ်ကို စဉ်ဆက်မပြတ် လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ပရိသတ်တွေကို ကျွန်တော် ဖျော်ဖြေ နိုင်ခဲ့သည်။ သည်အတွင်း ကျွန်တော် စိုးကြောက်မိသည့် အချိန်ကာလတွေလည်း အများကြီးပင် ရှိခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းက ဆရာဝန်ကြီးဒုဗ္ဗားပြောသလို ခင်ဗျား ကြောက်စရာမလိုဘူးလို့ အာမမခံနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကြောက်သည့်အကြောင်းကြောင့်ကား ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ လက်မြောက်နောက်ဆုတ်ရန် မစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့တော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ကြောက်စိတ်က ပိတ်ဆို့ဟန်တားထားသဖြင့် လမ်းခုလတ်တွင် ရပ်တန့်သွားခဲ့ရတာတွေ မည်မျှ များပြားပါသနည်း။ ဟိုမှာဘက်ဆီတွင် ကျွန်တော်တို့ အလိုရှိတာတွေကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သို့သော်၊ ကြောက်တော့ ကြောက်တယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်စရာရှိတာ ငါဆက်လုပ်မယ်ဟူသော အတွေးမျိုးဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးမည့်အစား အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးတွေ ကိုယ့်ဘာသာ တီထွင်ဖန်တီးကာ အရှုံးပေးပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်သွားတတ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ယခုတော့ ကိုယ်တွေ့နှင့်ယှဉ်ကာ ကျွန်တော် သိခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်တိုင်းကျသည့် အချိန်၊ လုံးဝ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းပါသည်ဟု အာမခံနိုင်သည့် အချိန်မျိုးကား ဘယ်သောအခါမျှ ရောက်လာလိမ့်မည် မဟုတ်။ အဲသည်အချိန်အခါမျိုးကို စောင့်ဆိုင်းနေလျှင် ဘယ်တောင်ထိပ်သို့ မျှလည်း ရောက်အောင်မတက်နိုင်၊ ဘယ်ပြိုင်ပွဲတွင်မျှလည်း မအောင်မြင်နိုင်သကဲ့သို့ ရေရှည် တည်တံ့သော စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုမျိုး ဟူသည်လည်း ရရှိနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ် ဟူ၍ပင်။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice “ Reader’s Digest, July 1959]

(၆)

ဂျန်နီ ဝိုက်(စ်)မူလာ

Johnny Weissmuller (1904 - 1984)

ဂျန်နီ ဝိုက်(စ်)မူလာ (Johnny Weissmuller) သည် ၁၉၂၄ နှင့် ၁၉၂၈ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့အိုလံပစ် များတွင် ရွှေတံဆိပ်ငါးခု ဆွတ်ခူးခဲ့သည့် အမေရိကန်နိုင်ငံသား ရေကူးချန်ပီယံတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ သူ၏ ရေကူးသက်တမ်းတစ်လျှောက် စုစုပေါင်း ကမ္ဘာ့စံချိန် ၆၇ ခုကို ချိုးနိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၂တွင် မက်ထရိုဂိုလဒွင်မေယာ ကုမ္ပဏီက အသံထွက် တာဇံဇာတ်ကားသစ်များ ရိုက်ကူးရန် စီစဉ်သည့်အခါ ဝိုက်(စ်)မူလာအား ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ဝိုက်(စ်)မူလာသည် တာဇံဇာတ်ကားပေါင်း ၁၂ ကားတိတိကို ရိုက်ကူးခဲ့ပြီး တာဇံမင်းသား အားလုံးထဲတွင် အထင်ရှားဆုံးပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါ သည်။

ကိုယ့်အတွက် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ပါ။
ပန်းတိုင်သွားရာလမ်းကြောင်းကို ကိုယ့်ခေါင်းထဲ ထင်းနေ ရှင်းနေအောင် ရေးဆွဲမှတ်သားပါ။

“ ကိုယ့်ပန်းတိုင် ကိုယ်ရွေးပါ ”

ရေးကူးနည်းပြဆရာ ဝိလျံဘက်(ခ)ရက်က ကျွန်တော် ၁၅-နှစ် အရွယ်လောက်မှာ ကျွန်တော့်ကို အလားအလာရှိသူအဖြစ် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ သူနှင့်လေ့ကျင့်၍ များမကြာမီပင် သူ ကျွန်တော့်ကို လမ်းညွှန်စကားတစ်ခွန်း ပြောကြားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကစပြီး သူ့လမ်းညွှန်စကားကို သည်ကနေ့အထိ ကျွန်တော် ရေထဲမှာရော ကုန်းပေါ်မှာပါ သုံးစွဲလာခဲ့ပါသည်။

အဲသည်တုန်းက ဆရာဘက်(ခ) ကျွန်တော့်ကို အီလီနွိုက်အားကစားကလပ် ရေးကူးကန်မှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် လေ့ကျင့်ပေးနေသည်။ ကျွန်တော့် လက်ခတ်ပုံ၊ အသက်ရှုပ်ပုံ၊ တာထွက်ပုံ၊ ပြန်လှည့်ပုံ တွေကို အသေးစိတ် စိစစ် ပြုပြင်ပေးသည်။ ရေးကူးစဉ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြင့်မြင့်ထားတတ်အောင်၊ ရေထဲကမကူး ရေပေါ်ကကူးတတ်အောင် သူသင်ပေးနေသည်။ လေ့ကျင့်သည့်အလျောက် တိုးတက်မှု လည်း အတော်လေး ရှိလာပါသည်။ အလွတ်ကူးတွင် ကိုက် ၁၀၀ ကို ၅၂ စက္ကန့်နှင့် ကျွန်တော် ကူးလာနိုင်သည်။

သို့သော် ပြဿနာတစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်တော်က ကန်တစ်ကန်တည်းအတွင်းမှာ လေ့ကျင့်နေခြင်းဖြစ်ပြီး သည်ကန်က အောက်ခြေကြမ်းပြင်တွင် လမ်းကြောင်းရာတွေ ထင်းထင်းကြီး ဖော်ပေးထားသည်။ အနက်ရောင်စဉ်အုတ်ဖြင့် ဖော်ပေးထားသည့် ရေးကူးလမ်းကြောင်းများ။ ရေးကူးသမား ပြိုင်ပွဲဝင်စဉ် လမ်းကြောင်းမပျောက်အောင် လုပ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

စင်စစ် သည်လမ်းကြောင်းကိစ္စကို ကျွန်တော် ထည့်သွင်း မစဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ သို့သော် သည်မှာ ကြာရှည်လေ့ကျင့်ရင်း ကျွန်တော့်ကူးလမ်းကြောင်း ဖြောင့်တန်းဖို့အတွက် သည်အနက်စင်းကြီးများကို ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ အမှီသဟဲ ပြုနေမိခဲ့သည်။

ဆရာဘက်(ခ) ကိုယ်တိုင်လည်း အစတွင် မရိပ်မိ။ အောက်ခြေမှာ ရေးကူးလမ်းကြောင်း ဆွဲပေးထားသည့် အခြားကန်တစ်ကန်မှာ သွားပြီး ကူးခိုင်းကြည့်မိတော့မှ သူသိသွားသည်။ ကျွန်တော့်စံချိန်က တစ်စက္ကန့်၏ ငါးပုံတစ်ပုံတိတိ ကျသွားသည်။

သူက ချိန်မှတ်နာရီကိုကိုင်ကာ ကျွန်တော့်ကို တစ်လျားကူးခိုင်းသည်။ နောက်တစ်လျား ကူးခိုင်းသည်။

ပြီးတော့ သူလှမ်းအော်သည်။

“ ဂျွန်နီ မင်းကူးတာ အဖြောင့်အတိုင်းမှ မဟုတ်ပဲကွ၊ လမ်းကြောင်းပြတဲ့ အမည်းစင်း မရှိတာနဲ့ မင်းက တစ်ကန်လုံး လျှောက်ကူးနေတော့တာကိုး ”

သူက သူ့ဦးထုပ်ကို ရေကူးကန်တစ်ဖက်ထိပ်ရှိ စပရင်ဘုတ်တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖက်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ပြီးတော့-

“ ကိုင်း၊ အဲဒီမှာ၊ အဲဒီဦးထုပ်ဟာ မင်းပန်းတိုင်ပဲ၊ မင်းအာရုံထဲမှာ စွဲထား၊ ပြီးတော့ အဲဒီဦးထုပ်ဆီကို မျဉ်းတစ်ကြောင်းတန်းနေအောင် စိတ်ထဲကဆွဲ၊ ပြီးယင် ကိုယ်ဆွဲထားတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်းလိုက်တော့၊ အဲဒါဆိုယင် မင်း အမြန်ဆုံးရောက်လိမ့်မယ် ” ဟုဆိုလိုက်သည်။

အဲသည် သူ့လမ်းညွှန်စကားက ကျွန်တော့်ကို အိုလံပစ်အားကစားပြိုင်ပွဲများတွင် နှစ်ကြိမ် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် ရရှိစေခဲ့ပြီး အိုလံပစ်ဆုတံဆိပ် ငါးခုတိတိလည်း ရယူပေးခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းကာလ တစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း သူများမှတ်သားပေးထားသည့် လမ်းကြောင်းများကို ကျွန်တော် အားမကိုးတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ပန်းတိုင် ကျွန်တော်ချသည်။ ပြီးလျှင် အဲသည် မရောက်ရောက်အောင်သာ ကျွန်တော် အားထုတ်တော့သည်။

၁၉၂၈-ခုနှစ် အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပခါနီးလေးတွင် ကျွန်တော့် ညာခြေထောက်မှ ကြွက်ကြော တစ်ပင် နာသွားခဲ့သည်။ သည်ကိစ္စကို နည်းပြဆီသွားလျှင် ပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့်မပြုမှာ စိုးသဖြင့် ကျွန်တော် နှစ်ရက်တိတိ နာကျင်မှုဒဏ်ကိုကြိတ်ခံကာ လမ်းလျှောက်သည့်အခါ ဟန်မပျက်ထိန်းပြီး လျှောက်နေ ခဲ့သည်။ သို့သော် ခြေထောက်က ပိုဆိုးလာခဲ့သည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော် သတိရသည်။ ငါ ပန်းတိုင်ကို မျက်ခြေပျက်သွားပြီ ဟူ၍။ ကျွန်တော့် ဦးတည်ချက်သည် ပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့်ရရေးအတွက် ခြေထောက်အနာပျောက်အောင် ကုသရန်ဟူ၍သာ ဖြစ်သင့်သည်။ အဲသည်လို သဘောပေါက်ပြီး သည့်နောက် ကျွန်တော့်နည်းပြဆရာကို သတင်းပို့လိုက်သည်။ အပူပေးမီးအိမ်တွေ၊ အခြားကုသမှု တွေ ချက်ချင်းလုပ်ကြသည်။ သို့နှင့် ပွဲစမည့်အချိန်ကျတော့ ကျွန်တော် ဝင်ပြိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်သွား ခဲ့သည်။

သီသီလေး လွတ်သွားခြင်းပင်။ အဲသည်နောက်မှာတော့ ကျွန်တော့်ဆရာဘက်(ခံ) အမြဲ အလေးအနက်ထား ပြောလေ့ရှိသည့် လမ်းကြောင်းသက်သက်ထက် ပန်းတိုင်ကိုသာ အာရုံပြု။ ပန်းတိုင်ကို မျက်ခြေမပျက်ကြည့်ထား ဆိုသော စကား၏ တန်ဖိုးကြီးမားပုံကို ပို၍ပို၍ သဘောပေါက် လာခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အတော်စိတ်လှုပ်ရှားရသည့် အချိန်အခါတစ်ခုနှင့် ကြုံရပြန် သည်။ ရုပ်ရှင်သမားတွေက တာဇံဇာတ်ကားသစ်များ ရိုက်ကူးမည်။ တာဇံအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရန်

ကျွန်တော့်ကို လျာထားသည်ဆိုသည့် အချိန်ကဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်သမားတွေက ကျွန်တော်၏ လှုပ်ရှားမှုစွမ်းရည်များကို ယုံကြည်သည်။ သို့သော် ကောင်းကောင်း သရုပ်ဆောင်နိုင်ပါ့မလား သံသယရှိကြသည်။ ကျွန်တော့်အား သရုပ်ဆောင်သင်တန်းများ တက်ခိုင်းကြသည်။ ကျွန်တော် လည်း တက်သည်။ သရုပ်ဆောင်နည်းပြက ရေကူးသည့်အခန်းများ ရိုက်ကူးသည့်အခါ ပို၍ ပီပြင် ထင်ရှားပြီး ရိုက်ချက်လှစေရန်အတွက် ကျွန်တော်၏ ရေကူးပုံစံတိုင်းကို ပြောင်းပေးရမည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူပြောသည့်အတိုင်း ကြိုးစားလုပ်ကြည့်သည်။ ဒါကို အစမ်းရိုက်ကူးပြီး ပြန်ကြည့်သည့်အခါတွင်မူ အခြေနေတော်တော်ဆိုးတာ သွားတွေ့သည်။ ပိတ်ကားပေါ်ရှိ ကျွန်တော့် ကို ကြည့်ရသည်မှာ သရုပ်ဆောင်တတ်သော ရေကူးသမားတစ်ယောက်နှင့်လည်း တူသည်။ ရေမကူးတတ်သော သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်နှင့်လည်း တူနေလေသည်။

အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျကာ ဆရာဘက်(ခ)ဆီ ကျွန်တော် သွားခဲ့သည်။ “ မစွဲဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ သရုပ်ဆောင်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ”

အတော်ကြီးကြာအောင် ဆရာငြိမ်နေသည်။ ပြီးတော့မှဆိုသည်။ “ ဂျွန်နီ မင်းလမ်းကြောင်း ပျောက်သွားတာ၊ ဘေးဘက်ချော်သွားတာ၊ မင်း တာဇံဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်လား၊ တာဇံဟာ ရေကူး ကျွမ်းကျင်တယ်၊ မင်းလဲ ရေကူးကျွမ်းကျင်တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်း တာဇံနဲ့တူအောင် ဘယ်လို သရုပ်ဆောင်မလဲ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ မင်းပုံစံအတိုင်း မင်းနေယင် ပြီးပြီပဲ။ မင်း အာရုံထဲမှာ အဲဒီလမ်းကြောင်းကိုသာ ထင်းနေအောင် ဆွဲထား၊ ပြီးတော့ အဲဒီအတိုင်းလုပ်။ ”

သူ ပြောသည့်အတိုင်းပင် ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်ကူးစမ်းသပ်သည့်အခါ ရုပ်ရှင်သမားကြီးများ သဘောကျသွားကြသည်။ သရုပ်ဆောင်တတ်သွားပြီ ဟူ၍ပင် ကျွန်တော့်ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုကြသေးသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံထဲတွင် ငါဘယ်လိုနေမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားတော့ပဲ ကျွန်တော် နေတတ်သလိုနေ၊ ကျွန်တော် လုပ်တတ်တာတွေကို ကျွန်တော် လုပ်နေကျအတိုင်းသာ လုပ်ပြလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ကျွန်တော့် အာရုံထဲမှာ ဆွဲထားသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နောင် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာမှာ နောက်ထပ်စမ်းသပ်မှုတစ်ခု ကျွန်တော် ကြုံရသေးသည်။ အသက်အန္တရာယ် နီးလှသည့် မတော်တစ်ဆ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု။

စနေ တနင်္ဂနွေ ရက်အားတစ်ညမှာ ဇနီးသည်နှင့်အတူ သူမ၏ မိဘများပါ လိုက်ပါလျက် ကျွန်တော်တို့ အပျော်ငါးဖမ်းခရီး ထွက်ကြသည်။ ကမ်းခြေနှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်ဝေးသည့် ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ သွားနေကြခြင်းဖြစ်ရာ ခရီးတစ်ဝက်သာသာလောက် အရောက်တွင် ရုတ်တရက်

မိုးသက်မှန်တိုင်း တိုက်ခတ်သည်နှင့် ကြုံရသည်။ အခြားသူတွေ ဦးပိုင်း ကယ်ဖင်အခန်းထဲ ရောက်နေချိန်၊ အနောက်ဖက်ပဲ့ကိုင်ဘီးမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ ကုန်းပတ်ပေါက်ကို ပိတ်ရန် ထလိုက်သည့်အခိုက် ရုတ်တရတ် ဘဘော်လူးသွားရာ ကျွန်တော် လုံးဝ အငိုက်မိသွားသည်။ တစ်ချက်ပဲ လန့်အော်နိုင်ကာ တန်းပေါ်ကျော်ပြီး ကျွန်တော် ရေထဲ ပစ်ကျသွားသည်။ ရေပေါ်ပြန်ရောက်လာသည်အချိန် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပဲ့ပိုင်းမီးလေးက အမှောင်ထုထဲမှာ တဖြေးဖြေး မှေးမှိန်သွားတာကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်အသံကို မည်သူမျှ မကြားလိုက်ကြ။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ခြောက်ချားသွားသည်။ ကျွန်တော် မရှိတော့တာကိုတော့ မကြာခင်ပဲ သူတို့သိကြမှာ သေချာသည်။ သည်အခါ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှာကြမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အမှောင်ထုထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ရှာတွေ့ဖို့ အခွင့်အလမ်းကား အလွန် အလွန်ပင် နည်းပါးလှသည်။

ကျွန်တော် ရေထဲဖော့ကာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေလိုက်မိသည် မသိ။ နောက်တော့မှ ဂယောင်ခြောက်ချား ကျွန်တော့် အတွေးများထဲမှာ အသက်ကယ်ကြိုးတန်း(Life Line) ဆိုသည့် စကားတစ်လုံးကို ကျွန်တော်သွားပြီး အာရုံချိတ်မိသည်။ ရေထဲ လူးလိမ့်မကျအောင် သဘောများ ပေါ်တွင် သွယ်တန်းလေ့ရှိသည့်ကြိုး။ ကြိုးတန်းနှင့် ဆက်စပ်ကာ လမ်းကြောင်းဆိုတာ ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်း၏တည်နေရာကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းတွက်ချက်ကြည့်သည်။ ကျွန်းက ၂၅ မိုင်ခန့် ရှည်လျားသည်။ ကျွန်းနှင့် ကျွန်တော့်ကြားမှာ မျဉ်းဖြောင့်တစ်ခု စိတ်ကူးဖြင့်သွယ်တန်းကာ သည်မျဉ်းကြောင်းတိုင်း လိုက်နိုင်လျှင် ကမ်းခြေသို့ ပြန်ရောက်နိုင်သည့် အခွင့်အရေး အများကြီး ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် တွက်မိသည်။ သည့်နောက် အဲသည်အနေထားမျိုးမှာ တကယ်ရှိနိုင်လောက် သည်ထက် များစွာပိုသော ကိုယ့်ကိုကိုယ်ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော် စတင်ကူးခပ်ခြင်း ပြုလေ သည်။

သုံးနာရီခန့်ကြာသောအခါ အမှောင်ထုကိုထွင်းဖောက်ကာ ကျွန်းဆီမှ အလင်းရောင်စများ ကျွန်တော် မြင်လာရသည်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ ငိုမိမလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။ ကမ်းပေါ်တက်တော့ ကျွန်တော် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။

အတွေ့အကြုံက ရင်တုန်စရာ။ သို့သော် ယင်းအတွေ့အကြုံက ကျွန်တော့်မှာရှိနှင့်သည့် ဘဝလမ်းညွှန် အတွေးအခေါ်တရပ်ကို ပို၍ စွဲမြဲခိုင်မာသွားစေခဲ့သည်။ သည်အတွေးအခေါ်က ကျွန်တော့်အား ရေထဲမှာသာမက နေရာတကာမှာပါ ပေါ်နေနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

စိတ်အာရုံထဲက မျဉ်းကြောင်းသည် ကျွန်တော့်အား တာဝန်အဖြစ် ၁၈ နှစ်၊ ထို့နောက် တောတွင်းသား ဂျင်(မ) (Jungle Jim) အဖြစ် ၇ နှစ် ကြာရှည်ခဲ့သည့် သရုပ်ဆောင်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း ကူညီလမ်းပြခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝသည် ကံကောင်းသော ဘဝတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော် အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည့် ရေကူးခြင်းအလုပ်ဖြင့် ရပ်တည် ရှင်သန်နိုင်ခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ရေကူးကန်များ ဆောက်လုပ်သော ကုမ္ပဏီ။ ရေကူးကန်တွေ တည်ဆောက်ရာမှာလည်း ကျွန်တော့် စံချိန်စံညွှန်းများ အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် တည်ဆောက်သည်။ ကျွန်တော့်ကန်တွေမှာ အောက်ခြေက အမည်းစင်းမျဉ်း ကြောင်းတွေ လုံးဝ ထည့်ပေးမထား။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice-Reader—s Digest, September 1958]

(၇)

ဟားဘတ်စတင်လေ မော်ရီဆင်

Herbert Stanley Morrison (1888 - 1965)

ဗြိတိသျှ လောဘာပါတီ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်ပြည် ဘရစ်(က)စတန်မြို့၌ မွေးသည်။ ဆိုင်အကူလုပ်သားလေး၊ တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာ စသည့် အောက်ခြေဘဝများမှနေ၍ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကြိုးစားရင်း အလုပ်သမားလောကတွင် ထင်ရှားလာပြီး လွှတ်တော်အမတ်အဖြစ် ရွေးကောက်ခံရသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ ပြည်တွင်းလုံခြုံရေးဌာန အကြီးအကဲအဖြစ် ချာချီ၏ စစ်ကာလအစိုးရအဖွဲ့တွင် အရေးပါသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

အက်တလီအစိုးရလက်ထက် (၁၉၄၅ - ၁၉၅၁)တွင် အောက်လွတ်တော်၌ အာဏာရ လေဘာပါတီအမတ်များ၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အစိုးရအဖွဲ့၌ ဒုတိယဝန်ကြီးချုပ် အဖြစ်လည်းကောင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

“ ဘာစာမှ မဖတ်တာနဲ့စာယင်တော့ အပေါ့စားလည်း မဆိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းခေါင်းက သိပ်ကောင်းတယ်ကွ။ ဒီလို အညံ့စား အမှိုက်သရိုက်လိုဟာတွေနဲ့ မတန်ပါဘူး။ ပိုကောင်းတာတွေ ထည့်စမ်းပါ။ သမိုင်းတို့၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့လို ဟာမျိုးတွေ။ မင်းကြိုက်တာတော့ ရွေးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းအောင် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အလေးအနက် ဖတ်တဲ့ အလေ့အထမျိုး မွေးစမ်းပါ။ ”

“ စာကို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖတ် ”

လန်ဒန်မြို့ရှိ အလင်းရောင်မတောက်ပသည့် ဘရစ်(က)စတန်ရပ်ကွက် လမ်းထောင့်တစ်ခုမှာ ဖြစ်သည်။ အချိန်က ညဆယ်နာရီခန့် ရှိနေပြီ။ ဓာတ်ငွေ့မီးအိမ်၏ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် အလင်းရောင် အောက်မှာ လူတစ်ယောက် ခုံကလေးတစ်လုံးကို ဟောပြောစင်လုပ်ကာ လူတစ်စုကို အာပေါင် အာရင်းသန်သန် စကားပြောနေသည်။

လူက အရပ်ရှည်ရှည်။ အသားအရေက ဖြူရော်ရော် ဝါကြန့်ကြန့်။

“ ကမ္ဘာမှာ စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံး ဘာသာရပ်ကို ကိုယ်တိုင် လေ့လာကြည့် သွားစမ်းပါ ” သူက ကြမ်းကြမ်းရှုရှု အသံနှင့် အော်နေသည်။ “ အောင်မြင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မ လဲ၊ ခင်ဗျား ဘာတွေမှာ တော်သလဲ၊ ဘယ်လိုအခြေခံ အစွမ်းအစမျိုးတွေ ရှိသလဲ၊ ဦးခေါင်း လက္ခဏာပညာက ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ ”

သူ့လက်တစ်ဖက်က ပုံကားချပ်တစ်ခုကို ဝှေ့ယမ်းပြနေသည်။ လူ့ဦးခေါင်းပုံ အစိတ်အပိုင်း တွေ ခွဲခြားပြီး ဆေးရောင်စုံခြယ်ထားသည်။ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုစီကို သမိုင်း၊ သင်္ချာ၊ မှတ်ဉာဏ် စသဖြင့် အညွှန်းစာတွေ ရေးထိုးထားသည်။ အဲသည့်တုန်းက ကျွန်တော် ကုန်ခြောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် မှာ အကူလုပ်သားလေးတစ်ဦးအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေရသည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အသက်

ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ ယခုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြောဆိုနေသည့် ဦးခေါင်းလက္ခဏာပညာဆိုတာ ကျွန်တော် နည်းနည်းမျှ မကြားဖူးပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာတော့ သူပြောနေသည့် ဧရာမ တန်ခိုးစွမ်းအားရှိသော အဖုအထစ် တစ်ခုတလေများ ရှိနေလေသလား၊ ရှိသည်ဆိုက ဘယ်ဘက်ဆီ တွင် အစွမ်းထက်တဲ့ အဖုအထစ်မျိုးတွေလဲ ကျွန်တော် သိချင်လှသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော် ရှိစုမဲ့စုပိုက်ဆံလေး ခြောက်ပဲနိကိုကိုင်ကာ သူ့အနား တိုးသွားမိသည်။ ဦးခေါင်းလက္ခဏာဆရာက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ကိုင်ကာ အဖုအထစ်တွေ တစ်ခုချင်း လျှောက်စမ်း ကြည့်သည်။

“ မင်းမျက်လုံးနှစ်ဖက် အထက်က ဟောဒီမှာ ဖုနေတဲ့တောင်ကြောက အသစ် တီထွင်ဖန်တီး တတ်တဲ့ စွမ်းရည်ကို ပြတယ်။ ဖောင်းပြီးလုံးနေတဲ့ နဖူးကတော့ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ မင်း မကောလေးပုံကို မြင်ဖူးလား၊ သူ့မှာ မှတ်ဉာဏ်ဖုကြီး ကြက်ဥလုံးလောက်ရှိတယ် ”

ဦးခေါင်းကိုဖတ်ပြီးသည့်နောက် သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အလေးအနက် ပုံစံဖြင့် အသံခပ်အုပ်အုပ် ပြောသည်။ “ မင်း ခေါင်းသိပ်ကောင်းတယ်၊ မင်း ဘာစာတွေဖတ်လဲ ”

“ အများဆုံး ဖတ်တာကတော့ အပစ်အခတ်တွေပဲ ” ကျွန်တော်က သတင်းစာ လက်ပွေ့ သမားတွေရောင်းသည့် တစ်ပဲနိတန် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဝတ္ထုလေးများကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ “ ပြီးတော့ ဝတ္ထုလတ်တွေလဲ ဖတ်ပါတယ် ”

“ ဘာမှ မဖတ်တာနဲ့စာယင်တော့ အပေါစားလဲ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းခေါင်းက သိပ်ကောင်းတယ်ကွ၊ ဒီလို အညံ့စား အမှိုက်သရိုက်လိုဟာမျိုးတွေနဲ့ မတန်ပါဘူး၊ ပိုကောင်းတာတွေ ထည့်စမ်းပါ ။ သမိုင်းတို့၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိလိုဟာမျိုးတွေ၊ မင်းကြိုက်တာတော့ ရွေးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အလေးအနက်ဖတ်တဲ့ အလေ့အထမျိုး မွေးစမ်းပါ ”

ဦးခေါင်းပေါင်းများစွာကို ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်လာခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ ထူးခြားသော အခြင်းအရာတွေ တွေ့နေရသည်ဆိုသော အဖြစ်အတွက် ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အတော် အားရကျေနပ်သွားပါသည်။ အိမ်ပြန်လာသည့်အချိန် ကျွန်တော့်ရင်တွေ ခါတိုင်းထက် အခုန်မြန်နေသည်။ ဟားဘတ်မော်ရီဆင်၏ ဦးခေါင်းသည် အမှိုက်သရိုက်လို အညံ့စားတွေနှင့် မထိုက်တန်လောက်အောင်ပဲ ကောင်းလွန်းနေသည် ဆိုသည့်အကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ပြောဆိုနေမိသည်။ မူလတန်းကျောင်းမှာပင် ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့သော ကျွန်တော် သည် လေးနက်သော စာကြီးပေကြီးများ ဖတ်ရှုနိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်သည်တဲ့။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်ရသည့် တစ်ပတ်ခုနှစ်သို့လင် လစာငွေထဲမှ ဖဲ့စုထားသည့် ငွေတစ်သို့လင်ကို ထုတ်ကာ မကောလေး၏ အင်္ဂလန်သမိုင်းစာအုပ်တစ်အုပ် ဝယ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ထိုစာအုပ်ရေးသားသူအကြား မှတ်ဉာဏ်ဖုရိတာချင်းတွင် တူညီကြသည် ဆိုသော်လည်း သူ့စာအုပ်ပြီးဆုံးရန် ကျွန်တော် အတော်ပင် စိတ်ဒုက္ခခံပြီး ဖတ်ခဲ့ရသည်။ သူရေးသည့် အကြောင်းအရာက အလွန်ဝေးလံသည့် အတိတ်ကာလကဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်သည်။ သည်နောက်မှာ ကျွန်တော် ဂရင်း၏ အင်္ဂလန်သမိုင်းဖတ်စာများ စာအုပ်ကို သွားတွေ့သည်။ သည်စာအုပ်ကတော့ ပို၍ခေတ်မီသော စာအုပ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံတွေကို နိုးကြားအောင် လှုံ့ဆွပေးနိုင်စွမ်းလည်း ရှိခဲ့သည်။

သည်စာအုပ်ကြောင့် ကျွန်တော် လူမှုပြဿနာဆိုသည်များကို စတင် သိမြင်ခွင့်ရလာသည်။ လန်ဒန်မြို့ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူမှုအခြေအနေများ ပို,တိုးတက်ကောင်းမွန်လာအောင် မည်သို့လုပ်မည်လဲ ဆိုတာမျိုးတွေ ကျွန်တော် တွေးစပြုလာသည်။

ဥပမာ - အရက်သေစာသောက်စားခြင်း ဆိုပါတော့။ ဘာကြောင့် လူအများအပြားသည် လူမှန်းသူမှန်း မသိလောက်အောင် အလွန်အကျွံတွေ သောက်စားမူးယစ်ကြရသနည်း။ သူတို့အား မည်သို့ တားဆီးနိုင်မည်နည်း။ အရက်သေစာရောင်းချမှုကို ကျွန်တော်တို့ ပိတ်ပင်တားမြစ်ကြမည်လား။

ယခင်ကဆိုလျှင် သည်လိုဟာမျိုးတွေအကြောင်းကို အမှတ်မထင် တွေးမိချင်,တွေးမိမည် ဖြစ်သော်လည်း ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်ပဲ ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ယခုတော့ ဦးခေါင်းလက္ခဏာ ဆရာ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဒီကိစ္စအတွက် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလာခဲ့ပြီ။

စာကြည့်တိုက်သို့သွားကာ အရက်သေစာရှောင်ကြဉ်ရေး လက်ကမ်းလှုံ့ဆော်စာတွေ ကျွန်တော် ရှာဖတ်သည်။ သည်ဟာတွေမှ တစ်ဆင့်တက်ကာ စက်မှုတော်လှန်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် လူမှုရေးရာ လေ့လာချက်များ၊ လက်ရှိ ကာယအလုပ်သမား လူတန်းစား၏ လူမှုဘဝ သုံးသပ် ဝေဖန်စာများပါ ကျွန်တော် ဖတ်ဖြစ်လာသည်။ အိုးအိမ်အနေအထား ဆိုးရွားမှု၊ ငှားရမ်းခများ ကြီးမြင့်မှု၊ ပညာရေးမပြည့်ဝမှု အစရှိသည့် ပြဿနာတွေကို ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ် သဲသဲကွဲကွဲ မြင်လာသည်။ အရက်ဆိုင်များမှာတွေ့ရသည့် ကျွန်တော်နှင့်ဘဝတူ အလွှာထဲမှ လူတွေကို စာနာတတ် လာသည်။ အမြင်သစ်နှင့် ကြည့်တတ်လာသည်။

စာပေလေ့လာလိုက်စားခြင်း၏ ပီတိနှင့် လှုပ်ရှားအားတက်မှုတို့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းစားခဲ့ပြီ။ အသိပညာမှရသော ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းရမှုကား ကျွန်တော် တွေ့သိခံစားရဖူးသမျှထဲတွင်

အကြီးမားဆုံးတစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။ စာဖတ်ချိန်နှင့် ဖတ်စရာနေရာရဖို့ ကျွန်တော် အားထုတ်ရသည်။ မနက်ပိုင်းတွင် နဂိုထက် အိပ်ရာမှ တစ်နာရီစော၍ ထသည်။ ကျွန်တော်နေရသည့် အခန်းလေးက ကုန်ခြောက်ဆိုင်အပေါ်ထပ်ရှိ ချမ်းချမ်းစီးစီး နေရာလေး။ အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် ကိုယ်မှာ စောင်တစ်ထည်ပတ်ကာ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး နံနက်စာစားရန် ခေါ်သည့်အချိန်ထိ ရသမျှစာတွေ ကျုံးဖတ်သည်။ ညဘက်တွင် ကျွန်တော့်အခန်းက အေးလွန်းသဖြင့် စာထိုင်မဖတ်နိုင်။ လမ်းထဲရှိ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားရသည်။ ထောင့်ဘက်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံးမှာ နေရာယူကာ ပဲနီဝက်တန် ကိုကိုးတစ်ခွက်မှာ၍ ညနက်သည်အထိ မကုန်အောင်သောက်ရင်း စာထိုင်ဖတ်သည်။ ရပ်စကင်၊ မက်သယူးအာနီးတို့၏ စာများနှင့် မင်းသား ကရိုပေါ့ (တ) ကင်၏ လယ်မြေ၊ စက်ရုံနှင့်အလုပ်ရုံများ စာအုပ်တို့ကို သည်ပုံစံအတိုင်း ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကျွန်တော် ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ဘီယာချက်စက်ရုံတစ်ရုံ၌ တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာအဖြစ် လုပ်ကိုင်စဉ်၌လည်း အလုပ်သို့ အသွားအပြန် ဘတ်(စ)ကားစီးချိန်၊ ရထားစီးချိန်များအတွင်း ဟားဘတ်စပင်ဆာ၏ စိတ်ပညာ၏ ပထမဥပဒေများနှင့် ချားလ်စ်ဒါဝင်၏ လူ၏မူလအစ ကျမ်းများကို ဖတ်ရှုဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အတွေးအမြင် အယူအဆတွေ ပြည့်လာသည်။ သည်ဟာတွေကို လက်တွေ့ စမ်းသပ် အကဲဖြတ်ကြည့်ရန် အခွင့်အရေးတွေလည်း ကျွန်တော် အများကြီးရလာသည်။ ဆိုရှယ်လစ်စည်းဝေးပွဲများ၊ သမဂ္ဂခန်းမများ၊ လမ်းထောင့် ဆွေးနွေးဝိုင်းများတွင် ကျွန်တော် စကား တက်ပြောသည်။ လူထုကျန်းမာရေး၊ အိုးအိမ်စာကြည့်တိုက်၊ အလုပ်သမားရေးရာများမှသည် ကျန်းမာသန့်ရှင်းမှု စစ်ဆေးရေး၊ ရေညစ်စွန့်ထုတ်ရေး၊ အမှိုက်သိမ်းစနစ်၊ အများသုံး ရေချိုးခန်းများကိစ္စ စသည်တို့အထိ ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်အတွက် ဖြေရှင်းရန်နည်းလမ်းတွေ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေသည်။ (ရေချိုးခန်းကိစ္စကတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ခံစားနေ ရသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ တိုက်ချွတ်သုတ်သင်မှု ပြုရမည့်နေရာသို့ ရောက်အောင် ကျွန်တော့်မှာ နှစ်မိုင်လောက် လမ်းလျှောက်နေရသည်။)

သည်လိုဖြင့် ကျွန်တော်က “ လေဘာ ” လှုပ်ရှားမှုမှာ အဖွဲ့သားတစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်လာခဲ့ ပါသည်။ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်လာသည့်အခါ၌ ကျွန်တော့် အတွေးအမြင်တွေကို ပို၍ ဝီဝီပြင်ပြင် တင်ပြနိုင်ရန်နှင့် ကျွန်တော့်ကောက်ချက်၊ အဆိုပြုချက်များကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ကာကွယ် နိုင်ရန်အတွက် စာအုပ်စာတမ်းတွေ သည့်ထက်မကတိုး၍ အလေးအနက်ဖတ်ရှုရန် လိုအပ်ကြောင်း သိမြင်လာရသည်။ စည်းဝေးပွဲများတွင် လူထုပရိသတ်က ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတွေ တစ်ပြုတစ် ခေါင်း မေးလေ့ရှိကြသည်။ သည်အထဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန် အဖြေရကျပ်သည့်မေးခွန်းမျိုး ပါလာ

တတ်သည်။ သည်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကြည့်ကောင်းအောင် ရှောင်တိမ်း လာခဲ့ပြီး ညဘက်ကျမှ သည်မေးခွန်းအတွက် တကယ်ထိရောက်သည့် အဖြေမျိုးရအောင် အားထုတ်ရသည်။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် အဲသည် မေးခွန်းမျိုးတွေက နောက်တစ်နေ့ အစည်းအဝေးပွဲမျိုးမှာပင် တစ်ဆင့်တည်း တစ်ထပ်တည်း ပြန်ပေါ်လာတတ်သည်။

တန်ဖိုးရှိလှသည့် သည်အတွေ့အကြုံများက ကျွန်တော့်အား လွှတ်တော်အမတ်တစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ဝတ္တရားများ ထမ်းဆောင်နိုင်ရန် ထိထိရောက်ရောက် လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ကြောင်းကား အထူးပြောစရာ လိုမည်မထင်ပါ။

နောက်ပိုင်း၌ ရေဒီယိုနားထောင်ခြင်း တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်များ ကြည့်ရှုခြင်းတို့မှာလည်း အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာ ကျွန်တော် အသုံးပြုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အသုံးဝင်သည့် သတင်းအချက်အလက်များ၊ မှတ်သားဖွယ်ရာများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြန့်ချိပေးနိုင်သည့် ၎င်းကိရိယာများ၏ ဆောင်ရွက်ပုံနည်းလမ်းများကိုလည်း ကျွန်တော် နှစ်သက် လက်ခံပါသည်။

သို့သော် တကယ် လေးနက်ခိုင်မာသော စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် တန်ဖိုးချင်းယှဉ်နိုင်သည့် ရေဒီယို - ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်မျိုးကား ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မကြားဖူး မမြင်ဖူးပါ။

ကျွန်တော့်အဖို့တွင်မူ အမျိုးအမည်မသိရသည့် ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသော လမ်းဘေး ဦးခေါင်း လက္ခဏာဆရာအားသာ စာကို ကိုယ့်အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အလေးအနက်ဖတ်တဲ့အလေ့အထ မွေးစမ်းပါဟူသည့် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကြားနာရဖူးသမျှ အကောင်းဆုံး ဩဝါဒပေးသွားခြင်းအတွက် တစ်သက်တာပတ်လုံး ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိနေမိမည် ဖြစ်ပါသတည်း။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice - Reader's Digest, April 1956]

(၈)

ရပ် (၈) ဘန်ချီ

Ralph Johnson Bunche (1904 - 1971)

ဘန်ချီကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဒီထရွိုက်မြို့တွင် မွေးသည်။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းရင်း ပညာသင်ရာ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့ ကယ်လီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ်မှ ပါရဂူဘွဲ့ရသည်။ လန်ဒန်နှင့် တောင်အာဖရိကတို့တွင် ဆက်လက် ပညာသင်ကြားသည်။

၁၉၂၈ ခု ဟောင်းဝါဒတက္ကသိုလ်တွင် ဆရာအဖြစ်ဆောင်ရွက်သည်။ ဘန်ချီသည် လူမှုရေး သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကိုလိုနီစနစ်ဆိုင်ရာပြဿနာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အထူး ကျွမ်းကျင်သူ အဖြစ် ထင်ရှားသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ ရောက်ရှိကာ သံတမန်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီး ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ရန် အခြေခံမူများချမှတ်ရေး ညှိနှိုင်းစီစဉ်ရာ၌ ပါဝင်ခဲ့ပြီး ၁၉၄၆တွင် ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ်ရုံး၌ ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ဦးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ကုလသမဂ္ဂ၏ ပါလက်စတိုင်းကော်မရှင်တွင် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရ၍ ဆွီဒင်လူမျိုး သံတမန်ကြီး ကောင့်ဖော့က်ဘာနာဒတ်နှင့် လက်တွဲ လုပ်ကိုင်ရသည်။

ဘာနာဒတ် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရပြီးနောက်တွင် အာရပ်-အစ္စရေး ညှိနှိုင်းရေးကိစ္စကို ဦးဆောင်တာဝန်ယူခဲ့သည်။ နှစ်ဖက်အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့၍ ယင်းအတွက် ၁၉၅၀ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးနိုဗယ်ဆု ချီးမြှင့်ခြင်းခံရရာ လူမည်းများထဲမှ ပထမဆုံး နိုဗယ်ဆုရပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘန်ချ်သည် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီး၏ လက်ထောက် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ရာထူး အထိ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

“ သားရဲ့ မျှော်လင့်ချက်၊ ယုံကြည်ချက်တွေ၊ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို ဘယ်အရာ ဘယ်ကိစ္စအတွက်နဲ့မှ မပျောက်ပျက် မဆုံးရှုံးစေနဲ့ သား။ ”

“ ယုံကြည်စိတ်ချဲ့ စွမ်းအား ”

နေမကောင်းသောမိခင်နှင့် ကျွန်တော် ဘယ် (လ) ဗျူကွာကီရှိ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကလေး ရှေ့မှာ ထိုင်ကာ နယူးမက္ကဆီကို၏ အလွန်လှပသော နေဝင်ဆည်းဆာကို ငေးမောကြည့်ရှု နေမိကြသည်။

အချိန်ကာလက ၁၉၁၆ ခုနှစ် နွေဦးရာသီ။

အဲသည်အချိန်ကတည်းက အမေ့စိတ်မှာ သူ ကြာကြာမနေရတော့ဘူးဆိုတာ သိနေပြီးဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော်က အသက်၁၂-နှစ်အရွယ် ကောင်လေး။ ကျွန်တော်

ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမည့် ခက်ခဲသော ရှေ့ဘဝခရီးအတွက် အထောက်အကူပေးနိုင်မည့် စကားတွေ အမေ ကြိုးစား ရှာဖွေနေပုံရသည်။

“ ရပ်ဖိ ” ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အမေ စကားစသည်။ “ ဘုရားသခင်ဟာ အမေတို့ရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို စမ်းသပ်ချင်လို့ အခက်အခဲတွေ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ အမေတို့ဆီ ပို့ပေးတာ သားရဲ့ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကလဲ ဒါတွေရင်ဆိုင်ဖို့ လက်နက်တွေ အမေတို့မှာ တပ်ဆင်ပေး ထားသေးတယ်။ မျှော်လင့်ချက်တို့၊ ယုံကြည်ချက်တို့၊ စိတ်ကူးအိပ်မက်တို့ ဆိုတာတွေပေါ့။ အဲဒါတွေ ရှိနေသမျှ ဘာမှကြောက်စရာ မလိုဘူး။ အဲဒါတွေကို စွန့်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတော့မှသာ အရာရာ ဆုံးရှုံး တာ။ အမေ့သား မှတ်ထား၊ သားဘဝတစ်လျှောက် သားရဲ့ မျှော်လင့်ချက် ယုံကြည်ချက်တွေ၊ သားရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို ဘယ်အရာ ဘယ်ကိစ္စကြောင့်မှ မပျောက်ပျက် မဆုံးရှုံးစေနဲ့ သား ”

အမှတ်မဲ့ဆိုလျှင်တော့ အမေ့စကားတွေက သိပ်မထူးခြားလှသလိုပင်။ သို့သော် အဲသည်တုန်း က ကျွန်တော်တို့ ဘဝအခြေအနေများကို သိပါက အမေ့ထံမှ သည်စကားမျိုး ကြားရခြင်းအတွက် ပို၍ အံ့ဩမိကြရမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် မဝရေစာ လုပ်အားခလေးအတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နေရသည်။ အမေက လေးဘက်နာရောဂါ၏ နာကျင်ကိုက်ခဲမှု ဝေဒနာတွေကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခံစားနေရသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဘဝက လွယ်ကူချောမွေ့ခြင်း ကင်းသောဘဝ။ သို့သော် အမေကတော့ အမြဲ စိတ်ဓာတ်ထက်သန် တက်ကြွနေအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သည့်သတ္တိ ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် ဘဝတစ်လျှောက် အမေ့စကားတွေဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်လည်သတိပေး နှိုးဆော်ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြုံခဲ့ရသည်။ သည်စကားတွေက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်းကြီး အထောက်အကူ ပေးခဲ့၏။

အမေ့အမှာစကားကို ကြားခဲ့ရပြီး တစ်နှစ်မပြည့်မီမှာပင် အမေနှင့်အဖေ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်သာ ခြားပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ အမေ့ကို သဂြိုဟ်ပြီး သင်္ချိုင်းမှ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ငါ့ဘဝ အားကိုးရာမဲ့လေပြီဟူသော အတွေးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်း ပက်လက် ဖြစ်နေခဲ့မိသည်။ သည်အခိုက်မှာပင် ယခုအချိန်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ပေးခဲ့သည့်အ လား အမေ့စကားတွေ ကျွန်တော့်ထံ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်စကားတွေက ကျွန်တော့်အား လွမ်းခြုံနေသည့် စိတ်ပျက်အားငယ်မှုများကို ဖြတ်တောက်ကာ စိတ်အားတက်အောင် ပြန်လည် မြှင့်တင်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်လို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မိဘမဲ့ဖြစ်ရသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်

မှာပင် အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရှိနိုင်သေးသည်ဟူသော ယုံကြည်စိတ်မျိုး ကျွန်တော့်ကို မွေးပေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ အဘွားတစ်ယောက် ရှိပါသည်။ အဘွားက ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသလောက် ထဲတွင်တော့ ခန္ဓာကိုယ် အသေးကွေးဆုံးနှင့် စိတ်ဓာတ်အကြံ့ခိုင်ဆုံး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အမေတို့ဆုံးပြီး များမကြာမီပင် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ညီမကို လော့စ်အိန်ဂျလိစ်သို့ အဘွား ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မှာ ကျွန်တော် မူလတန်းကျောင်းတက်သည်။ ထို့နောက် အထက်တန်းကျောင်း ဆက်တက်သည်။ သည်ကာလအတွင်း သတင်းစာတိုက်တစ်ခုမှာ ပထမ လက်တိုလက်တောင်း၊ နောက် စာစီခန်းအကူ စသဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ တစ်နှစ်နေ့မှာတော့ နေအိမ်ကြမ်းပြင်များ ကော်ဇောခင်းပေးရသည့် အလုပ်တစ်ခုရသည်။ ကလေးဘဝနှင့် ကျွန်တော် ပျော်ခဲ့ပါသည်။

အထက်တန်းကျောင်း နောက်ဆုံးနှစ် အကုန်ပိုင်းလောက်ရောက်တော့မှ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အသားအရောင်ခွဲခြားရေး စိတ်ဓာတ်၏ စက်ဆုပ်ဖွယ် ထိုးနှက်ချက် တစ်ရပ်ကို ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားလိုက်ရသည်။ အဲသည်အချိန်က ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်အပါအဝင် နီဂရိုးကျောင်းသား လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲ ရှိခဲ့သေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လူမျိုးရေး လူနည်းစုတစ်ခုထဲက လူများအဖြစ် တသီးတခြား မထား၊ အများနည်းတူ တစ်ဦးချင်းလူများ အဖြစ်ပဲ ဆက်ဆံပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်းမှာတော့ ကျောင်းမှာ အတန်းကြီးသားတွေ ခေါ်ကာ မြို့နယ်လုံးဆိုင်ရာ ပညာချွန်ကျောင်းသားများ ဂုဏ်ထူးဆောင်အသင်းသို့ အသင်းသားသစ် အဖြစ် ရွေးချယ်သတ်မှတ်ခြင်းခံရသူများ အမည်စာရင်းကို ကြေညာသည်။ အဲသည်အချိန်က အတန်းထဲမှာ ကျွန်တော် အမှတ်အများဆုံးဖြစ်ရာ နာမည်စာရင်းထဲမှာ ကျွန်တော့်နာမည် မရပါမည် ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့မိသည်။

သို့သော် စာရင်းသာ အစအဆုံး ကြေညာပြီးသွားသည်။ ကျွန်တော့်နာမည် ပါမလာခဲ့။ တစ်တန်းလုံးက ကျွန်တော်ပါလိမ့်မည် တွက်ထားကြသည်ဖြစ်ရာ ယခု မပါသည့်အခါ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ဘာကြောင့်မပါဘူးဆိုတာ ကျွန်တော့်ဘာသာ စဉ်းစားမိလိုက်သည့် အခါ၌မူ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အကြီးအကျယ် ရှက်ကြောက်သိမ်ငယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်တာမှာ သည်လို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တစ်ခါမျှ မခံစားရဖူးခဲ့။ ခန်းမထဲက ထွက်လာကြတော့ အတန်းသား သူငယ်ချင်းအချို့နှင့် ဆရာ ဆရာမ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား ကရုဏာသက်စွာ နှစ်သိမ့်စကားဆိုကြပါသည်။ သို့သော် မရတော့။ ကျွန်တော် နာနာကြည်းကြည်း ထိခိုက်ခံစားသွားခဲ့ပြီ။

သည်ကျောင်းမှ ထွက်မည်၊ အတန်းတင်စာမေးပွဲ ဖြေမနေတော့ဟူ၍ ကျွန်တော် စိတ်လိုက် မာန်ပါ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် သည်အချိန်မှာပင် အမေ့စကားတွေ ကျွန်တော် ပြန်ကြား ယောင်လာသည်။

“ သားရဲ့ မျှော်လင့်ချက် ယုံကြည်ချက်တွေ၊ သားရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို ဘယ်အရာ ဘယ်ကိစ္စအတွက်မှ မပျောက်ပျက် မဆုံးရှုံးစေနဲ့ သား ”

ဂုဏ်ထူးဆောင်အသင်းဆိုတာကို ဘေးချိတ်ကာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်လျှောက်ရန် ကျွန်တော် ပြန်၍ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ သည်နောက်ပိုင်းမှာလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် လူမျိုးရေး အာဇာတ ပဋိပက္ခတွေ အကြိမ်ကြိမ် ကြုံရပါ၏။ သို့သော် အဲသည်တစ်ကြိမ်ကလို မခံစားမိခဲ့တော့။ အဲဒါတွေကြောင့် နာကြည်းစိတ် ဒေါသစိတ်တွေ အပေါ်ပေါက်မခံတော့။

လူငယ်ဘဝတစ်လျှောက် ခါးသီးသောအတွေ့အကြုံတွေ ထပ်တလဲလဲ ဆင့်ကဲရင်ဆိုင် လာရသည့်အခါတွင်တော့ အမေ့အမှာစကားက ကျွန်တော့်အတွက် ဘဝလမ်းညွှန် ဒဿနတစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်ရှိ ကယ်လီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ် (ယူစီအယ်လ်အေ) မှာ အားကစားဘက်က ကျွန်တော်ရရှိခဲ့သည့် မဖြစ်စလောက် အောင်မြင်မှုမျိုးလေးကအစ သည်ဒဿန ၏ ကျေးဇူးနှင့် မကင်းခဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ ပင်ကိုသဘာဝအရ အားကစားစွမ်းရည် နည်းပါးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ပြိုင်ပွဲများ တွင် ကျွန်တော်က အပြင်းထန်ဆုံး ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်လုသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ စိတ်ဓာတ်က တစ်ရာ၊ ခွန်အားကဗလာ ဆိုသည့် အားကစားသမားမျိုး။

တစ်ည ကျွန်တော်တို့ ဘတ်စကတ်ဘော ကစားကြသည်။ ပြိုင်ဘက်အသင်းက တကယ် ထူးချွန်သည့် အသင်းတစ်သင်း။ ယူစီအယ်လ်အေနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိသည့် အခြေအနေ။ သို့သော် ကျွန်တော်က လက်မခံ။ ဘာကြောင့် ရှုံးရမည်လဲဟု သဘောထားသည်။ ပြိုင်ပွဲကစားနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး အသင်းအတွက် စုန်ဆန်ပြေးရင်း “ ချကွ၊ တို့နိုင်ရမယ် ” ၊ “ ဒီကောင်တွေကို နိုင်ရမယ် ” စသဖြင့် ဧရာမတွေ့ရှိချက်ကြီး တစ်ခုအတွက် ကြွေးကြော်နေသလို ပါးစပ်က မပြတ် အော်ဟစ်အားပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ အနိုင်ရခဲ့သည်။ ပြိုင်ဘက်အသင်းက ကျွန်တော်တို့ထက် သိသိသာသာတော်သည့် အသင်းဖြစ်ရာ စိတ်ဓာတ်ပေါ်တွင် အဓိကမူတည်၍ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၊ ဆရာဘဝ၊ စစ်အတွင်းကာလ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အိုအက်စ်အက်စ်တပ်ဖွဲ့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကာလနှင့် နောက်ပိုင်း နိုင်ငံခြားရေးဌာနတွင် လုပ်ဆောင်စဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံးပင် အမေ့စကားများက အစဉ် ထိန်းကျောင်း လမ်းညွှန်ပေး ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ၏ ပါလက်စတိုင်းမစ်ရှင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ကြုံရသည့် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၁၇ ရက်နေ့ အဖြစ်ဆိုးကြီး၏နောက်ပိုင်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဖွယ် အမှောင်ဖုံး နေ့ရက်များအတွင်းမှာလည်း သည်စကားများက မီးပြတိုက်တစ်ခုလို ကျွန်တော့်အား လမ်းပြနေခဲ့ သည်။

အဲသည်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ကုလသမဂ္ဂ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းရေးတာဝန်ခံ ကောင့်ဖော့က် ဘာနာဒတ် လိုက်ပါသည့်ကားသည် ဂျေရုစလင်မြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ လမ်းပိတ်စစ်ဆေးသည့် စစ်တပ်ဂိတ်တစ်ခုအနီး ရောက်ရှိလာသည်။ သည်အချိန် ဂိတ်အနီးရပ်ထားသည့် ဂျစ်ကားတစ်စီး ထဲမှာ လူငါးယောက်ထိုင်နေသည်။ ဘာနာဒတ်၏ကား ရပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျစ်ကားထဲရှိ လူတစ်ယောက်က စတင်းဂန်းတစ်လက်ကိုင်ပြီး တရစပ်ပစ်ခတ်ရာ ကောင့်ဖော့က်ဘာနာဒတ် အပြင် ကုလသမဂ္ဂ အကဲခတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သူ ပြင်သစ်တပ်မတော်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး အန်ဒရေဆီရိုး ပါ ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် ကုလသမဂ္ဂငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းတာဝန်အားလုံး ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် ကျရောက်လာခဲ့သည်။ အဖွဲ့သားအတော်များများက ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ငန်း အောင်မြင်မှာ မဟုတ်တော့ဟု စိတ်ပျက်ကုန်ကြသည်။ စကားတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလာကြသည်။ နယ်မြေဒေသများတွင် ဖြန့်ကျက်ချထားသည့် ရာချီရွှံ့ရှိသော ကုလသမဂ္ဂ အကဲခတ်ပုဂ္ဂိုလ်များကို အမြန်ဆုံးပြန်ခေါ်ပါ။ လောလောဆယ် စစ်ပွဲကြီးတစ်ခု အချိန်မရွေး ထဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိနေရာ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်ရသည် စသဖြင့် တချို့က တိုက်တွန်း ပြောဆိုလာကြသည်။

သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်မှာလည်း နှစ်ကာလများစွာကို ဖြတ်သန်းကာ အမေ့စကားကပင် လွှမ်းမိုးအောင်မြင်ခဲ့သည်။ အားလုံး မိမိတို့၏ နေရာအသီးသီးတွင် ဆက်လက်ရပ်တည်ကာ ကွယ်လွန်သူ ကောင့်ဖော့က်ဘာနာဒတ် ဆောင်ရွက်စေချင်ခဲ့သည့် လုပ်ငန်းရပ်များကို သူ့အား စံနမူနာထား၍ လုပ်ဆောင်သွားကြရန် ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်တွန်းပြောဆို လိုက်သည်။ ကောင့်ဖော့က်ဘာနာဒတ်ကား ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသမျှ လူများထဲတွင် ကြောက်ရွံ့စိတ် အကင်းမဲ့ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက်၌ အာရပ်များနှင့် ဂျူးများ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးအတွက် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးကြရန် သဘောတူညီကြသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းလည်း နေ့စဉ်လိုလိုပင် ပြဿနာသစ်၊ အခက်အခဲသစ် တွေ မပြတ်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ တော်ကြာ သည်အဖွဲ့က မဆွေးနွေးတော့၊ ဟိုအဖွဲ့ကပြန်မည် စသဖြင့် ခြိမ်းခြောက်မှုတွေက တရစပ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သည်ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်အုပ်စု ဆက်ပြီး စကားပြောနေအောင် ထိန်းပေးထားနိုင်လျှင် တစ်နေ့နေ့ သဘောတူညီချက်တစ်ခုခုတော့ မုချ ရှိမည်ဟူ၍ စွဲမြဲယုံကြည်ထားခဲ့သည်။ ၈၁ ရက်တိုင်တိုင် အဆက်မပြတ် အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေး ကြပြီးသည့်နောက်တွင်မှ စစ်ပွဲကြီးအပြီးသတ်စေမည့် အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး သဘောတူညီချက် လေးရပ် ရရှိခဲ့ပေသည်။

ပါလက်စတိုင်းအရေးမှာတုန်းက နည်းတူ အမေ့စကားများဖြင့် စိတ်ဓာတ်မြင့်တင် ထိန်းသိမ်း ရေးလုပ်ရန် အရေးတကြီး မဖြစ်မနေ လိုအပ်လာသည့်ကိစ္စတစ်ရပ် လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ကျွန်တော် ထပ်ကြုံရပါသည်။ အဲသည်တုန်းက အသက်ခုနစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည့် ကျွန်တော့် သားလေး ပိုလီယိုရောဂါ စွဲကပ်ပါသည်။ သားမှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေး နေရသည်။ လက်တွေ့ခြေတွေလည်း မလှုပ်ရှားနိုင်ပါ။ သည်အချိန် သားစိတ်မှာ သူ တစ်သက်လုံး သည်လို ဒုက္ခိတဘဝနှင့် နေရတော့မည်လောဟု တွေးတောကြောက်ရွံ့ကာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါက ရောဂါဒဏ် ကို တွန်းလှန်မည့်စွမ်းအားများ နည်းပါးသွားမည်ဖြစ်ရာ သူ စိတ်အားမငယ်အောင် ထိန်းသိမ်းပေးရန် အလွန် အရေးကြီးလာသည်။

စင်စစ် အဲသည်အချိန်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်ထိတ်လန့် နေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေမှသာ သူ့ကို စိတ်အားတက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်လား။ အမေ့စကားမှ စိတ်ဓာတ်အားကို ကျွန်တော် ယူရပြန်သည်။ နေ့စဉ် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် သားကို မျှော်လင့်ချက်ပြည့်ဝသည့် စကားတွေ ပြောကြသည်။ သနားလိုက်တာဆိုသည့်စကားမျိုး တစ်ခွန်းမျှမဆို။ သူ့တစ်သက်လုံး ကျောက်ပတ်တီးစည်းပြီး နေသွားရမှာ မဟုတ်သည့်အကြောင်း၊ သူ ပြေးနိုင်မည်၊ ရေကူးနိုင်မည်၊ စက်ဘီးပြန်စီးနိုင်မည် ဆိုသည့်အကြောင်းများသာ သူ ယုံကြည်စိတ်ချလာအောင် ပြောကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း သူ စိတ်အားတက်လာသည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ နိုးကြားထက်သန်လာသည်။ သူ့ဘဝ အနာဂတ်အတွက် မစိုးရိမ် မကြောင့်ကြတော့။ စိတ်အားတက်ခြင်းနှင့်အတူ သူ တဖြည်းဖြည်း နာလန်ထူလာ၊ ကျန်းမာ လာလေသည်။

လူတစ်ယောက်၏ ဘဝက အခြားတစ်ယောက်အပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်မှုပမာဏကို တိုင်းတာ တွက်ချက် မရနိုင်ပါ။ အမေ့စကားများနှင့် အမေ၏ စံနမူနာက ကျွန်တော့်အား ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်

မှာ နေစဉ်ရော၊ ရပ်ဝေးမြေခြားသို့ သွားရောက်ရမည့် အခါများတွင်ပါ အမြဲ ခွန်အားဖြည့်တင်းပေးခဲ့သည်။

အမေ့စကားတွေကိုသာ မှတ်သားနာယူမည်ဆိုပါက မည်သူမဆို ကျွန်တော့်နည်းတူ သည်စကားတွေ၏ အားပေးထောက်ပံ့မှုကို ခံယူရမည်မှာ မလွဲဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice= Reader's Digest, April 1955]

(၉)

အက်စတက် (၈) ကီးဖော်ဗား

Estes Kefauver (1903 - 1963)

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ထင်ရှားသော နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

တင်နက်ဆီပြည်နယ် မေဒီဆင်ဗီးလ်မြို့မှာ မွေးသည်။ တင်နက်ဆီ တက္ကသိုလ်နှင့် ယေးတက္ကသိုလ်တို့တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

ရှေ့နေအဖြစ်လုပ်ကိုင်ရာမှ နိုင်ငံရေးဘက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်မှ စတင်၍ အောက်လွှတ်တော်အမတ်၊ ထို့နောက် ၁၉၄၈ မှစတင်၍ အထက်လွှတ်တော်အမတ် တောက်လျှောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အထက်လွှတ်တော်အမတ်များထဲတွင် အရှိန်အဝါကြီးသူ တစ်ဦးဖြစ်၍ ၁၉၅၆ ခုနှစ် သမ္မတ ရွေးကောက်ပွဲတွင် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီမှ ဒုတိယသမ္မတလောင်းအဖြစ် ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်နိုင် ခဲ့သည်။

“ ဘဝမှာ ကြုံရတဲ့ ခလုတ်ကန်သင်းတွေကို ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်အောင် မြှင့်တင်ပေးမယ့် လှေကားထစ်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ရမယ် သား၊ ခလုတ်တိုက်မိတဲ့ ကျောက်တုံးကို ခြေနင်းတုံးအဖြစ် အသုံးပြုတတ်ရမယ် ”

“ ခလုတ်ကန်သင်းမှ လှေကားထစ်သို့ ”

လော်ကယ်ရထားလေးက စုစုပေါင်းမှ လူစီးတွဲတစ်တွဲနှင့် ကုန်တွဲတစ်တွဲသာပါသည်။ ဒါကိုပင် စက်ခေါင်းက ဂျုတ်ဂျုတ်ဂျက်ဂျက်အသံပေးကာ အမောတကော ဆွဲသော်လည်း မီးခိုးသာ ထောင်းထောင်းထသည်။ ရထားက သိပ်မရွေ့ချင်။

စနေ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်အပြန်မှာ အသွားနှေးသော သည်ရထားအိုလေးပေါ်၌ ကျွန်တော် တွေးရန်ငေးရန် အချိန်အများကြီး ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က တင်နက်ဆီပြည်နယ် မေဒီဆင်ဗီးလ်မြို့ကလေးက။ ကောလိပ်တက်တော့ ပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်းရှိ နော့က်(စ)ဗီးလ်မြို့မှာ သွားတက်ရသည်။ တင်နက်ဆီတက္ကသိုလ်။

တက္ကသိုလ်ရောက်စ ပထမဆုံး ရက်သတ္တပတ်၏ အတွေ့အကြုံတွေကို ကျွန်တော် ထပ်တလဲလဲ ပြန်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်တော့် ဘဝတစ်လျှောက်မှာ တစ်ခါမျှ သည်ရက်ပိုင်း လောက် စိတ်ပျက်အားငယ်ရဖူးတာ မရှိခဲ့။ ပြီးခဲ့သည့် နွေဦးကာလ မေဒီဆင်ဗီးလ် အထက်တန်း ကျောင်းမှ အောင်ပြီးစအချိန်၊ တက်နေခဲ့သည့် ကျွန်တော့်မာနတွေ ယခုတော့ လုံးဝ ကျိုးပဲ့ ပျောက် ပျက်သွားခဲ့ပြီ။

ပြီးခဲ့သည့်အပတ် နော့က်(စ)ဗီးလ်အသွား ရထားပေါ်တက်စဉ်က လုံးဝ သည်လိုမဟုတ်။ နော့က်(စ)ဗီးလ်ကို အပြတ်စီးပစ်လိုက်မည်ဟု အားခဲကာ ကျွန်တော် အပြည့်အစုံ ပြင်ဆင်ထား ခဲ့သည်။ ဝတ်စုံက ကတ်တလောက်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး စိတ်တိုင်းကျ ရွေးမှာထားသည့် ဝတ်စုံအကောင်းစား။ သားရေသေတ္တာကလည်း အသစ်ကျပ်ချွတ်။ ဦးထုပ်က ခေါင်းပေါ် ခပ်လန်လန် ဆောင်းထားလိုက်လျှင် အပြတ်မိုက်သည်။ လည်စည်းတို့၊ ကြယ်သီးတို့ကလည်း အပျံစား။

အဲသည်တုန်းက နော့က်(စ)ဗီးလ်ဘူတာမှာ လာကြိုနေသည့် အကိုဝမ်းကွဲ သောမက်(စ) ဝေါကာက ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အဲသည်နောက် တက္ကသိုလ်ဂုဏ်

ဆောင် ကျောင်းသားကလပ်သို့သွားကြတော့ ကျွန်တော့်ကို ရှေ့ပေါက်ကမခေါ် ဘေးတံခါးက ခေါ်သွားတာ ကျွန်တော် အမှတ်ရသည်။ (ဂုဏ်ထူးဆောင်ကျောင်းသားကလပ်က ထူးချွန်အောင်မြင်သော ကျောင်းသားများကိုသာ အသင်းသားအဖြစ် ရွေးချယ်လက်ခံသည့် ကလပ်ဖြစ်သည်။) ပြီး ဘောလုံး ဝင်ကစားကြည့်သည့်အခါလည်း နည်းပြဆရာ ဘင်ဒါက ကျွန်တော့်ကို သိပ်အထင်မကြီးတာ၊ တစ်ခါမှာလည်း အကိုသောမက်(စ)ကို သူ့ သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး “ ဟေ့မင်း အဲဒီရိုးစမိုးလေး ဘယ်က ခေါ်လာတာလဲကွ၊ ဂုဏ်ဆောင်အသင်းသားဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ” ဟု ပြောသံကြားလိုက်ရတာတွေ ပြန်တွေးမိသည်။ ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။

ပစ္စည်းပစ္စယတွေ အားလုံးထုပ်ပိုးပြီး အိမ်ကိုသာ အမြန်ဆုံး ပြန်ပြေးချင်မိတော့သည်။ တက္ကသိုလ်မှာအောင်မြင်ရမည် ထင်ရှားရမည်ဟူသော ကျွန်တော့် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်က ပျက်ပြယ်သွားခဲ့ပြီ။

လော်ကယ်ရထားလေး မြို့ဘူတာဆိုက်တော့ အိမ်ကမိသားစု လာကြိုနေတာ တွေ့ရသည်။ အမေက ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် အခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုတာ ချက်ချင်း ရိပ်မိသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် သိပ်ကြာကြာမဆိုင်၊ သူ့အခန်းထဲခေါ်သွားကာ တံခါးပိတ်ပြီး အမေနှင့်ကျွန်တော် အကြာကြီး စကားပြောကြသည်။

ကျွန်တော့်အခက်အခဲတွေ၊ စိတ်ညစ်နေတာတွေ နားထောင်ပြီးသည့်နောက် အမေ ပြုံးသည်။

“ ကဲ - သား ဘယ်လောက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ အမေ နားလည်ပါပြီကွယ်၊ သားက အခုမှ ၁၆ နှစ်ပဲ ရှိသေးတာကိုး။ လူ့ဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံး မှတ်သားစရာ သင်ခန်းစာတစ်ခုရှိတယ်၊ သားက အသက်အရွယ်ငယ် အတွေ့အကြုံ နုနယ်သေးတော့ ဒါကို မသိမမြင်နိုင်သေးဘူးပေါ့ ” ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့် တစ်သက်တာအတွက် တန်ဖိုးအရှိဆုံး ဩဝါဒစကားတစ်ခုကို ပြောကြားသည်။

“ ဘဝမှာ ကြုံရတဲ့ ခလုတ်ကန်သင်းတွေကို ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်အောင် မြှင့်တင်ပေးမယ့် လှေကားထစ်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ရမယ် သား၊ ခလုတ်တိုက်မိတဲ့ကျောက်တုံးကို ခြေနင်းတုံးအဖြစ် အသုံးပြုတတ်ရမယ်။ ဝမ်းနည်းရတာ စိတ်ထဲ ထိခိုက်နာကျင်ရတာတွေကို အောင်မြင်အောင် အသိအမှတ်ပြုခံရအောင် ဆွပေး တွန်းပေးတဲ့ အားတွေအဖြစ် ပြောင်းပစ်ရမယ်။ အတန်းထဲမှာ သူများလောက် အဆင့်မရလို့ စိတ်ပျက်သလား၊ အဲဒီစိတ်ပျက်တာကို မခံချင်စိတ်အဖြစ် ပြောင်းပြီး

သူများထက် အဆင့်တက်အောင် ကြိုးစားပစ်ရမယ်။ အဲဒါဆို အောင်မြင်လာလိမ့်မယ်၊ နာမည်ထွက်လာမယ် ”

တနင်္လာနေ့မှာ ကျွန်တော် ကျောင်းသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ခလုတ်တိုက်မိသည့် ကျောက်တုံးများကို ခြေနင်းတုံးအဖြစ် အသုံးပြုရမည်ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန်အပြည့်နှင့်။

ပထမဆုံးက ရပ်(ဂ)ဘီဘောလုံး။ ရပ်(ဂ)ဘီမှာ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာတွေ ညံ့နေသလဲ သုံးသပ်ကြည့်တော့ ပိတ်ဆို့သည့်အပိုင်းနှင့် လှည့်ယူပြေးသည့်အပိုင်းမှာ အားအနည်းဆုံးဆိုတာ သွားတွေ့သည်။ သည်အပိုင်းတွေမှာ အားအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဘောလုံးကွင်းဆင်းရသည့် နေ့တိုင်းပင် သူများတွေနှင့် ကစားပြီးသည့်နောက် နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဒမ်မီရပ်နှင့် လေ့ကျင့်သည်။ လွှစာမှုန့်တွေ အပြည့်အသိပ် ထည့်ထားသည့် ဘောလုံးသမားပုံ ဒမ်မီရပ်က စိုပြီး ခြောက်ထားတာဆိုတော့ သံတုံးသံခဲလို မာကျောနေသည်။ သူနှင့်နှိုင်းစာလျှင် တကယ့် ဘောလုံးသမားအစစ်တွေက အများကြီး ပျော့သည်။ လေ့ကျင့်မှုကြောင့် သိသိသာသာတိုးတက်ကာ တက္ကသိုလ်အသင်းမှာ ပါဝင်ကစားခွင့်ရလာသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော်က ကက်ပါဆစ်ဂမာ အသင်းတိုက်မှာ လူသိများသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

ကျောင်းတက်နေစဉ် အဆောင်စရိတ်ရရန်အတွက် ကျွန်တော် ဖိုကြီးမှာ မီးထိုးသော အလုပ်လုပ်ရသည်။ အေးစက်သော ဆောင်းရက်များမှာ မနက်အစောကြီး ထပြီးသည့်နောက်တွင် အိပ်ရာပြန်မဝင်ချင်တော့သဖြင့် စာထိုင်ဖတ်ဖြစ်သည်။ သူများတွေ အိပ်နေဆဲအချိန်မှာ ခေါင်းကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် တစ်မနက် နှစ်နာရီလောက် စာကျက်ခြင်းက ကျွန်တော့်အား ကျောင်းစာတိုးတက်မှုအတွက် များစွာ အထောက်အကူပြုခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်မှာ လေးနှစ်မကြာမီအတွင်း ခလုတ်တိုက်နေသည့် ကျောက်တုံး အတော်တော် များများကို ခြေနင်းတုံးများဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ပညာရေးမှာရော အားကစားဘက်တွင်ပါ အောင်မြင်မှုတွေ ဂုဏ်ပြုဆုလက်မှတ်တွေ ရရှိခဲ့သည်။

ဘွဲ့လက်မှတ်ယူပြီး စင်ပေါ်က ဆင်းလာသည့်အချိန် ကျွန်တော် အမေအား သူ ပြောကြားခဲ့သည့် သြဝါဒများအတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုခဲ့မိပါသည်။

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ဥပဒေစာမေးပွဲ အောင်ပါသည်။ အဲသည်အချိန် ကျွန်တော် လေးစားအားကျဆုံး ရှေ့နေကြီးက မစ္စတာဂျော့ဘီဆိုက်ဇာ ဖြစ်သည်။ မစ္စတာဆိုက်ဇာက ကျွန်တော် တို့ မေဒီဆင်ဗီးလ်မြို့ကလေးမှာ ရှေ့နေလုပ်ငန်းစတင်ကာ ထို့နောက်မှ ချက်တာနူးဂါတွင် ဥပဒေအကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အဲသည် မစ္စတာဆိုက်ဇာထံတွင် လက်ထောက်ကလေးတစ်ဦးအဖြစ် စတင်ကာ တဖြည်းဖြည်း ပါတနာ အဆင့်ထိရောက်အောင် ကြိုးစားသွားဖို့ ရည်မှန်းထားသည်။ သည်အတွက် သူ့ထံ ဆက်သွယ်သည့် အခါ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်အတွက် နေရာမရှိသေးပါ။ သို့သော် အလိုရှိသည့်အခါ ဆက်သွယ် ရန် သူ့ခေါင်းထဲ မှတ်ထားပါမည်ဟု ဆိုလိုက်သည်။

နောက် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အကြာမှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ထံ အကူအညီ တောင်းခံလာပါသည်။ မတော်တဆ ထိခိုက်သေဆုံးသည့် သူ့ခင်ပွန်းသည်အတွက် မီးရထားကုမ္ပဏီမှ လျော်ကြေးတောင်းပေးရန်ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ပထမဆုံး အမှုလက်ခံရရှိခြင်းဖြစ်ရာ သည်မိန်းမကြီး အမှုလာအပ်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိရပါသည်။

လျော်ကြေးကိစ္စ ကုမ္ပဏီသို့ စာရေးဆက်သွယ်သည့်အခါ သူတို့ကုမ္ပဏီ၏ ဥပဒေရေးရာ ကိုယ်စားလှယ်မှာ မစ္စတာဆိုက်ဇာတို့အဖွဲ့ဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩစွာ ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။ အမှုကိစ္စ အတွက် မစ္စတာဆိုက်ဇာ ပြန်ကြားလိုက်သော စာပါ လေသံအရ ယခုကိစ္စတွင် ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် နစ်နာကြေး ရသင့်ရထိုက်သည်ဟု သူ လုံးဝ ယူဆထားပုံမရကြောင်း ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ သည်အတိုင်းဆိုပါက ဤအမှုကိုသာ ကျွန်တော် ဆက်ကိုင်နေမည်ဆိုလျှင် မစ္စတာဆိုက်ဇာနှင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရန် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့သည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် တစ်ဖက်မှာက လည်း အတော်ကျွံနေပြီ။ ဂုဏ်သိက္ခာမပျက် ပြန်နုတ်ထွက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေအနေ။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ တရားရုံးခန်းမတွင် ကျွန်တော် မစ္စတာဆိုက်ဇာနှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာပူကာ အတော်ကြီးပင် အနေရအထိုင်ရ ခက်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အမှုသည်၏ အရေးကိစ္စကိုတော့ တကယ် ဝီရိယစိုက်ထုတ်ကာ ကျွန်တော်ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီး အစွမ်းရှိသမျှ အကောင်းဆုံးလည်း လျှောက်လဲတင်ပြခဲ့သည်။ အမှု စစ်ဆေးစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး မစ္စတာဆိုက်ဇာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကောင်းကောင်းပင် မကြည့်ချေ။ တရားသူကြီးက ကျွန်တော်တို့ဖက်ကို အနိုင်ပေးသည့် စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက်သည့် အခါတွင်လည်း သူ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်မူ ကျွန်တော့်အား သူ့ရုံးခန်းသို့ လာရောက်ရန် ခေါ်လေသည်။
 “ အက်စတက်(စ)၊ ဒီအမှု မင်းကိုင်တွယ်ပုံ ငါ ကြိုက်တယ်ကွ ” ဟု သူ ဆိုလိုက်သည့်အခါ
 ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ထို့နောက် သူက ကျွန်တော့်အား သူ့ဥပဒေအကျိုးဆောင်
 လုပ်ငန်းအဖွဲ့မှာ လခစား အမှုထမ်းလောက်မျှမဟုတ်ဘဲ ဂျူနီယာပါတနာ အဆင့်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ရန်
 စီစဉ်ပေးလေသည်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်တာ၌ လှေကားထစ်အဖြစ် ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့သည့်
 ခလုတ်တိုက်သော ကျောက်တုံးများထဲတွင် အကြီးဆုံး ကျောက်တုံးပေတည်း။

၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် အထက်လွတ်တော် (ဆိနိုတ်) ရွေးကောက်ပွဲဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့
 ပါသည်။ အဲသည်အချိန်၌ ကျွန်တော် အောက်လွတ်တော်အမတ်အဖြစ် နှစ်အတန်ကြာ ဆောင်ရွက်
 ပြီးဖြစ်သည်။ အောက်လွတ်တော်မှာ ခရိုင်တစ်ခုလောက်ကိုသာ ကိုယ်စားပြုရသည်ဖြစ်ရာ ပြည်နယ်
 ကိုယ်စားပြုအဆင့်တွင် ယှဉ်ပြိုင်ရသည့်အခါ၌ အခက်အခဲများစွာ တွေ့ရသည်။ ပထမဆုံးအချက်က
 ကိုယ့်နာမည် လူသိအောင်လုပ်ရေးဖြစ်သည်။ အရေးထဲ ကျွန်တော့်နာမည်က လူအတော်များများ
 အတွက် အသံထွက်ရ ခက်နေသည်။ ကျွန်တော်ယှဉ်ပြိုင်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးကလည်း အရှိန်အဝါ
 ကောင်းသူများဖြစ်ရာ အခြေအနေက အတော် အားပျက်စရာကောင်းနေသည်။

သို့နှင့် မဲဆန္ဒရှင်တွေ၏ သဘောထားကို တိတိကျကျ ကြိုတင် သိရှိနိုင်ရန်အတွက် လူထုဆန္ဒ
 ကောက်ခံသည့်ဘက်တွင် ထင်ရှားသည့်အဖွဲ့တစ်ခုမှ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်အား အမတ်လောင်း
 သုံးဦး၏ အနေအထားကို ဆန်းစစ်ရန် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ၎င်း၏ သုတေသနပြုချက်အရ
 မဲဆန္ဒရှင်များ၏ ၁၃ ရာခိုင်နှုန်းကသာ ကျွန်တော့်ကို မဲပေးကြစရာရှိကြောင်း သိရသည်။
 အနေအထားက ဆိုးဝါးလွန်းလှသည်။ သည်သုတေသနပြုချက်ရလဒ်ကို ကျွန်တော့် အောင်နိုင်ရေး
 အဖွဲ့ မန်နေဂျာအား မပြဘဲ ထားလိုက်သည်။ သူသိနေလျှင် ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမှာ ဆိုးသော
 ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ကိုသာ မပြောသည်။ ကျွန်တော့်ဘာသာကတော့ ရုံးခန်းထဲမှာထိုင်ကာ
 သည်ပြိုင်ပွဲမှ စောစောစီးစီး နုတ်ထွက်လိုက်လျှင် ကောင်းလေမည်လားဟု တစ်ယောက်တည်း
 အကြိတ်အနယ် တွေးတောနေခဲ့မိသည်။

အမေ့စကားတွေ ပြန်ကြားယောင်မိတာ တစ်ခုတည်းကြောင့်သာ သည်ပြိုင်ပွဲထဲ ဆက်ပါနေ
 ကာ ကြုံလာရသမျှ အခက်အခဲကို မိမိစွမ်းအားရှိသမျှ ကြိုးစား ကျော်လွှားသွားရန် အပြီးသတ်
 ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် မဲဆွယ်စည်းရုံးမှုတွေ တရကြမ်း ပြုလုပ်သည်။ မြို့ကြီးမြို့ငယ်နှင့် ကျေးရွာ
 စုစုပေါင်း သုံးရာခန့်ဆီကို ကျွန်တော်ရောက်သည်။ တချို့ဒေသဆိုလျှင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်။

သည်ဒေသများက မဲဆန္ဒရှင်များနှင့် တွေ့ဆုံကာ နိုင်ငံရေးပြဿနာတွေ အဆိုပြုချက်တွေနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆယ့်ခြောက်နာရီ၊ ဆယ့်ခုနစ်နာရီအထိ ဝေဖန်ဆွေးနွေးသည်။ ပရိသတ်နှင့်တွေ့တိုင်း ကျွန်တော့်နာမည် [အက်စတက် (စ) ကီးဖော်ဗား] ကို ကြေညာကာ ကီးမှာ အသံကိုဖိပြီးဆိုရကြောင်း အပီအသရွတ်ပြသည်။ နောက်တော့ ဆန်းဆန်းပြားပြား နာမည်တစ်ခုက သတိထားမိသောအခါ ရိုးရိုးသာမန်နာမည်တွေထက် လူတွေခေါင်းထဲ စွဲနေတတ်ကြောင်း သိရှိကာ ကျွန်တော် အားတက်ခဲ့ရသည်။

လူထုဆန္ဒ သုတေသနပြုချက်က မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်အနိုင်ရခဲ့ပါသည်။ သို့သော် စိတ်အားပျက်စရာကောင်းလှသည့် သူ့ရလဒ်ကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော် တရကြမ်းသွန်၍ ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ နောက်ဆုံး၌ အောင်ပွဲရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သောခြောက်နှစ်လောက်ကမူ အမေကို ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့် အာရုံထဲတွင်ကား အမေနှင့်ပတ်သက်၍ အမှတ်ရသမျှများထဲတွင် ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လည်က အမေရုပ်လွှာနှင့် စကားသံများ အပီပြင် အထင်ရှားဆုံး စွဲထင်လျက် ရှိနေသည်။ အဲသည်နေ့ရက်၏နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက် ဥပဒေလုပ်ငန်းနှင့် နိုင်ငံရေး နယ်ပယ်တို့၌သာမက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများမှာပါ မအောင်မြင်မှု ဆိုးဆိုးဝါးဝါး စိတ်အားပျက်စရာတွေ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကြုံခဲ့ရပါသည်။ ထိုသို့ ကြုံရသည့်အခါတိုင်းကား အမေပေးသည့် အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းကို ကျွန်တော် မသုံးစွဲမိခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံရပါမည်။ သို့သော် အမေ့ဩဝါဒကို တိတိကျကျ လိုက်နာမိသည့်အခါတိုင်းမှာပင် ထိုအခက်အခဲ အတားအဆီးတွေကို ကျွန်တော် အောင်မြင်စွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့စမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

[ရည်ညွှန်း ။ ။ Advice - Reader's Digest, September 1954]

(၁၀)

ရွှင်ချက် (ပ) မင်း အင်ဒရူးစ်

Roy Chapman Andrews (1884 - 1960)

အမေရိကန် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်က ကြီးမှူးစေလွှတ်သည့် စူးစမ်းရှာဖွေရေး ခရီးစဉ်များ တွင် ဦးဆောင်ပါဝင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ထင်ရှားသူဖြစ်သည်။

အင်ဒရူးစ်ကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဝစ္စကွန်ဆင်ပြည်နယ် ဘီလို့က်မြို့တွင် မွေးသည်။ ဘီလို့က်ကောလိပ်မှ ဘွဲ့ရသည်။

အတော်ငယ်ရွယ်သေးသည့် အချိန်မှာပင် ဝေလငါးရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုခံရသည်။ ၁၉၂၁ နှင့် ၁၉၃၀ အတွင်း အာရှအလယ်ပိုင်းသို့သွားသည့် သဘာဝသမိုင်း သုတေသန ခရီးစဉ်ခြောက်ခုတွင် ဦးဆောင်ခဲ့သည်။

လေ့လာရေးခရီး အတွေ့အကြုံများ၊ သဘာဝဗေဒဆိုင်ရာများနှင့် ပတ်သက်၍ *Whale Hunting with Gun and Camera* (1916), *On the Trial of Ancient Man* (1926), *The*

New Conquest of Central Asia (1932) နှင့် The Amazing Planet (1940) တို့အပါအဝင် စာအုပ်စာတမ်းများ ရေးသားခဲ့သည်။

ဘယ်အခါမျိုးမဆို ကိုယ့်ဆီက အကောင်းဆုံးကို ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

ရှေ့ဆက် တိုးရ ခက်နေတယ် ဆိုတာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ နောက်ဆုတ်လို့ မဖြစ်ဘူး။

“ စံချိန်ရှိသော စွမ်းအား ”

အမေရိကန် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်တွင် ကျွန်တော် ပထမဆုံး ဟောပြောခွင့်ရစဉ်က ကျွန်တော့်အသက် ၂၄ နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ အဲသည်တုန်းက ဟောပြောသည့် အကြောင်းအရာက ကင်မရာကိုင်၍ လိုက်ခဲ့သည့် ဝေလငါးဖမ်းခရီး အတွေ့အကြုံ။

ဟောပြောပွဲများ စီစဉ်ကျင်းပသည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုမှ မန်နေဂျာဖြစ်သူ ဝီလျံဂလပ်(စ)လည်း အဲသည်နေ့ပွဲသို့ တက်ရောက်နားထောင်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့ ကျွန်တော်တွေ့ရသည့် ပရိသတ်က အလွန်ကောင်းသည်။ အရိပ်ပြ အကောင်မြင်သည့် ပရိသတ်။ ပရိသတ်ကောင်းသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဈာန်ဝင်ကာ ပြောရတာ သိပ်ကောင်းသွားခဲ့သည်။ သို့နှင့် သည်ပွဲ နားထောင်အပြီးမှာ ဂလပ်(စ)က ကျွန်တော့်အား သဘောကျကာ သူတို့အဖွဲ့၏ အမြဲတမ်း ဟောပြောသူတစ်ဦးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သည်။

နောက်နှစ်လခန့်အကြာမှာ ကျွန်တော့် ဟောပြောပွဲတစ်ခုကို သူ လာနားထောင်ပြန်သည်။ အဲသည်နေ့ ပရိသတ်ကတော့ တကယ့် မတုန်မလှုပ်ပရိသတ် ဖြစ်သည်။ စကားစပြောကြည့်တာ နှင့်ပင် အခြေအနေကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ ပရိသတ်က ငုတ်တုတ်ကြီး ငြိမ်ထိုင်နေသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်လောက် ကြာသည့်အခါ၌ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထက်သန်မှု ကင်းမဲ့သွားတော့သည်။ သူတို့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့ မစဉ်းစားမိတော့။ ကျွန်တော့်ဟောပြောချက်က ပရိသတ်နည်းတူပင် အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သွားသည်။

“ ဒီည ခင်ဗျား ဟောပြောချက်က သိပ်မနိပ်ဘူးဗျာ ” မစ္စတာဂလပ် (စ) က မှတ်ချက်ချ သည်။

“ ဒီ ပရိသတ်မျိုးနဲ့တော့ ဘယ်လိုလုပ် ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲဗျာ၊ တကယ့်ကို တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ကြဘူး၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေ ”

“ ဒီလိုပြောလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ၊ သူတို့ ဒီပွဲကိုလာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ချီးမြှင့်တာ ပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကို တန်ဖိုးထားလို့ လာကြတာ၊ အချိန်ပေးရတယ်။ ပိုက်ဆံပေးရတယ်။ စိတ်ဝင်စားမှု ပေးထားရတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ခင်ဗျားဆီက ခင်ဗျားပေးနိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးပစ္စည်းမျိုးကို ပြန်ရခွင့်ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခု ရမသွားကြဘူး။ ပရိသတ်က တုံ့ပြန်မှုနည်းတယ်၊ ပြောရခက်ခဲ တယ်ဆိုယင်လဲ ခက်ခဲယင် ခက်ခဲသလောက် ခင်ဗျားဘက်က ပိုပြီးကြိုးစားရမှာပေါ့။ အင်အားစိုက် ထုတ်ရမှာပေါ့။ ရှေ့ဆက်တိုးရခက်နေတယ် ဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ခင်ဗျား နောက်ဆုတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဟောပြောချက်တစ်ခု ပြီးဆုံးတဲ့အခါတိုင်းမှာ ဟောပြောစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ငါ အကောင်းဆုံးပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာအသိအမှတ်ပြုနိုင်ယင် ခင်ဗျား လိပ်ပြာလုံတာပေါ့၊ တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး လုပ်၊မလုပ်ဆိုတာတော့ ကိုယ်တိုင်သာ သိတဲ့ ကိစ္စပဲ ”

မစ္စတာဂလပ်(စ)ထံမှ သည်စကားကို ကြားခဲ့ရပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်လျှောက် လုံးပင် လုပ်ငန်းတစ်ခုဆောင်ရွက်သည့်အခါတိုင်း သူပြောသည့် စံသတ်မှတ်ချက်နှင့် ချိန်ထိုး အကဲဖြတ်မိလေ့ ရှိခဲ့သည်။ ကိစ္စတစ်ခု မအောင်မြင်သည့်အခါတိုင်းမှာ ဆင်ခြေပေးစရာ အကြောင်း ပြချက်တွေ အလွယ်တကူ ရှာ၍ရသော်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ကား လှည့်စားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ ကျွန်တော် အချိန်ပြည့် စွမ်းအားပြည့် မလုပ်ခဲ့သောကြောင့် မအောင်မြင်ဖြစ်ခြင်းဆိုတာ ကျွန်တော့်ဘာသာ သိနေသောကြောင့်ပင်။

မစ္စတာဂလပ်(စ) ထံမှ အဝေဖန်ခံရသည့် အဲသည်ဟောပြောပွဲနောက်ပိုင်း ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှ အကြာ လေ့လာရေးခရီးအတွေ့အကြုံလည်း ခြောက်ကြိမ်မျှရှိပြီးသည့်အချိန်၌ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အရေးအပါဆုံး အလုပ်ကြီးတစ်ခု တာဝန်ယူခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ မွန်ဂိုးလီးယားနယ်မြေရှိ ဂိုဘီသဲကန္တာရ သို့ သိပ္ပံသုတေသန စူးစမ်းလေ့လာရေး ခရီးထွက်ရန် အဖွဲ့ကြီးတစ်ခု စုစည်းရေးနှင့် ယင်းအတွက် လိုအပ်မည့် ရန်ပုံငွေများ ရှာဖွေရေးတာဝန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ရှာဖွေရမည့်ငွေက ဒေါ်လာတစ်သန်း၏ လေးပုံတစ်ပုံမျှ ဖြစ်သည်။ (ထိုကာလ ငွေကြေးနှင့် ထိုစဉ်က လူထုစိတ်ဝင်စားမှု အနေအထားများအရ) အိပ်မက်ပမာ ဖြစ်နိုင်ခဲ့လှသည့်

အလုပ်ကြီးတစ်ခုပင်။ သို့သော် သိပ္ပံသုတေသန စူးစမ်းရှာဖွေရေးသမားတစ်ဦးအဖြစ် ကျွန်တော့် ဘဝ၏ အောင်မြင်မှု ရှုံးနိမ့်မှုသည် သည်အိပ်မက်ကြီးကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်၊မဖော်နိုင်ဟူသော အချက်ပေါ်၌ မူတည်လျက်ရှိနေသည်။

ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲဆိုသော ငွေကြေးပမာဏကို မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ တက်လှမ်း နိုင်စရာမရှိသည့် တောင်ကြီးတစ်တောင်အဖြစ် ကျွန်တော် မြင်ရပါသည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စကြီးကို တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း မစဉ်းစားဘဲ ကျွန်တော့်မှာရှိသမျှ အကြံဉာဏ်နှင့် ထက်သန်မှု စွမ်းအားတွေကို နေ့စဉ် အကောင်းဆုံးစိုက်ထုတ်သုံးစွဲကာ သည်တောင်ကို တစ်ဖဲ့ချင်း တစ်စချင်း ဖြိုချမည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သို့သော် တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ မလွယ်။ ပြဿနာက နေ့ရောညပါ ကျွန်တော့်ထံမှ မခွာဘဲ ရှိနေသည်။ လူက ပင်ပန်းလှသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ချိန်းချက်ပြီး ပရိသတ်ကို တွေ့ဆုံ ဟောပြောရန် မတတ်နိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။ အစအဆုံး တက်ကြွစွာလှုပ်ရှားရမည့် ညစာစားပွဲ များသို့ တက်ရန် အားမရှိ။ ရန်ပုံငွေထည့်ရန် အလားအလာရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် သဒ္ဓါတရား ထက်သန်လာအောင်လည်း ပြောဆိုစည်းရုံးခြင်း မပြုနိုင်။ သို့သော် ပင်ပန်းတာအကြောင်းပြု၍ အဲသည်ကိစ္စတွေမှာ အားလျော့သွားသည့်အခါတိုင်း အကျိုးသက်ရောက်မှုကလည်း လျော့၍ လျော့၍ သွားတာ သိနေရသည်။ ရန်ပုံငွေ ချက်လက်မှတ်တွေ ဝင်မလာတော့။

သည်အခါမျိုးမှာ ဝီလျံဂလပ်(စ)၏ ဩဝါဒစကားကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရသည်။

“ ဘယ်အချိန်မျိုးမဆို ခင်ဗျားဆီက အကောင်းဆုံးကို ပေးနိုင်ရမယ်၊ ရှေ့ဆက်တိုးရ ခက်နေတယ် ဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ခင်ဗျား နောက်ဆုတ်လို့ မဖြစ်ဘူး ” ဟူသောစကား။

အဲသည်တော့ ကျွန်တော် ပြန်စရသည်။ ပြန်အရှိန်တင်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုနှစ်အကုန်မှာပင် လိုအပ်သောရန်ပုံငွေ ပြည့်စုံအောင် စုဆောင်းနိုင်ခဲ့သည်။ သည်ရန်ပုံငွေက အလယ်အာရှ စူးစမ်းလေ့လာရေးအဖွဲ့အား အရေးကြီးသော ကွင်းဆင်းလေ့လာ မှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက် ဆယ်နှစ်တာမျှ ပံ့ပိုးပေးခဲ့သည်။

၁၉၂၂ ခုနှစ် ပထမခရီးစဉ်တွင် အထူးအရေးပါသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခု တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ထိုအရာကား ခေါင်းခွံငယ်တစ်ခုဖြစ်၍ အလွန်ထူးခြားသော အနီရောင်သဲကျောက် ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခု တွင်း၌ တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ခုတည်းသော ယင်းခေါင်းခွံငယ်သည် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ အဖြေရှာမရ ဖြစ်နေသည့် ပြဿနာတစ်ခုကို ရှင်းလင်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ဦးချိုပါသော အမေရိကန်ဒိုင်နိုဆော့မျိုးနွယ်များ မည်သည့်အရပ်မှ စတင်ပေါက်ဖွားခဲ့သည် ဟူသောပြဿနာ။

ဦးခေါင်းခွံတွေရှိရာ ထိုနေရာကို မီးလျှံကမ်းပါးများဟု ကျွန်တော်တို့ နာမည်ပေးခဲ့သည်။

၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ထွက်သည့်အခါ ထို မီးလျှံကမ်းပါး များ၏ အရှေ့ဘက် မိုင် ၄၀၀ အကွာရှိ “ ရတနာတောင်ကြား ” နေရာ၌ ဦးစွာ စခန်းချကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အား အမေရိကန် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ပေးလိုက်သည့် ညွှန်ကြားချက်က မီးလျှံကမ်းပါးသို့ တစ်ခေါက်ထပ်သွား၍ ၎င်းနေရာဝန်းကျင်ကို ပိုက်စိတ်တိုက်လေ့လာရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယမန်နှစ် ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတစ်လျှောက်လုံး သည်ဒေသ၌ မိုးတစ်ပေါက်မျှပင် မကျခဲ့ရာ ရတနာတောင်ကြားနှင့် မီးလျှံအကြား မိုင် ၄၀၀ ကား ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ခြောက်သယောင်းလှသည့် လွင်တီးခေါင် ကန္တာရတစ်ခု ဖြစ်နေချေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အလယ်အာရှလေ့လာရေးအဖွဲ့သားများ မျက်နှာစုံညီ စည်ဝေးတိုင်ပင်ကြသည်။ မိုင် ၄၀၀ မျှ စွန့်စားသွားရမည့် ခရီးစဉ်ကို အားလုံးကပင် မသွားချင်ကြ။ ကုလားအုတ်တွေ သေကုန်မည်။ သူတို့မပါလျှင် လောင်စာဆီပြတ်၊ ရိက္ခာပြတ်မည်။ အဲဒါဆိုလျှင် ခရီးစဉ်ပျက်ပြီ။ မီးလျှံဘက်သွားမည့်အစား အရှေ့ဘက် ထွက်ကြည့်တာက ပို၍ အကျိုးရှိနိုင်သည်။ အဲသည်ဘက်မှာ လည်း မစူးစမ်း မလေ့လာရသေးသည့် နယ်မြေတွေ ရှိသေးရာ သူတို့ဆီတွင်လည်း ထူးထူးခြားခြား တွေ့ မတွေ့ရှိရဘူးဟု မပြောနိုင်။ သည်နှစ်အဖို့ မီးလျှံကမ်းပါးဘက်သွားရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အဖွဲ့သားအားလုံး တညီတညွတ်တည်း ပြောဆိုကြလျှင် ပြတိုက်မှပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရန်ပုံငွေ ထည့်ဝင် သူများ နားလည်လက်ခံကြလိမ့်မည်ဟု ရှုမြင်ကြသည်။

သည်ကိစ္စကို ညဘက်တွင် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ နောက်ဆုတ်မည့် အရေးကို တွေးတိုင်း ဝီလျံဂလပ်(စ)၏ စကားတွေက ကျွန်တော့်နားထဲ ရိုက်ခတ်၍လာသည်။ သဲကန္တာရ၏ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်မကြည့်ဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့မည်ဆိုက ကျွန်တော် လုပ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန်မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူ သိသိ မသိသိ ကျွန်တော့်ဘာသာ သိနေပေတော့ မည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖွင့်ဟကြေညာသည့်အခါ၌မူ အဖွဲ့သားများ ကန့်ကွက်မှု မပြုကြ။

သို့နှင့် သက်မဲ့ကမ္ဘာတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်း ဝင်ရောက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ရှားရှားပါးပါးပေါက်ခဲ့သည့် အပင်လေးများမှာ ခြောက်သွေ့ခွေလဲနေကြသည်။ ရေအိုင်ရှိခဲ့ဖူးသည့်

နေရာများတွင် အယ်လကာလီကြောင့်ဖြစ်သည့် အဖြူရောင် အဝန်းအဝိုင်းများသာ ကမ်းစပ်နေရာကို ပြုလုပ်ရုံကြသည်။ ကန္တာရအတွင်း တံလှုပ်တွေက ရူးချင်,မူးချင်စရာကောင်းလောက်အောင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ လှည့်ပတ်ကခုန်လျက်ရှိသည်။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သဲပြင်ကလွဲ၍ ဘာမှမရှိဆိုတာ သိထားလျက်ကပင် ကျွန်တော်တို့ မျက်စိများထဲမှာ ကျူပင်တွေ ထူထပ်စွာပေါက်နေသည့် ရေအိုင်တွေ အေးမြသော သစ်တောစိမ်းစိမ်းနှင့် ကျွန်းကလေးတွေ မကြာခဏ လှမ်းမြင်နေရသည်။ သည်နယ်မြေမှာ သက်ရှိသတ္တဝါဆို၍ ကသုတ်ကရက် ထွက်ပြေးသွားတတ်သည့် ပုတ်သင်ပြောက် တချို့နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ တစ္ဆေမှင်စာများ ကိုယ်ထင်ပြသလို လှစ်ခနဲပေါ်လာပြီး ပျောက်သွားတတ် သည့် ဒရယ်တစ်ကောင်တလေလောက်သာ တွေ့ရသည်။ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာပင် ကုလားအုတ်များ၊ သိုးများ၊ မြင်းများ၏ အရိုးဖွေးဖွေးတွေ အနှံ့အပြားတွေ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လည်း မွန်ဂိုလူမျိုးတို့ရိုးရာ စက်ဝိုင်းပုံအမှတ်သင်္ကေတ နံဘေး၌ လူရိုးစုများ တွေ့ရတတ်သည်။

ပါလာသည့် ကုလားအုတ် ၇၅ ကောင်အနက် ၁၆ ကောင်သာ မသေမပျောက် ကြွင်းကျန်လျက် မီးလျှံကမ်းပါးဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။

သည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဧရာမဆုလာဘ်တွေ ရခဲ့ကြပါသည်။

မည်သူမျှ မတွေ့ဖူးသေးသည့် ဒိုင်နိုဆော့ကြီးတွေ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး စ၍ တွေ့ဖူးရ ပါသည်။ ခေတ်ဦးပိုင်း ဒိုင်နိုဆော့ကြီးများ၏ အရိုးစု ၁၄စုနှင့် ခေါင်းခွံ ၇၅ခု ကျွန်တော်တို့ စုဆောင်းရရှိသည်။ တွားသွားသတ္တဝါခေတ်ကြီး (Age Of Reptiles) အကုန်ပိုင်းက ရှိနှင့်ခဲ့သည့် အစောဆုံး နို့တိုက်သတ္တဝါများနှင့် ပတ်သက်သည့် သဲလွန်စတချို့ ကျွန်တော်တို့ရသည်။ ထို့နောက် သဲကုန်းနေသူများ (The Dune Dwellers) ဟု ကျွန်တော်တို့ အမည်ပေးခဲ့သည့် လူယဉ်ကျေးမှု တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်သော အထောက်အထားများလည်း ကျွန်တော်တို့ ရရှိခဲ့ပါသည်။

ကမ္ဘာ့ရှေးခေတ်ဦး သက်ရှိများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်နေရာမျှ ဤနေရာလောက် အသိပညာမြောက်များစွာ ပေးအပ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။

သည်ဒေသ တွေ့ရှိမှုအတွက် ဝီလျံဂလပ်(စ) အား ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။

“ ရှေးဆက်တိုးရ ခက်နေတယ်ဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ နောက်ဆုတ်လို့ မဖြစ်ဘူး ” ဟူသည့် သူပေးခဲ့သော ဩဝါဒစကားကြောင့်သာ မီးလျှံကမ်းပါးများသို့ ကျွန်တော် အရောက်သွား နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၁၁)

မဒမ်ပန်ဒစ်

Vijaya Lakshmi Pandit (1900 - 1990)

မဒမ်ပန်ဒစ်ကို အိန္ဒိယပြည် အာလာဟာဘတ်မြို့တွင် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်က မွေးသည်။ ဖခင် မိုတီလာလ်နေရှူး၊ အစ်ကို ဂျဝါဟာလာလ်နေရှူးတို့နှင့်အတူ အိန္ဒိယ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

အိန္ဒိယပြည်၏ သံအမတ်ကြီးအဖြစ် ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ရုရှား၊ ၁၉၄၉ ခုတွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတို့သို့ ပို့လွှတ်ခြင်းခံရသည်။ ၁၉၅၃ မှ ၅၄ အထိ ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေညီလာခံ၌ သဘာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ထိုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခွင့်ရသည့် ပထမဆုံးအမျိုးသမီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဗြိတိန်ပြည်၌ အိန္ဒိယ၏ မဟာမင်းကြီးတာဝန်ကို လည်းကောင်း၊ ၁၉၅၅ မှစ၍ အိုင်ယာလန်သံအမတ်၊ ၁၉၅၈ မှစ၍ စပိန်သံအမတ် တာဝန်များကိုလည်းကောင်း ထမ်းဆောင် ခဲ့သည်။

၁၉၆၂ တွင် အိန္ဒိယပြည် မဟာရပ်ရှ်ထရာပြည်နယ်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူပြီး ၁၉၆၄ မှ ၆၇ အထိ အိန္ဒိယပါလီမန်၌ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၈ မှစ၍ နိုင်ငံရေးမှ အနားယူနေခဲ့ပြီး ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင်မှ တဖန် တူမဖြစ်သူ အင်ဒီရာဂန္ဒီဦးစီးသော အစိုးရအဖွဲ့၏ ချုပ်ချယ်မှုများကို ကန့်ကွက်သော လှုပ်ရှားမှုများ တစ်ကြိမ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

မဒမ်ပန်ဒစ်၏ အများပြည်သူဆိုင်ရာ လုပ်ရပ်များအနက် အမျိုးသမီးတို့အရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ချက်များမှာ ပို၍ ထင်ရှားသည်။

မင်းကိုယ်တိုင်က လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မင်းကို ဒုက္ခပေးနိုင်ဘူး၊ မင်းရင်ထဲမှာ အာဇာတတွေ သိပ်များနေတယ်၊ ဒါတွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်ရင် မင်းမှာ အန္တရာယ်ဖြစ်မယ်။

မင်းအခု ဒီမှာ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဝေးချင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ တိုင်းပြည် အသစ်တစ်ခုကို သွားမှာမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေဆီကသာ လွတ်မြောက်နိုင်မယ်။ မင်းကိုယ်တိုင်ဆီက မင်းလွတ်မြောက်နိုင်မလား။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသ အာဇာတတွေ ရှိနေတဲ့လူဟာ အပြင်မှာ ချမ်းသာသုခ ရှာတွေ့နိုင်ပါ့မလား။

“ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနှိပ်စက်နဲ့ ”

ကျွန်မဘဝအတွက် အဖိုးတန်ဆုံးသော ဩဝါဒစကားကို လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က ကျွန်မ ကြားနာခဲ့ရသည်။ (မဒမ်ပန်ဒစ်သည် ဤဆောင်းပါးကို ၁၉၅၅ - ၅၆ နှစ်ကူးလောက်တွင် ရေးသား

ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။) ဆုံးမပြောကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ကမ္ဘာ့အကြီးမြတ်ဆုံး လူသားတစ်ဦးဖြစ်သူ မဟတ္တမဂန္တီ ဖြစ်သည်။

လူဆိုသည်က လူသားအချင်းချင်းအပေါ် မယုံကြည်နိုင်စရာ ဖြစ်လာရသည့်အခါမျိုးတွင် အကြီးအကျယ် စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲရမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ အဲသည်အချိန်က ကျွန်မလည်း အဲသည် အနေအထားမျိုး ကြုံကြိုက်ခဲ့ရသည်။

ခင်ပွန်းသည်က မကြာခင်ကမှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ သွားလေသူအတွက် ပူဆွေးသောက တွေ ကြီးမားနေဆဲမှာပင် ကျွန်မဘဝကို ချိုးနှိမ်ပစ်လိုက်သည့် ကိစ္စကြီးတစ်ခု ထပ်ဆင့် ပေါ်ပေါက် လာပါသည်။

အိန္ဒိယဥပဒေ၏ ရှေ့မှောက်၌ ကျွန်မမှာ တစ်သီးပုဂ္ဂလရပ်တည်ပိုင်ခွင့် မရှိဆိုတာ ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခြားသော အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသူ များစွာနည်းတူ ကျွန်မလည်း နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးတွင် ယောက်ျားများနှင့် ရင်ပေါင်တန်းပြီး ဒုက္ခဆင်းရဲခံကာ ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သည်အရေးကိစ္စကြီး ထမြောက်အောင်မြင်ပြီးသည့်အချိန်၌ ကျွန်မတို့မိန်းမတွေက တရားဥပဒေ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ယောက်ျားများနှင့် ဆက်စပ်၍သာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခံရသည့် အခြေအနေ မှာပဲ ဆက်လက်တည်ရှိဆဲ ဖြစ်နေသည်။ ယခု ကျွန်မက သားယောက်ျား မွေးမထားသည့် မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်သွားပြီ ဆိုသည့်အခါ မိသားစုပိုင်ပစ္စည်းများကို ကျွန်မ မစိုးတစ်မျှပင် ဆက်ခံပိုင် ခွင့် မရှိတော့။ ကျွန်မသာမဟုတ် ကျွန်မသမီး သုံးယောက်သည်လည်း လုံးဝ ခံစားပိုင်ခွင့် မရှိ။

သည်လောက် မတရားဖြစ်ရကောင်းလားဟု ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်မိသည်။ သည်လို ခေတ်နောက်ကျလှသည့် ဥပဒေမျိုးကို နှစ်သက်လက်ခံနေသည့် ကျွန်မမိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း ကျွန်မ တကယ် နာကြည်းသွားသည်။

အဲသည်အချိန်လောက်မှာ ကျွန်မ ဂန္တီကြီးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ အမေရိကမှာကျင်းပသည့် ပစိဖိတ်ဆက်ဆံရေး ကွန်ဖရင့်သို့ တက်ရောက်ရန် မထွက်ခွာမီ ကျွန်မ သွားရောက်နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးကိစ္စ ပြောဆိုပြီးကြသည့်အခါ သူက မေးသည်။

“ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ သင့်သင့်မြတ်မြတ် ပြန်ဆက်ဆံဖြစ်ပြီလား ” တဲ့။

ရုတ်တရက် ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ ကျွန်မနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်က ရပ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ လုံးဝ မယူဆခဲ့။

“ ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတဲ့ ဥပဒေဟောင်းကြီးကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ကျွန်မကို အမြတ်ထုတ်တဲ့ လူတွေ၊ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်အောင် နိမ့်ပါးအောင် လုပ်ကြတဲ့လူတွေနဲ့တော့ ကျွန်မ လုံးဝ အဆက်အဆံလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ကျွန်မ ဖြေကြားချက်ကို နားထောင်ပြီး သူ တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ အတန်ကြာ ငေးနေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မဘက်သို့လှည့်ကာ ပြုံး၍ စကားဆိုသည်။

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဆီကိုတော့ သွားပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ လူမှုကျင့်ဝတ် အရ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စပဲ၊ တို့အိန္ဒိယမှာ ဒီအလေ့အကျင့်လေးတွေ တန်ဖိုးထားကြတုန်းပဲကွဲ့ ”

“ ဟင့်အင်း - ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးချင်တဲ့ လူတွေဆီတော့ ဘာဘကြီး ကျေနပ်အောင်လဲ ကျွန်မ မသွားနိုင်ဘူး ” ကျွန်မ အပြတ် ငြင်းသည်။

“ မင်းကိုယ်တိုင်က လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မင်းကို ဒုက္ခပေးနိုင်ပါဘူးကွဲ့ ” ဂန္တီကြီးက ပြုံး၍ပင် ပြောသည်။ “ မင်းရင်ထဲမှာ အာဃာတတွေ သိပ်များနေတာ ဘာဘ မြင်နေရတယ်၊ ဒါတွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်ရင် မင်းမှာ အန္တရာယ်ဖြစ်လာမယ် ”

ကျွန်မ နှုတ်ဆိတ်နေသည့်အခါ သူက ဆက်ပြောသည်။

“ မင်း - အခု ဒီမှာ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဝေးချင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ တိုင်းပြည်အသစ်တစ်ခုကို သွားမှာမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေဆီကသာ လွတ်မြောက်နိုင်မယ်။ မင်းကိုယ်တိုင်ဆီက မင်း လွတ်မြောက်နိုင်မလား။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသ အာဃာတတွေ ရှိနေတဲ့လူဟာ အပြင်မှာ ချမ်းသာသုခ ရှာတွေ့နိုင်ပါ့မလား၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ဦး၊ နည်းနည်းလေးတော့ လျှော့လိုက်ပါ ၊ မင်းမှာ ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ ဒါနဲ့တင်ပဲ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခဲ့ရပြီပဲ၊ ကိုယ့်ကို ကိုယ် ဘာလို့ ဆင်းရဲဒုက္ခ ထပ်ပေးနေအုံးမှာလဲ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ဖွင့်ပစ် ဆေးကြောပစ်ဖို့ သတ္တိမမွေးနိုင်ရင် ကိုယ်ပဲ ဆက်ပြီး ထိခိုက်နာကျင်နေဦးမှာပဲ ”

သူ့စကားတွေ ကျွန်မနားထဲ စွဲကျန်ခဲ့သည်။ သည်စကားတွေကြောင့် ယောက်ယက်ခတ်ကာ ကျွန်မရင်ထဲ မငြိမ်းအေးနိုင် ဖြစ်နေရသည်။ ရက်အတန်ကြာအောင် တစ်ယောက်တည်း အကြောက် အကန် ငြင်းခုန်ဝေဖန်နေပြီးသည့်နောက်၌ ကျွန်မ ခဲအိုဆီသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မထွက်ခွာမီ သူတို့မိသားစုကို လာရောက်နှုတ်ဆက်ချင်ပါသည် ဟူ၍။

ကျွန်မ သူတို့နှင့်တွေ့ရပြီး ငါးမိနစ်မပြည့်မီမှာပင် ကျွန်မ လာရောက်သည့်အတွက် သူတို့ အားလုံးမှာ စိတ်သက်သာပေါ့ပါးမှု ရသွားကြကြောင်း ကျွန်မ သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ

အစီအစဉ်တွေ ဖွင့်ဟ ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်မဘဝ၏ ကဏ္ဍသစ်အတွက် အောင်မြင်စေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးကြရန် သူတို့ကို ပြောဖြစ်သည်။ သည်လို တွေ့ဆုံပြောဆိုဖြစ်လိုက်မှု၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုက ကျွန်မကိုယ်တိုင်အတွက် တကယ် သိသိသာသာကြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မအပေါ် ဖိစီးနေသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွား ပေါ့သွားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ့်ကိုယ် ပြန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဆွေမျိုးများနှင့်ပတ်သက်သည့် အဲသည် အပြုအမူကလေးသည် နောင် ကျွန်မ၌ ဖြစ်ပေါ်လာ မည့် သိသာထင်ရှားသော ပြောင်းလဲမှုများအတွက် ရှေ့ပြေးဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ်ခွဲအကြာတွင် ကျွန်မ နယူးယောက်မြို့၌ ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ အိန္ဒိယကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရောက်ရှိနေပါသည်။ အဲသည်အချိန် ကျွန်မတို့အတွက် အရေးကြီးနေသည့် ပြဿနာက တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၌ ရှိနေသည့် အိန္ဒိယဖွားများအပေါ် ၎င်းနိုင်ငံ၏ ဆက်ဆံနေပုံများ ဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့ဘက်ကရော ကျွန်မတို့ဘက်ကပါ စကားတွေ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောခဲ့ကြပြီးဖြစ်၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အိန္ဒိယ၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုရော ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကို ပါ ထိခိုက်စော်ကားသည့်စကားတွေ ပြောကြသည့်အခါ ကျွန်မ တစ်ခွန်းမခံ၊ အလားတူ စူးရှပြင်း ထန်သော စကားလုံးလက်နက်များနှင့် ပြန်လှန် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

အဲသလို သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် စိတ်မချမ်းသာစရာ စကားစစ်ထိုးပွဲတစ်ခု ဆင်နွှဲခဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင်မှ ဂန္ဓိကြီး ပြောခဲ့ဖူးတာတွေ ကျွန်မ သွားသတိရသည်။ သူဆိုလျှင် သဘောတူပါ့မလား၊ ကျွန်မတွေ့မိသည်။ သူက ဘယ်ကိစ္စတွင်မဆို လုပ်နည်းလုပ်ဟန်နှင့် အကျိုးရလဒ်သည် တန်းတူပင် တန်ဖိုးရှိသည်ဟု မြင်သူဖြစ်သည်။ ရေရှည်အဖို့ဆိုလျှင် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကပင် ပို၍ အရေးကြီး သေးသည်ဟု သူမြင်သည်။ ယခုကိစ္စတွင်လည်း အဆုံးသတ်၌ ကျွန်မတို့ နိုင်သည်ပဲထားဦး ကိုယ် ရည်မှန်းသောအရာကို ရအောင်ယူသည့်နေရာ၌ ကျွန်မတို့ ကျင့်သုံးသောနည်းက အိန္ဒိယ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို အနည်းနှင့်အများ ထိခိုက်စေမည့် နည်းလမ်းမျိုးဖြစ်နေလျှင် ဘယ်သို့လုပ်မည်လဲ။

အဲသည်ည အိပ်ရာမဝင်မီ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချဖြစ်သည်။ ဘယ်သို့သော အနေအထား မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်ဖြစ်စေ ကုလသမဂ္ဂတွင် ကျွန်မ ပြောကြားသည့်စကားများသည် ပေါ့ပေါ့တန် တန် ကရော်ကမည်စကားမျိုး လုံးဝမဖြစ်စေရ ဟူ၍။

အဲသည် နောက်တွင်တော့ ကျွန်မက စကားစစ်ထိုးပွဲကို ပြဿနာနှင့် တကယ်ပတ်သက်သည့် အကန့်အသတ် တောင်အတွင်း၌သာ ပြောတော့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတိုက်ခိုက်မှုတွေကို လုံးဝ လက်တုံ့ပြန်မနေတော့။

သည်အခါ တစ်ဖက်လူများကလည်း ကျွန်မတို့ကို အဆင့်အတန်းရှိစွာ ပြန်လည် တုံ့ပြန် လာသည်။ သို့နှင့် နောက်ပိုင်းတွင် ပြဿနာကို မေ့မိဋ္ဌာန်ကျစွာ ကျိုးကြောင်းစိစစ်၍ ဝေဖန်ဆွေးနွေး နိုင်လာကြသည်။

ဆွေးနွေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့တွင် ကော်မတီစည်းဝေးခန်းမှ ပြန်ထွက်မလာမီ တစ်ဖက် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ထံသို့ ကျွန်မ သွား၍ စကားပြောသည်။

“ စကားအခြေအတင်ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်မ လူကြီးမင်းကို အပြုအမူအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းအရဖြစ်စေ ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်ခဲ့မိတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကျွန်မလာပြီး တောင်းပန် တာပါ ” ဟု ဆိုသည့်အခါ သူက ကျွန်မလက်ကို လှိုက်လှဲစွာ ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းရင်း “ ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ မရှိပါဘူးဗျာ ” ဟု ဆိုလေသည်။

၎င်းပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သင့်မြတ်ပြေလည်မှုရခြင်းသည် တန်ဖိုးရှိပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မကိုယ်တိုင်နှင့် ကျွန်မ သင့်မြတ်ပြေလည်သွားခြင်းက ပို၍ တန်ဖိုးရှိလှပါသည်။ ဂန္ဓိကြီး၏ သြဝါဒစကားက ကျွန်မကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်၏ ရန်မှ နောက်တစ်ကြိမ် ကယ်တင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့သြဝါဒက ကျွန်မအား ကိစ္စကြီးများ၌သာမက ကိစ္စသေးသေးများမှာပါ အတိုင်းအတာ အနေအထားတွေ သတိပြုတတ်အောင် ထိန်းသိမ်းထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မ မကြာခဏမက်တတ်သည့် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုရှိသည်။ အမျိုးသမီး တော်တော် များများလည်း ကျွန်မနည်းတူ ခံစားဖူးကြမည် ထင်ပါသည်။ အရေးကြီးသော ဧည့်သည်တစ်ယောက် အိမ်ကို ညစာစားဖိတ်ထားသည်။ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာကြသည်။ အစားအသောက်တွေ တည်ခင်း ကျွေးမွေးရတော့မည်။ သို့သော် ဘာဟင်းမှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးတွေပြန်ပြီးနောက် အိပ်ရာက နိုးလာသည်။ သည်တော့မှ အိပ်မက်ပဲဟု သိပြီး စိတ်သက်သာ သွားမည်။

များမကြာမီကတော့ အဲသည်အိပ်မက်ထဲကလို အနေအထားမျိုး ကျွန်မ အပြင်မှာ တကယ် ကြုံလိုက်ရသည်။ ကျွန်မဖိတ်ကြားသည့် ဂုဏ်ထူးဆောင်ဧည့်သည်များက ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာအိဒင်နှင့် ဇနီး လေဒီအိဒင်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာ အိန္ဒိယပြည်၏ မဟာမင်းကြီးအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသော ကျွန်မအဖို့ သည်ဝန်ကြီးချုပ်မောင်နှံထက် အရေးကြီးသောဧည့်သည် မရှိနိုင် တော့ပါ။ သည်ပွဲအတွက် ကျွန်မ အစားအသောက်စာရင်းမှသည် စားပွဲပေါ်တွင် သူ့ အရောင် အသွေးအလိုက် စီစဉ်နေရာချမည့် ပန်းများ၊ ထွန်းညှိမည့် ဖယောင်းတိုင်များအထိ အစီအစဉ် အသေးစိတ်တွေ တိကျသေချာအောင် ရေးဆွဲပြင်ဆင်ခဲ့ပါသည်။

ဧည့်သည်များ ရောက်လာသည်။ အဖျော်ယမကာတွေ နှစ်ကြိမ်ထည့်ပေးပြီး ပြီးပြီဆိုသည့်အခါ ဘဏ္ဍာစိုးအား ညစာကြေညာရန် ကျွန်မ အချက်ပြလိုက်သည်။ သည့်နောက် အစားအသောက်တွေ စောင့်မျှော်နေကြသည်။ သို့သော် ရောက်မလာ၊ အဖျော်ယမကာသာ တတိယအကြိမ် ဖြည့်တင်းပေးပြန်သည်။ ကျွန်မ မနေနိုင်တော့၊ ဧည့်သည်များထံ ခွင့်ပန်ကာ မီးဖိုချောင်ထဲ ကမျောသောပါး ပြေးလာခဲ့သည်။

မီးဖိုခန်းမှာ မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်မ အံ့အားကြီးသင့်သွားသည်။ ထမင်းချက်အကူ မိန်းကလေးက အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်လျက် ရပ်နေသည်။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီးက နောက်တစ်ထောင့်မှာ။ ကျွန်မ၏ စားဖိုမှူးကတော့ စားပွဲမှာထိုင်ကာ လက်က ဟင်းချိုစွန်းကို ဝှေ့ယမ်းလျက် ခြေထောက်က စည်းချက်လိုက်လျက် သီချင်းဆို၍နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ရီဝေကာ စိတ်အာရုံများကတော့ ဘယ်ကမ္ဘာဆီ ရောက်နှင့်လေသည် မသိ။ စားပွဲပေါ်တွင်ကား ကြက်သားတုံးတွေ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသည်။

ကျွန်မ ခြေတွေလက်တွေ မသယ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် တတ်နိုင်သမျှ အသံမှန်အောင် ထိန်းယင်း မေးသည်။

“ ညစာ ဘာဖြစ်လို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးတာလဲ ”

“ ပြီးနေပါပြီ ဆရာမ၊ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ ” စားဖိုမှူးက အရှိန်မသေသေး၊ သီချင်းဆိုသံနှင့် ဖြေသည်။ “ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ၊ ထိုင်ကြပါ၊ အားလုံးထိုင်ကြပါ ”

ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သွားသည်။ “ ရှင် - အခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း၊ ရှင့်ကို ထုတ်လိုက်ပြီ ” ဟူသော စကားကို ပြောမိတော့မည့်ဆဲဆဲ၊ လျှာဖျားလေးပေါ် ရောက်နေပြီ။ သည်အခိုက်အတန့်မှာပင် ကျွန်မကို စိတ်တည်ငြိမ်အောင် အကြိမ်ကြိမ် ထိန်းပေးနိုင်ခဲ့သည့် ဩဝါဒစကားကို ကျွန်မ ချက်ချင်း အမှတ်ရလိုက်သည်။ ငါ ဒီနေရာမှာ ဒေါသထိန်းနိုင်ယင် ငါပဲ အကျပ်တည်းကြုံရမှာ ဟူ၍ ကျွန်မ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တတ်နိုင်သလောက် တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းပြီး “ ကဲ - တစ်ခုခု မြန်မြန်ပေးနိုင်အောင် လုပ်ကြစမ်းပါ ” ဟူ၍သာ တိုက်တွန်းလိုက်ရသည်။

အားလုံး အလျင်အမြန်လှုပ်ရှားကြသည်။ ဟင်းပွဲတွေ တည်ခင်းသည့်အခါ မူလက ပေးထားသည့် အစားအသောက်စာရင်းနှင့် သိပ်မကိုက်ညီသဖြင့် တောင်းပန်ရသည်။ သို့သော် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပြသည့်အခါမှာတော့ ဧည့်သည်များထံမှ အံ့ဩသံတွေ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာ

သည်။ “ အရက်မူးနေတာတောင် ဒီလောက်ကောင်းအောင် ချက်နိုင်တယ်ဆိုတော့ မူးများ မမူးယင် ဘယ်လိုများ နေလေသလဲမသိဘူး ” တစ်ယောက်က ဆိုသည်။

ကျွန်မ စိတ်သက်သာသွားပြီး ရယ်လိုက်သည့်အသံက ငိုသံထွက်နေသလိုလို။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်အခြေအနေမှာ ကယောင်ချောက်ချားမဖြစ်အောင်တော့ ကျွန်မ ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ညစာစားပွဲ ဟူသည် ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုစေ သေရေးရှင်ရေးလောက်အထိတော့ လုံးဝမဟုတ် ဆိုတာ ကျွန်မ သဘောပေါက်လိုက်မိပါသည်။

ကိစ္စတစ်ခု၏ အတိုင်းအတာ အကန့်အသတ်ကို သိတတ်ရေးသည်လည်း နှလုံးသားတွင်း၌ ဒေါသအာဇာတ ကင်းစင်ရေးနည်းတူ အရေးကြီးလှပါသည်။

“ မင်းကိုယ်တိုင်က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မင်းကို ဒုက္ခမပေးနိုင်ပါဘူး ” ဟူ၍ ကျွန်မအား မဟတ္တမနန္ဒီကြီး ဆုံးမပြောဆိုခဲ့သည်။ သူ့ဩဝါဒစကားက ကျွန်မအတွက်သာမက အခြား မည်သည့် အလုပ်အကိုင်မျိုးရှိသူ အတွက်မဆို အဖိုးတန်သောစကား၊ အနက်အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝသောစကား ဖြစ်ချေသည်။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice - Reader's Digest, February 1956]

(၁၂)

အယ်လဆာ ရှိယာပရယ်လီ

Elsa Schiaparelli (1896 - 1973)

အီတာလျံနွယ်ဖွား၊ ရောမမြို့မှာ မွေးသည်။

ပြင်သစ်၊ ဆွစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းများတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

အမေရိကန်ပြည်တွင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းရေးသူ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ သွင်းကုန်လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု၌ ဘာသာပြန်သမားအဖြစ်လည်းကောင်း လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

အသက် ၃၀ ခန့်တွင် ပြင်သစ်ပြည် ပါရီ၌ အခြေချကာ စာရေးခြင်းအလုပ်၊ ပန်းပုအလုပ်များ လုပ်ကိုင်သည်။

ထို့နောက် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလာကာ ပါရီ၌ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ကလေးတစ်ခု ဖွင့်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို အောင်မြင်ပြီး ၁၉၃၅ ခုနှစ်လောက်မှာပင် အမျိုးသမီး အဝတ်အထည် ဖက်ရှင်လောက၏ ဦးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ပိုင်း၌ အဝတ်အထည် သာမက လက်ဝတ်ရတနာ၊ ရေမွှေး၊ မိတ်ကပ်၊ ဘော်လီ၊ ဘရာစီယာ၊ ဘောင်းဘီ၊ ရေကူးဝတ်စုံ စသည်တို့ပါ သူ့အမှတ်တံဆိပ်ဖြင့် ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးလာသည်။

ကမ္ဘာမှာ ရေပန်းစားသွားသည့် ဒီဇိုင်းသစ်မျိုးစုံ တီထွင်ဖြန့်ချိခြင်းအားဖြင့် ဖက်ရှင်လောက ကို နှစ်ပေါင်း ၄၀ လုံးလုံး ကြီးစိုးသွားနိုင်ခဲ့သည်။

“ သေသေချာချာကြည့် သမီး၊ မြို့လယ်ကွက်လပ်ကို ရောက်အောင်သွားနိုင်တဲ့ လမ်းဟာ တစ်လမ်း တည်း မဟုတ်ဘူး၊ အများကြီး ရှိတယ်။ လူ့ဘဝမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ၊ သမီး ရည်မှန်း ထားတဲ့ ပန်းတိုင်ကို ဒီလမ်းကသွားလို့မရယင် နောက်တစ်လမ်းက ကွေ့သွားလို့ရနိုင်တယ် ”

“ ရှာတတ်မှ လမ်းတွေ့မည် ”

ကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ ရောမမြို့နှင့် မနီးမဝေးမှာ ရွာသာသာမြို့လေးတစ်မြို့ ရှိသည်။ မြို့ကလေး၏ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မျှော်စင်ကြီးထိပ်မှာ အဖေနှင့်အတူ ကျွန်မ ရောက်နေသည်။

အဖေ ငါ့ကို ဒီအပေါ် ဘာလို့ခေါ်လာပါလိမ့်ဟု တွေးနေဆဲ အဖေက ပြောသည်။ “ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်စမ်း သမီး ” တဲ့။

ကျွန်မ မရဲတရဲခေါင်းပြုကာ အောက်ဘက်ရှိ မြို့ကလေးကို ကြည့်မိသည်။ မြို့လယ်မှာ ကွက်လပ်တစ်ခု ရှိသည်။ ထို့နောက် ဘေးပတ်လည်မှာ လမ်းသေးလမ်းသွယ်တွေ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကွေ့ကောက် ယှက်ဖြာလျက်ရှိသည်။

“ သေသေချာချာကြည့် သမီး ” အဖေက ကြင်နာစွာဆိုသည်။ “ မြို့လယ်ကွက်လပ်ကို သွားနိုင်တဲ့လမ်းဟာ တစ်လမ်းတည်း မဟုတ်ဘူး၊ အများကြီးရှိတယ်။ လူ့ဘဝမှာလဲ ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ၊ သမီးရည်မှန်းထားတဲ့ ပန်းတိုင်ကို ဒီလမ်းကသွားလို့မရယင် နောက်တစ်လမ်းက ကွေ့သွားလို့ ရနိုင်တယ် ”

သည်တော့မှ အဖေ ကျွန်မကို ဘာကြောင့် သည်နေရာခေါ်လာရသလဲ ရိပ်မိလိုက်သည်။ အဲသည်နေ့မနက်က ကျွန်မ အမေ့ကို ကျောင်းမှာ ကျွန်မတို့ညီအစ်မစားရသည့် ဆိုးဝါးလှသော နေ့လယ်စာနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခုခုလုပ်ပေးရန် ပူဆာခဲ့သည်။ သို့သော် အမေက ကျွန်မတင်ပြချက်ကို အလေးအနက်မထားခဲ့။ သည်ကိစ္စကို အဖေထံ အယူခံဝင်တော့ အဖေက သူ ကြားမဝင်နိုင်ပါဟု ဆိုသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို သည်မျှော်စင်ကြီးပေါ် ခေါ်ကာ သင်ခန်းစာတစ်ခု ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း ရှင်းလင်းစွာမြင်အောင် ပြခဲ့သည်။ ဘောင်တစ်ခုထဲမှာ ပိတ်လှောင်ကန့်သတ်ခံမနေဘဲ လိုရာရအောင် စူးစမ်းတီထွင်ကြံဆတတ်ရေး၊ ပြီး အဲသည်လို ကြံဆတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး၏ တန်ဖိုးကို သိမြင်ရေး။

အဖေသင်ခန်းစာကို ကျွန်မ ချက်ချင်း နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်မရောက်မီပင် ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် အကြံဉာဏ်တစ်ခု ပေါ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းမှာ နေ့လယ်စာစားရသည့်အခါ ကျောင်းကကျွေးသည့် စွပ်ပြုတ်ရည်ကို ပုလင်းတစ်လုံးထဲ တိတ်တိတ်ထည့်ပြီး အိမ်ယူလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ညစာစားချိန်၌ သည်စွပ်ပြုတ်ရည်ကို အမေအား ထည့်ကျွေးရန် စားဖိုမှူးကို ချောပြောရသည်။

ကျွန်မ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အားလုံးအဆင်ပြေသည်။ စွပ်ပြုတ်ရည်တစ်ဇွန်း အမေ သောက်လိုက်မိပြီးနောက် ချက်ချင်း ထွေးမလို အန်မလိုဖြစ်သွားပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောသည်။

“ စားဖိုမှူးတော့ ရူးသွားပြီထင်တယ် ” ဆိုတော့မှ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်မတို့ညီအစ်မ ကပျာကယာ ဖွင့်ပြောရသည်။

ကျွန်မတို့အခြေအနေကို အမေ သဘောပေါက်သွားပြီ။ မနက်ဖြန် သည်ကိစ္စကို ကျွန်မတို့ ကျောင်းမှာ လိုက်ပြောမည်ဖြစ်ကြောင်း အမေ ပြတ်ပြတ်သားသား ကြေညာလိုက်လေသည်။

နောက်ပိုင်းနှစ်များတွင်ကား ဖြတ်ကျော်မရနိုင်သည့် အတားအဆီးဟုထင်ရသော အရာတွေ သည် မိမိက ၎င်းအတိုင်း မငြင်းမဆန် လက်ခံလျှင်သာ မိမိအတွက် မအောင်မြင်မှု၊ ရှုံးနိမ့်မှုများ ဖြစ်သွားသည်။ တီထွင်ကြံဆတတ်သောဉာဏ်နှင့် စွန့်စားရဲသော စိတ်တို့သာရှိပါက ကွေ့ဝိုက်

ကျော်လွှားသွားနိုင်သောလမ်းကို မြင်ကာ အောင်မြင်မှုရနိုင်သည်ဆိုတာ ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ် တွေ့မြင် သိရှိလာခဲ့ရပါသည်။

အဝတ်အထည် ဒီဇိုင်းသမား တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မ ပထမဆုံး ရခဲ့သည့်အောင်မြင်မှု လေးတစ်ခုက အဲသလို လမ်းပိတ်နေသည့်အခါမျိုးမှာ လမ်းသစ်ထွင်ကာ ကွေ့ကျော်သွားနိုင်ခဲ့သဖြင့် ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့ဖက်ရှင်လောကတစ်ခုလုံးကို မွေနှောက်ခြောက်ချားပစ်လိုက်မည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်ကြီးဖြင့် ကျွန်မ ပါရီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ပါရီရှိ အဝတ်အထည်လောကကို ကြီးစိုးနေသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များက ကျွန်မရေးဆွဲထားသည့် ဒီဇိုင်းပုံစံတွေကို စိတ်မဝင်စားကြ။ တစ်နေ့မှာ တော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဝတ်လာသည့် ဆွယ်တာအင်္ကျီတစ်ထည်က အလွန် ထူးခြားလှတာကို ကျွန်မ သွားတွေ့မိသည်။ အရောင်အသွေးကတော့ ရိုးရိုး၊ သို့သော် ချည်ထိုးထားပုံက ဘယ်သူနှင့်မှ မတူ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ရှိလှသည်။ မေးမြန်းကြည့်တော့ လက်ရာရှင်က အာမေးနီးယန်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ အမျိုးသမီးက သူတို့ အာမေးနီးယား လယ်ယာ ကျေးလက်က လက်မှုပညာကို ပါရီသို့ ဆောင်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မမျက်စိထဲမှာ သည်ဆွယ်တာကို လုံးဝဆန်းပြားသော အဆင်သစ်တစ်မျိုးနှင့် တွဲဖက် မြင်ယောင်ကြည့်မိလိုက်သည်။ သည့်နောက်မှာ ပို၍ရဲတင်းသော အကြံဉာဏ်တစ်ခု ကျွန်မခေါင်းထဲ ပေါ်လာသည်။ ဘယ်အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းရှင်ကမှ ကျွန်မဒီဇိုင်းတွေကို မကြိုက်ဘူးဆိုလျှင် ရှိယာပရယ်လီဒီဇိုင်းဆိုပြီး ကိုယ့်နာမည်နှင့် ကြော်ငြာကာ ကိုယ်တိုင်လုပ်ရောင်းရလျှင် မကောင်းဘူး လားဟူသော အကြံအစည်။

အဖြူနှင့်အနက်ကို ရဲရဲသုံးကာ လိပ်ပြာလည်စည်းပုံအဆင်နှင့် ဆွယ်တာဒီဇိုင်းတစ်ခု ကျွန်မ ရေးဆွဲပြီး ၎င်းအာမေးနီးယန်း အမျိုးသမီးဆီသို့ သွားခဲ့သည်။ အနက်ရောင်ဆံပင်နှင့် သိမ်မွေ့သော မျက်လုံးပိုင်ရှင်တစ်ဦး။ အမျိုးသမီးက ကျွန်မပြောသည့် ပုံစံအတိုင်းရအောင် ထိုးပေးသည်။ ထိုးပြီးသည့်အခါ အင်္ကျီက အကြီးအကျယ် လူကြိုက်များမှာ မုချဟု ကျွန်မ တွေးမိလိုက်သည်။ တကယ် ကြိုက်၊မကြိုက် သေချာအောင် စမ်းသပ်ရန်အတွက် ၎င်းဆွယ်တာကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ကာ ပါရီဖက်ရှင်ဝါသနာအိုးများ စုံညီမည့် နေ့လယ်စာ၊စားပွဲတစ်ခုသို့ သွားခဲ့သည်။ ဆွယ်တာကို ကြည့်ကာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အံ့ဩချီးမွမ်းကြတော့ ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာသွားရ သည်။ နယူးယောက်ရှိ ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုမှ ကိုယ်စားလှယ်က အထည် ၄၀ ဝယ်လိုကြောင်း ကမ်းလှမ်းသည်။ ပစ္စည်းကိုတော့ နှစ်ပတ်အတွင်းရလိုသည်ဟု ဆိုသည်။ အမှာကို ကျွန်မ လက်ခံ လိုက်သည်။ အဲသည်နေ့ စားသောက်ဆိုင်ကပြန်တော့ ခြေထောက်က မြေမှာမကျ။ ကျွန်မတစ်ကိုယ် လုံး တိမ်တိုက်တွေကြားထဲမှာ။

ကျွန်မအတွက် ဆွယ်တာတွေ ထုတ်လုပ်ပေးမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ရှေ့ ရပ်မိသည့်အခါမှာတော့ ကျွန်မ ဝန်းကျင်ကတိမ်တိုက်တွေ ရုတ်ခြည်း လွင့်စင်ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။ အာမေးနီးယန်း အမျိုးသမီးခမျာ ဆွယ်တာတစ်ထည်ပြီးအောင် တစ်ပတ်လုံးလုံး ထိုးခဲ့ရသည်တဲ့။ ဆွယ်တာ အထည်လေးဆယ်ကို နှစ်ပတ်နှင့် ပြီးဖို့ဆိုသည်ကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်။

တစ်နေ့ခင်းအတွင်းမှာ အောင်မြင်မှုနှင့် ရှုံးနိမ့်မှုကို ဆက်တိုက် တွေ့ကြုံခံစားလိုက်ရပြီး ကျွန်မ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရပြီး ကျွန်မ တုန်ခန် ရပ်သွားသည်။ နောက်ထပ်လမ်းတစ်သွယ်တော့ ရှိမည်ဟူသော အတွေး။ အာမေးနီးယန်းသူတွေ ပါရီမှာ မုချ ရှိလိမ့်ဦးမည်။

စောစောက အမျိုးသမီးထံသို့ နောက်ကြောင်းပြန်လာခဲ့သည်။ ပညာရှင်အမျိုးသမီးက ရုတ်တရက်တော့ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် စိုးရိမ်ချင်သလိုလို။ သို့သော် ကျွန်မအစီအစဉ်ကို ရှင်းလင်း ပြောပြတော့ သူ ကူညီသည်။ သူတို့ အာမေးနီးယန်းနယ်မြေကို ဆိုဗီယက်တွေ သိမ်းပိုက်တော့ တချို့က ပါရီဘက် ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ သူနှင့်ကျွန်မ စုံထောက်လုပ်ကာ အဲသည်လူတွေနောက် ခြေရာကောက်ကြသည်။ တစ်ယောက်မှတစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်း လမ်းညွှန်သည်ကို လိုက်ကာ နောက်ဆုံးတော့ အဲသည် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းချည်ထိုးနည်းကို ကျွမ်းကျင်သည့် အာမေးနီးယန်း အမျိုးသမီး အယောက် ၂၀ မျှ စုစည်း၍ ရခဲ့ပါသည်။ သို့နှင့် သတ်မှတ်ထားသည့် ရက်အတွင်းမှာပင် အသစ်စက်စက်ပေါ်ပေါက်သည့် ရှိယာပရယ်လီအထည်တိုက်မှ ပထမအသုတ် ဆွယ်တာများ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ တင်ပို့ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အဲသည်နောက်မှာတော့ ပလတ်စတစ်ခွက်များ ရုံးချုပ်ဖွင့်ထားသည့် ကျွန်မကုမ္ပဏီမှ အဝတ်အထည်တွေ၊ တွဲဖက်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ၊ ရေမွှေးအမျိုးမျိုးတွေ တသွင်သွင် ထုတ်လုပ် ဖြန့်ချိနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာ့ဖက်ရှင်လောက,က ပျော်စရာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းလှသလို စွန့်စားရ တာ၊ အားစမ်းလာသည့် အနေအထားမျိုးကို ရင်ဆိုင်ရတာတွေလည်း မပြတ်ရှိတတ်တာ ကျွန်မ တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့သော် ပါရီကို နာဇီတွေ သိမ်းလိုက်သည့်အခါမှာတော့ ကျွန်မတို့ အဲသည်လောက လေး နေ့ချင်းညချင်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ဖက်ရှင်ခန်းမကို စွန့်ခွာကာ အမေရိကသို့ ကျွန်မ လာခဲ့သည်။ ပြင်သစ်ပြည်ရှိ ရန်သူ မသိမ်းပိုက်ရသေးသည့် နယ်မြေမှ ကလေးသူငယ်များအတွက် ဆေးဝါးပစ္စည်းများ ဝယ်ယူနိုင် အောင် ရန်ပုံငွေစုဆောင်းသည့် တရားပွဲတွေ အမေရိကမြို့ရွာများ လှည့်လည်ပြီး ကျွန်မ ဟောသည်။

နောက်နှစ်လခန့်အကြာ တိုင်းပြည်သို့ပြန်တော့ နောက်ထပ် လမ်းပိတ်ဆိုမှုတစ်ခု ကျွန်မ ကြုံရပြန် သည်။

ပြင်သစ်ကလေးများ ဆေးဝါးကိစ္စအတွက် အမေရိကန်ပြည်တွင် ရန်ပုံငွေကောက်ခံပွဲ ဦးဆောင်ပြုလုပ်သူ ကွိုက်ကာခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များက ကျွန်မအား ဒေါ်လာခြောက်သောင်း ဖိုးခန့်ရှိ ဗီတာမင်ဆေးများကို ကျွန်မနှင့်အတူ သယ်ဆောင်သွားပြီး ပြင်သစ်တွင် ဖြန့်ချိပေးရန် အပ်နှံခဲ့သည်။ စစ်ကာလအတွင်း ရန်သူရေငုပ်သင်္ဘောများရန်ကို ရှောင်ကာ ဟိုကွေ့သည်ကောက်နှင့် ခရီးသွားကြရသည်ဖြစ်ရာ ဘာမျှဒါကျွန်းတွင် ပထမတစ်ထောက် နားကြရသည်။ သည်တွင် ပြဿနာကြုံတော့သည်။ အစိုးရိမ်ကြီးလွန်းသော အကောက်ခွန်အရာရှိက ကျွန်မနှင့်အတူ ပါလာ သည့် ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေကို ရန်သူတစ်ဝက်တစ်ပျက် သိမ်းထားပြီးသည့်တိုင်းပြည်သို့ ယူဆောင်ခွင့် မပြုနိုင်ဟု ပိတ်ပင် တားဆီးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မက သည်ဆေးဝါးများသည် ကြန့်ကြာနေလျှင် ပျက်စီးကုန်မည်ဖြစ်ပြီး ပိုးပေးသူများ မှာလည်း ကြားနေကွိုက်ကာများဖြစ်ရာ နာဇီတွေလက်ထဲ ရောက်သွားဖို့အရေး တွေးပူစရာ မရှိကြောင်း ပြောဆိုသော်လည်း ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်က ခေါင်းမာမာနှင့်သာ ငြင်းဆန်နေပါသည်။ သို့နှင့် နောက်ဆုံးတော့ ဆေးသေတ္တာတွေကို ဆိပ်ကမ်းလုပ်သားများ သင်္ဘောပေါ်ကချကြတာ ကျွန်မ စိတ်မချမ်းမသာ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်ရပါသည်။

ဘာမျှဒါမှ သင်္ဘောထွက်သည့်တစ်လျှောက် ကျွန်မခေါင်းထဲ သည်ပြဿနာက တအံ့နွေးနွေး လိုက်ပါလာသည်။ မြို့လယ်ကွက်လပ်သို့သွားရန် တခြားလမ်း မရှိတော့ပြီလား။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်တွေ့တော့ ကျွန်မ စိတ်ပျက်ပျက် ဒေါပွပွနှင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တွေ သွန်ချပြောပြမိသည်။ သူ သည်ကိစ္စကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားပြီး ကြေးနန်းဖြင့် သတင်းပို့လိမ့်မည်ဟူ၍ ကျွန်မ လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့။ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးကို ဖြတ်သန်းကာ ပေါ်တူဂယ်နိုင်ငံ လစ္စဘွန်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အခါတွင်ကား ကျွန်မ၏ ပြဿနာက နိုင်ငံတကာသတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သွားတွေ့ရသည်။ အဲသည်မှာရှိသည့် ဗြိတိသျှသံအမတ်က ကျွန်မကိုတွေ့ဆုံကာ အသေးစိတ်အချက်အလက်တွေ မေးမြန်သည်။ ထိုနောက်၌ကား ကျွန်မတို့ ဗီတာမင်ဆေးပြားတွေ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအတွက် လိုအပ်သည့် လမ်းကြောင်းတွေအားလုံး နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရှင်းလင်းသွားတော့သည်။

စစ်ကြီးပြီးသည့်အခါ ပါရီသို့ ကျွန်မ ပြန်လာသည်။ ရှိယာပရယ်လီ ဖက်ရှင်တိုက်ကို ပြန်ဖွင့်လှစ်သည်။ ကုန်တိုက်၌ ဖက်ရှင်ပွဲ တစ်ပွဲစာစီအတွက် ပြင်ဆင်စုဆောင်းရသည်မှာ မလွယ်ပါ။

တစ်ခုသောနေ့ရာသီ၌ လာမည့်ဆောင်းအကြိုပြပွဲအတွက် ပြင်ဆင်နေဆဲတွင် ကျွန်မ အပ်ချုပ်သမလေးတွေ အလုပ်သမားသပိတ်ထဲ ပါသွားပါသည်။ ကျွန်မထံမှာ အပ်ချုပ်ပညာသည်တစ်ယောက်နှင့် အပ်ချုပ်ခန်းကြီးကြပ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကြားမှာ အချိန်က ၁၃ ရက်ပဲ ရှိတော့သည်။

အင်း၊ သည်တစ်ပွဲကတော့ အဖေ့ဩဝါဒကို တကယ် မှတ်ကျောက်တင်မည့် အကြီးမားဆုံး စမ်းသပ်ပွဲပဲဟု ကျွန်မ တွေးလိုက်မိသည်။ ကိုင်း - သည်တစ်ကြိမ် ဘယ်လမ်းက ထွက်မည်လဲ။

ကျွန်မ အမျိုးမျိုးကြံဆသည်။ ထို့နောက် စိတ်တိုလာသည်။ သည် ရက်ချိန်းအတိုင်းတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်၊ အစီအစဉ်ကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ဖို့သာရှိတော့သည်ဟု ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချင်လာသည်။ သည်အခိုက်မှာပင် အကြံတစ်ခု ရလာသည်။

ပုံစံသစ် အဝတ်အထည်တွေကို ချုပ်လက်စ အနေအထားနှင့် ထုတ်ပြ၍ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်မရယ်၊ အပ်ချုပ်ပညာသည်ရယ်၊ အလုပ်ကြပ်အမျိုးသမီးရယ်၊ အရောင်းဈေးသည်မလေးတွေရယ်၊ ပြီးတော့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်ပြသည့် ကော်ရပ်တွေရယ်၊ တရကြမ်းအသည်းအသန် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ၁၃ ရက်တိတိ မနားမနေ လုပ်ကိုင်ပြီးနောက် သတ်မှတ်ထားသည့် နေ့ရက်တွင် ရှိယာပရယ်လီ ဆောင်းထည်ပြပွဲကို အချိန်အတိအကျ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့သည်။

တင်ဆက်ပြသထားသည့် ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ တချို့ ကုတ်အင်္ကျီတွေမှာ လက်မပါသေး။ တချို့က လက်တစ်ဖက်ပဲ တပ်ထားသည်။ ကျွန်မတို့ တီထွင်ဖန်တီးထားသည့် အဝတ်အထည်ဒီဇိုင်းသစ် အများအပြားက တကယ်ချုပ်လုပ်ပြီးသည့်အခါ မည်သည့်ပုံစံမျိုး ရှိမည်ဆိုတာ မြင်ယောင်မှန်းဆနိုင်ရုံ ပိတ်စလေးတွေညှပ်ကာ ပုံစံမှာ ကပ်ပြထားရုံလောက်ပဲ ရှိသေးသည်။ သို့သော် တမူထူးခြားလှသည့် ပြပွဲကို ပရိသတ်က အထူးအားပေးကာ ချုပ်ထည်အမှာတွေလည်း အများကြီးရခဲ့သဖြင့် ကျွန်မတို့အတွက် အားရကျေနပ်ဖွယ် အောင်မြင်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အဖေ၏ အမြော်အမြင်ကြီးလှသော သြဝါဒစကားများက ကျွန်မကို နောက်တစ်ကြိမ် အောင်အောင်မြင်မြင် လမ်းပြကူညီနိုင်ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းကာလ ကျွန်မ ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး အဖေ့သြဝါဒ၏ စောင့်ရှောက်မှုကို ကျွန်မ အစဉ် ခံယူရရှိခဲ့ပါသည်။

“ မြို့လယ်ကွက်လပ်ကို သွားရာလမ်းသည် တစ်လမ်းတည်းမဟုတ်၊ အများပင်ရှိသည် ” ဟူသော စကားကား တစ်ခါတစ်ရံမဟုတ် အမြဲတမ်း မှန်ကန်သောစကား ဖြစ်ချေသည်။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice - Reader's Digest, February 1961]

(၁၃)

ဟမ်ဖရီ အဲလစ် (စ)

Humphry Francis Ellis (1907 - 2000)

ဗြိတိန်နိုင်ငံသား သရော်စာပြောင်ရေးဆရာ။ ၁၉၀၇ ခုနှစ်တွင် မွေးသည်။

လန်ဒန်မြို့ထုတ် နာမည်ကျော် Punch မဂ္ဂဇင်းတွင် ၁၉၃၃ မှ ၁၉၅၃ ထိ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ပန်ချ်မှ ထွက်ပြီးနောက်တွင် အမေရိကန်ပြည် နယူးယောက်မြို့ထုတ် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပါဝင် ရေးသားသည်။ So This is Science (1932) နှင့် A Bee in the Kitchen (1983) တို့ အပါအဝင် စာအုပ်စာတမ်း အများအပြား ရေးသားခဲ့သည်။

လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်၌ ပြဿနာဆယ်ကြိမ်တွင် ကိုးကြိမ်သည် ကာယကံရှင်နှင့် တကယ်သွားတွေ ဖြေရှင်းလိုက်သည့်အခါ အလွယ်တကူ ရှင်းလင်းပြေလည်သွားမြဲဖြစ်သည်။

“ နားလည်မှု လွဲကြတဲ့ ကိစ္စ ”

ကျွန်တော် အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ်လောက် ကျောင်းဆရာဘဝနှင့်ရှိစဉ် ဘရမ်လီအမည်ရှိ အခြားကျောင်းဆရာတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ကလေးတစ်လုံး စပ်တူငှားနေခဲ့ဖူးသည်။

သူက ကျွန်တော့်ထက် အတော်လေးကြီးသည်။ ပြီး သူနှင့်ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှုချင်းလည်း မတူကြ။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံကြ သည်။ သူ့အခန်းကိုယ့်အခန်းက ထွက်လာ၍ ဆုံမိကြလျှင် ဝတ်မောနင်းဟု နှုတ်ဆက်သည်။

ညနေအိမ်အပြန် အဝင်မှာ ဆုံမိကြ၍ ဒီနေ့ကတော့ စိတ်ပျက်စရာကြီးများဟု တစ်ယောက်က ပြောလျှင် နောက်တစ်ယောက်က ဟုတ်သဗျဟု သဘောတူ အတည်ပြုသည်။

အဲသည်အနေအထားက တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ပဲ ခံသည်။ နောက်တော့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ သူက ကျွန်တော့်တွေ့လျှင် ခေါင်းဆတ်ပြရုံလောက်ပဲ လုပ်လာသည်။ အဲဒါ နှုတ်ဆက်တာ။ နောက်တော့ တွေ့လျှင် တစ်ဖက် လှည့်နေတာမျိုး ဖြစ်လာသည်။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မှာတော့ အခန်းကအထွက်မှာ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခဏ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ စိုးသဖြင့် သူ့အခန်းထဲ တမင်ပြန်ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သည်လိုနှင့် အကြောင်းမည်မည်ရရ မရှိဘဲ အာဃာတ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာသည်။ နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေသည့် ပြဿနာက တဖြည်းဖြည်း ကျောင်းဆရာများသို့ပါ ကူးစက်ကာ ဘရစ်လီ လိုလားသူနှင့် အဲလစ်လိုလားသူဟူ၍ နှစ်အုပ်စုကွဲသည့် အဆင့်သို့ပင် ရောက်လာသည်။

ကြာတော့ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်လာသည်။ သည်ကိစ္စက လူကို အမြဲဖိစီးနေသလို ဖြစ်လာ သည်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် သည်ကိစ္စ သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အကြောင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အား ဖွင့်ပြောမိသည်။

“ အဲဒီကိစ္စက ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူးဗျာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် စိတ်အညစ်အဆုံးပဲ၊ ဘာအတွက် ဒီရန်ပွဲဖြစ်နေရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် နည်းနည်းလေးမှတောင် စဉ်းစားလို့ မရဘူး ”

“ ဘာမှန်းမသိရင် သိအောင် လုပ်ပေါ့ဗျာ၊ သူ့သွားပြီး မေးကြည့်ပါလား ” မိတ်ဆွေက ဆိုသည်။

“ သူ့သွားမေး ” “ ဟာ ” ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ့အကြံဉာဏ်က ထူးခြား လွန်းနေသည်။

သို့သော် ထူးခြားသည့် အကြံဉာဏ်ကို ကျွန်တော် လက်ခံခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားပေးကာ ခပ်ရဲရဲ ခပ်ဘွင်းဘွင်း အမူအရာမျိုးနှင့် ဘရစ်လီအခန်းထဲ ဝင်ချသွားပြီး အသံကျယ် ကျယ်နှင့် မေးသည်။

“ ဒီမှာ ဘရစ်လီ၊ အခုဖြစ်နေတာ ဘာလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး ”

“ ဩ - ခင်ဗျား ” သည်လိုပြောပြီး သူနှင့်ကျွန်တော် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေမိကြသည်။ သည်နောက် သူက ကလောင်ကိုချကာ “ ခင်ဗျား ဒီမှာနေ

ကျွန်တော်ပြမယ် ” ဆိုပြီး အခန်းထဲက ကပျာကယာထွက်သွားသည်။ အိမ်သာတံခါး ပြောင်းခနဲ ပိတ်သံ ကြားသည်။ နဂိုကတည်းက အသံမြည်တတ်လှသည့် အိမ်သာသုံးရေကို တရောင်ကျောင် တဂျင်ဂျင် ဆွဲနေသည်။ ပြီးမှ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ အဲဒါပဲဗျ ” သူက အော်သည်။ “ အဲဒါ ကျုပ်ခံနေရတာ တစ်ညမဟုတ် နှစ်ညမဟုတ် ညတိုင်း၊ ခင်ဗျား အဲဒါကြီး တရောင်းကျောင်းဆွဲပြီး ကျုပ်ကို အိပ်မရအောင်လုပ်နေတာ ”

ဩ - ဒါကိုး။ လက်စသတ်တော့ သူနှင့်ကျွန်တော် မဟာရန်သူတော်ဖြစ်ရသည့် အကြောင်း ရင်းက သည်ကိစ္စ။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် သူ့ကို တောင်းပန်သည်။ သည်လိုဆိုတော့ သူကလည်း တစ်ဖန် တောင်းပန်သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန်တွေ တောင်းပန်ကြ ဝန်ချကြသည်။ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ။ ကျွန်တော် အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိတာပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်က ကလေးဆန်တာပါ စသဖြင့် ဝန်ခံကြ ဖွင့်ဟကြသည်။ ငါးမိနစ်အတွင်းမှာပဲ သူနှင့်ကျွန်တော် တကယ်ခိုင်မြဲသော တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိနားလည်သော မိတ်ဆွေကောင်း ကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

ပြောရလျှင်တော့ အသေးအဖွဲပြဿနာ၊ သို့သော် သည်ပြဿနာက တစ်သက်မမေ့နိုင်စရာ သင်ခန်းစာတစ်ခု ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ထည့်ပေးခဲ့သည်။

နောက်နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော် အိမ်ရှင်တစ်ယောက်နှင့် စာပေးစာယူအားဖြင့် အငြင်းပွားရပါသည်။ ကိစ္စက လျော်ကြေးရလိုမှု။ သူနှင့် အပြန်အလှန် စာရေးယင်း ကျွန်တော့်စိတ်တွင် သည်လူကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပြေလည်မှုရနိုင်မယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဟု မြင်လာသည်။ သည်လူ့ကို ကျွန်တော်တခါမျှ မတွေ့ဖူးပါ။ သို့သော် သူ့စာပါ လေပေါက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ့စိတ်ဓာတ်နှင့် သူ့ရုပ်ရည်ကို ကျွန်တော် မှန်း၍ ရနေသည်။ လူက နည်းနည်းလေးမှ အလျှော့ပေးမည့် လူစားမျိုးမဟုတ်။ ကိုယ့်အတွက်ဆိုလျှင် တရားတာ မတရားတာ မစဉ်းစား၊ ဉာဏ်များများနှင့် လုပ်မည့်လူ။ ဝဝဖိုင်ဖိုင် မျက်နှာနီနီ မေးစေ့နှစ်ထပ်နှင့်၊ မျက်လုံးက ဘာကိုမှ အလစ်မပေးသည့် သိမ်းငှက်မျက်လုံးမျိုး။ အဲသလို ကျွန်တော် မြင်ထားသည်။

ဒီကိစ္စကတော့ ရှေ့နေလက်အပ်ရမယ့် ကိစ္စပဲဟု ကျွန်တော်စဉ်းစားပြီးခါမှ ဘရမ်လီနှင့် ဖြစ်ဖူးသည့် ပြဿနာကို သွားသတိရသည်။ သို့နှင့် မျှော်လင့်ချက်သိပ်မထားသော်လည်း အဲသည် မကောင်းဆိုးဝါးပုဂ္ဂိုလ်ထံ ကျွန်တော်သွားဖြစ်သည်။

တကယ်တွေ့သည့်အခါ၌ မှန်းထားတာနှင့် တခြားစီ။ အရမ်းအဆင်ပြေသည်။ သူ့ရုပ်က ကျွန်တော်ထင်သလို မဟုတ်။ လူကောင်သေးသေး၊ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်မှန်လေးတပ်၍ ပျော့ပျော့

ပျောင်းပျောင်းပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ နာရီဝက်လောက်အတွင်းမှာပင် သူနှင့်ကျွန်တော့်ကြား သဘောထား ကွဲလွဲမှုတွေ ပြေလည်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ပြန်ခါနီးမှာတော့ အံ့အားသင့်စရာ စကားတစ်ခွန်းကို သူပြောလိုက်သည်။

“ ခင်ဗျားရောက်လာတော့ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ကြောင်ကိုသွားတာဗျ၊ ကျွန်တော့်စိတ် ထဲမှာ ခင်ဗျားကို လူကောင်ကြီးကြီး မျက်နှာနီရဲရဲ မေးနှစ်ထပ်နဲ့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာဗျ ”

“ မျက်လုံးတွေက ဘာကိုမှအလစ်မပေးတဲ့ သိမ်းငှက်မျက်လုံးမျိုးလို့ကော ထင်မထားဘူး လား ”

“ အား၊ အဲဒါတော့ မပါဘူးဗျ ” သူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည်။

သည်နောက်မှာတော့ မျက်နှာနီနီနှင့် လူသေးသေးပျော့ပျော့လေးနှစ်ယောက် နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။

သည်တွင်ပင် ထူးဆန်းတာတစ်ခု ကျွန်တော် သွားသတိပြုမိသည်။ လူတွေသည် ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လျှင် ၎င်းပြဿနာနှင့် တကယ်ပတ်သက်သူဆီ မသွား၊ မတွေ့မဆုံ မရှင်းလင်း၊ မဆိုင်သောသူတွေဆီသာ သွားပြီး ပြောတတ်ဆိုတတ် ဖွင့်ဟတတ်သည်ဆိုသော အချက်။ စစ်ကြီး အတွင်းက ကျွန်တော် ကြည်းတပ်စစ်ဌာနချုပ်တစ်ခုတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ သည်နေရာ၌ ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းတာဝန်များထဲတွင် စစ်ဆင်ရေးဆိုင်ရာ အမိန့်ညွှန်ကြားချက် စာကြမ်းများ ရေးသားရခြင်းသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်တာဝန်ကို ကျွန်တော် မထမ်းဆောင်ရဘဲ ကျွန်တော့်အထက်အရာရှိကချည်း လုပ်ကိုင်နေသည့်အခါ ကျွန်တော် မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။ ဒါသည် ကျွန်တော့်အရည်အချင်း အစွမ်းအစကို ယုံကြည်မှုမရှိ၍ပဲဟု တန့်နဲ့တွေးကာ ကျွန်တော်၌ မကျေနပ်စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း စုဝေးလာသည်။ သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် မကျေနပ်သည့်အကြောင်းကို ဌာနချုပ်ရှိ တခြားအရာရှိတွေသိအောင် ပြောရမည်။ နောက်ဆုံး မခံနိုင်သည့်နေ့မှာ တိုက်ရိုက်တာဝန်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်ဆီ သွားကာ သူလုပ်ပုံ ကိုင်ပုံကြောင့် ကျွန်တော် သိက္ခာကျရသည့်အကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အား တစ်နေရာသို့သာ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့ပေးစေလိုကြောင်း ပြောဖွင့်ပြောမည်ဟူ၍ ကျွန်တော် ကြံစည်ခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့် တစ်ယောက်တည်း အတော်ကြာအောင် ခံစားနေပြီမှ ကျွန်တော် တကယ် ဖွင့်ပြောလိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော့်အထက်အရာရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးမှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့် သွားသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်တွေ သိပ်ပိနေသည်ထင်၍ သူ ယူလုပ်ပေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း

သူက ရှင်းပြပြီး၊ အကယ်၍ သည်အလုပ်တွေ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ချင်ပါသည်ဆိုလျှင်လည်း သူ့အနေနှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခွင့်ပေးနိုင်ပါကြောင်း ပြောဆိုသည်။

ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ပြန်ထိန်းနိုင်ခဲ့ပြီဟူ၍ ကျေနပ်စွာ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သိပ်မကြာမီမှာပင် ၎င်းအရာရှိထံ တစ်ကြိမ်ပြန်သွားတွေ့ရန် လိုအပ်လာပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူပြောသည့်အတိုင်း အလုပ်တွေ တကယ်ပင် မနိုင်မနင်းဖြစ်လာသဖြင့် စစ်ဆင်ရေးဆိုင်ရာ အမိန့်ညွှန်ကြားချက်စာကြမ်းများ ရေးသားသည့်အလုပ်ကို ၎င်းပင် တာဝန်ယူပေးပါဟု ပြောကြား ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်လို အတွေ့အကြုံတွေ ရှိပြီးသည့်နောက်၌ လူမှုဆက်ဆံရေး ပြဿနာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်တော် အတော် သဘောပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ ပြဿနာဆယ်ကြိမ်တွင် ကိုးကြိမ်သည် ကာယကံရှင်နှင့် တကယ် သွားတွေ့ဖြေရှင်းလိုက်သည့်အခါ အလွယ်တကူ ရှင်းလင်းပြေလည် သွားစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ ပြဿနာက တကယ်ရှိသည်မဟုတ်၊ မိမိစိတ်က ထင်နေတာ သို့မဟုတ် အထင်လွဲနေတာသာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရတတ်ပါသည်။

ဆယ်ကြိမ်မှာ ကိုးကြိမ်က အဲသလို ပြေလည်သော်လည်း တစ်ကြိမ်မှာတော့ ပြဿနာအစစ်နှင့် တကယ် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့ရနိုင်ပါသည်။

တစ်ခါမှာ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်က ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုအပေါ် ကျေနပ်အားရပုံမပေါ်ဟု ကျွန်တော်ယူဆကာ စိတ်အနှောင့်အယှက်များလာသည့်နှင့် အထက်က နည်းအတိုင်း ကိုယ်တိုင်သွားတွေ့ပြီး မေးမြန်းရာ၊ ကျွန်တော့်ဆောင်ရွက်ချက်များအပေါ် သူ ကျေနပ်မှုမရှိဘူးဆိုတာ တကယ်အတိအကျပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလာခဲ့ရသည်။ အထင်အမြင်မဟုတ် အစစ်အမှန်။

သို့သော် အဲသလို တကယ်ဆိုသည့် အနေအထားနှင့် ပက်ပင်း သွားတိုးရသည့် တိုင်အောင် လည်း ဆိုခဲ့သည့်ကာယကံရှင်နှင့် တွေ့ဆုံရှင်းလင်းသည့် အလေ့အကျင့်သည် ကောင်းသည်ဟုပဲ ဆိုပါမည်။ အကြောင်းမူ အခြေအနေကို အရှိအမှန်အတိုင်း မြောင်သိခွင့်ရခြင်းသည်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ကန်စွာ ချမှတ်နိုင်ရေးအတွက် အထောက်အကူပြုသဖြင့် တစ်နည်းအားဖြင့် အကျိုးရှိသည်ပဲ မဟုတ်လား။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice - Reader's Digest, November 1958]

(၁၄)

ချားလ် (စ) ရိုင်း (န)

Charles S. Rhyne

အမေရိကန်နိုင်ငံသား ဥပဒေပညာရှင်။

၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် မွေးသည်။

ရိုင်း(န)အင်ရိုင်း(န) အမည်ဖြင့် ရုံးခန်းဖွင့်လှစ်၍ ဥပဒေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သည်။ ဝါရှင်တန်ရှိ National Savings & Trust ကုမ္ပဏီ၏ ဒါရိုက်တာလူကြီး အဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ရှေ့နေတစ်ဦးအဖြစ် အထူး အောင်မြင်ထင်ရှားခဲ့၍ ၁၉၅၇ - ၅၈ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန် ရှေ့နေများအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်းခံရသည်။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုင်ရာ ဥပဒေ အဖွဲ့အစည်းများတွင် ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဘုတ်အဖွဲ့သဘာပတိ စသည့် ဦးဆောင်နေရာများမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက် ခဲ့သည်။

Municipal Law (1957), International Law (1972), Law of Local Government Operations (1980) တို့အပါအဝင် ဥပဒေရေးရာ စာအုပ်စာတမ်းများစွာ ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။

“ ဒီမှာ ချာလီ၊ လူလေး၊ ကျေညက်အောင် ထွန်ယက်မထားတဲ့ လယ်ကွက်မျိုးမှာ ဘယ်တော့မှ သီးနှံကောင်းကောင်း မထွက်ဘူးကွ၊ မင်း အဲဒါ မှတ်ထား။ ”

“ ဘီးနှံကောင်း ဂိုက်သိမ်းလိုလျှင် ”

အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော့်အသက် ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် လယ်တစ်ကွက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ထွန်ယက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူနေသည့်အချိန်။

အဖေက ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်စိုက်ချင်ရာစိုက်ရန်အတွက် မြေလေးတစ်ကွက် ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ထွန်ယက်နိုင်ဖို့အတွက် ရေဘုံသွမ်မဆင်က သူ့မြင်းလားနှင့် ထယ်တုံးပါ အသင့်ပြင်ပေး ခဲ့သည်။ ရေဘုံက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း။ သူက သည်နယ်တစ်ခွင်မှာ အတော်ဆုံး စိုက်ပျိုးရေး သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သလို အများဆုံး လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခံရသည့် နီဂရိုးတစ်ယောက် လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဝါခင်းကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဝါပင်တန်းများကြားမှာ ပေါင်းပင်စိမ်းစိမ်းတွေ ဘယ်တော့မှ မမြင်ရ။ သီးနှံမအောင်မြင် ဆိုတာမျိုးလည်း ဘယ်တော့မှ မရှိ။

ယခု သူက ကျွန်တော် ထွန်ယက်ထားတာကို လာ၍ ကြည့်ရှုသည်။

သူက ဆံဖြူဖွေးဖွေး ဦးခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ကျွန်တော့်လယ်ကွက်ကို အကဲခတ်ကာ မြေကြီးထဲ ထယ်သွားမဝင်ဘဲ အပေါ်ယံလျှံထွက်သွားသည့် နေရာတွေ၊ မြေဖွပ် မဖွတ်ထားသည့် နေရာတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်ပြသည်။ နက်နက်ညက်ညက် မထွန်ယက်ဘဲ ကျွန်တော်က မြေကွက်ကို အပေါ်ယံ လျှောက်ခြစ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။

သည်လို မကျေညက်သည့် မြေကွက်မျိုးမှာ ပြောင်းစိုက်မည်ဆိုလျှင် အပင်တော့ ပေါက်လာ မည်။ သို့သော် အမြစ်ကလေးတွေက မြေမာကို ထိုးဖောက်ပြီး အောက်သို့ဝင်ရန် မတတ်နိုင်ကြသဖြင့် များမကြာမီ ညှိုးရော်ပြီး သေဆုံးသွားကြမည့်အကြောင်း၊ အကယ်၍ မသေလျှင်လည်း အပင်တွေ ကြုံကြုံလှီလှီသာ ရှိနေမည်ဖြစ်ကြောင်း ရေဘုံက ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် အလေးအနက် စကားတစ်ခွန်း ဆိုသည်။

“ ဒီမှာ ချာလီ... လူလေး၊ ကျေညက်အောင် ထွန်ယက်ထားတဲ့ လယ်ကွက်မျိုးမှာ ဘယ်တော့မှ သီးနှံကောင်းကောင်းမထွက်ဘူးကွ၊ မင်း အဲဒါမှတ်ထား ”

သို့နှင့် လယ်ကွက်ကို ကျွန်တော် ထပ်မံထွန်ယက်သည်။ သည့်နောက် မျိုးစေ့ချသည်။ နွေနှောင်းရာသီမှာ ကျွန်တော့်စိုက်ခင်းက သီးနှံတွေ အများကြီးရသည်။ တချို့တစ်ဝက် ရောင်းပြီး သည့်နောက်မှာပင် မိသားစုစားသုံးရန်အတွက် အလျှံပယ် ကျန်သေးသည်။

နွေဦးရာသီ တစ်မနက်က မကျေညက်သေးသည့် ကျွန်တော့်လယ်ကွက်မှာ ရော့ဘ်သွမ်မဆင် ပေးသွားသည့် သင်ခန်းစာသည် ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်သက်မမေ့နိုင်စရာ အတွေ့အကြုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဲသည်နေ့မှစတင်ကာ ယနေ့ကာလအထိ ကျွန်တော် ရရှိခံစားရသည့် အောင်မြင်မှု မှန်သမျှသည် ကျေညက်အောင် ထွန်ယက်ခဲ့ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးများချည်းသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျောင်းမှာ အချိန်အားရတိုင်း စာကြည့်တိုက်ဝင်ကာ စာထိုင်ဖတ်တတ်သည့် အလေ့အထ ကြောင့် အသက် ၁၄ နှစ်နှင့် အခြေခံပညာ ပြီးစီးခဲ့သည်။ ကောလိပ်ကျောင်းနှင့် ဥပဒေကျောင်း မှာလည်း သည်ဝီရိယကြောင့်ပင် အတန်းထဲမှာ ပညာရေး၌ အမြဲရှေ့တန်းက ရှိခဲ့သည်။ ရှေ့နေတစ်ဦးအဖြစ် အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်ငန်းစတင်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း သည်အကြောင်း ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် လုပ်ငန်းစတင်ပြီး များမကြာမီ လူငယ်စစ်သားလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ထံ အကူအညီလာတောင်းသည်။ သူက တစ်ပတ်ရစ် ကားလေးတစ်စီးဝယ်ပြီး မိုင် ၄၀ ပဲ မောင်းရသေး သည်။ ကားက လုံးဝသုံးမရအောင် ပျက်သွားသည်။ ရောင်းသူကိုပြောတော့ ရောင်းသူက တာဝန်မ ယူ။ သည်ကား,ဝယ်နိုင်ရန်အတွက် ငှားဝယ်စနစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးထားသည့် ကုမ္ပဏီကလည်း သည်ကားပျက်အတွက် အရစ်ကျပေးရန် ကျန်ငွေကို မပေးသဖြင့် ကောင်လေးအား တရားစွဲသည်။

သည်အမှုရုံးရောက်သည့်အခါ တရားသူကြီးက ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်အမှုသည်ကို မျက်မှန်ပေါ်ကကျော်ကြည့်ပြီး “ ဒီကိစ္စက တရားဆိုင်နေစရာမှ မလိုဘဲကွ ” ဟု ပြတ်ပြတ် တောက်တောက် ဆိုသည်။

သူ့အမြင်၌ ငှားဝယ်ကုမ္ပဏီမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့က ပေးစရာရှိတာ ပေးရမည်သာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ကုမ္ပဏီသည် အစကတည်းက သည်ကား မကောင်းတာ သိပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူ့အနေနှင့် သည်ကိစ္စမှာ တရားနည်းလမ်းအရ ငွေကြေးတောင်းခံ ပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာဖြင့် တင်ပြနိုင်ရန်ကြိုးစားသည်။ သို့သော် တရားသူကြီးက လက်မခံ။ “ သည်အမှုမျိုးတွေ အမြောက်အများ ငါ ကြားဖူးသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အကြောင်းပြချက်တွေ ငါ လက်ခံလို့ မရဘူး ” ဆိုကာ တစ်ဖက်ကို အနိုင်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ မြေကို သွားဝယ်ပြီး ထယ်ထိုးခဲ့မိပြီဖြစ်ရာ နက်အောင် ညက်အောင် ထွန်ရပေတော့မည်။ အလားတူအမှုမျိုးများနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် တရားရုံးစီရင်ချက်တွေ ရနိုင်သမျှကို လိုက်ရှာကာ ရက်သတ္တပတ် အတော်များများ အချိန်ကုန်ခံ၍ လေ့လာသည်။ အယူခံတင်သည့်အခါ၌ ကျွန်တော်လေ့လာခဲ့သည့် ရာချီသည့်အမှုတွဲများအနက်မှာ ၂၇ ခုကို ကိုးကားတင်ပြခဲ့ရာ အယူခံရုံးက လက်ခံသဖြင့် အောက်ရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်၍ အနိုင်ပေးခဲ့ပါသည်။

သည့်နောက်တွင်လည်း ရှေးဘီသွမ်မဆင်၏ သြဝါဒစကားက ကျွန်တော့်အား တရားရုံးတွင် သက်သေအထောက်အထား အမြောက်အများ ရှာဖွေတင်ပြရမည့် အမှုအခင်းများ ကြားနာစစ်ဆေးမှုများ၌ အနိုင်ရရှိအောင် အစဉ် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်နိုင်ခဲ့သည်။

တရားရုံးတွင် မိနစ် ၄၀ မျှ လျှောက်လဲချက်ပေးရမည့် အမှုတစ်ခုအတွက် သုံးလအထိ အချိန်ယူ၍ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ခဲ့ဖူးသည်။ နာမည်ကျော်ရှေ့နေကြီးတစ်ဦး ပြောကြားခဲ့ဖူးသည့် စကားအတိုင်း ဥပဒေလောက၌ အောင်မြင်မှုဟူသည် စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုအပေါ်၌ အဓိက ၉၅ ရာခိုင်နှုန်း၊ စိတ်ထက်သန်တက်ကြွစွာ လျှောက်လဲနိုင်မှုအပေါ်၌ ၅ ရာခိုင်နှုန်းသာ မူတည်စွာ ဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ် တစ်ဖက်သားလက်ခံညွှတ်နူးလာအောင် လျှောက်လဲစည်းရုံးနိုင်ခြင်း ဟူသည်လည်း စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှုမှသာ ဖြစ်ပေါ်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျေညက်စွာ လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ခြင်းသည် လုပ်ငန်းနယ်ပယ်အသီးသီးတွင် အောင်မြင်လျက် ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း၏ ထင်ရှားသော လက္ခဏာတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်တော် သတိပြုမိခဲ့ပါသည်။ နာမည်ကျော်တေးသံရှင်ကြီး ကာရူဆိုဆိုလျှင် အကြိမ်ပေါင်းထောင်ချီ၍ ဆိုခဲ့ဖူးသည့် တေးသီချင်းများကိုပင် စင်ပေါ်မတက်မီ တစ်ကြိမ်ပြန်၍ အစမ်းလေ့ကျင့်ကြည့်စမြဲ ဖြစ်သည်။ အလွန်အာဝဇ္ဇန်းရွှင်သော တရားဟောဆရာကြီးများသည်လည်း အချိန်ကျလျှင် ပရိသတ်ရှေ့ထွက်ရပ်ကာ အဲသည်အချိန်ဖြစ်ပေါ်သည့် စိတ်ထက်သန်မှု စိတ်အာရုံကွန့်မြူးမှု တစ်ခုတည်းဖြင့် ဟောပြောသည် မဟုတ်။ သူတို့၏ ဟောပြောချက်များမှာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် အပင်ပန်းခံ၍ လေ့လာခဲ့ သုတေသနပြုခဲ့ စဉ်းစားတွေးတောခဲ့ခြင်းမှ ထွက်ပေါ်သည့် အကျိုးရလဒ်များသာ ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသည့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးများ ဟူသည်လည်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မဟုတ်သည့် ခွဲစိတ်မှုများ ပြုလုပ်စရာရှိလာပါက ၎င်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဖတ်သင့်ဖတ်ထိုက်သော စာအုပ်စာတမ်းမှန်သမျှကို အကြိမ်ကြိမ် စေ့စပ်စွာဖတ်ရှု သေချာပြီးမှ ခွဲစိတ်ရန် လက်အိတ်စွပ်စမြဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က အသက် ခုနစ်နှစ်သားတုန်းက ရော့ဘ်သွမ်မဆင် ပြောခဲ့သည့် “ ကျေညက်အောင် ထွန်ယက်မထားတဲ့ လယ်ကွက်မျိုးမှာ ဘယ်တော့မှ သီးနှံကောင်းကောင်း မထွက်ဘူး ” ဟူသော စကားကား မည်သည့်လောကနယ်ပယ်မှာဖြစ်စေ အောင်မြင်မှု ရချင်သူများ အတွက် လက်ကိုင်ပြုသင့်သည့် သော့ချက်စကားတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် စွဲမြဲစွာ ယုံကြည် လျက်ရှိပါသည်။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice - Reader's Digest, September 1960]

(၁၅)

အလက်ဇန္ဒရိုဗ် ပါပေဂိုဗ်

Alexandros Papagos (1883 - 1955)

ဂရိ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်၍ အေသင်မြို့မှာ မွေးသည်။

ဘယ်လဂျီယမ်နိုင်ငံ ဘရပ်ဆဲလ်မြို့ စစ်တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

(၁၉၁၂ - ၁၃) ဘော်လကန်စစ်ပွဲများ ဖြစ်ပွားချိန်လောက်က စ၍ ဂရိတပ်မတော်ထဲ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ရာထူးအဆင့်ဆင့်တက်ကာ ၁၉၃၆ တွင် ဌာနချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

၁၉၄၀ တွင် အီတလီတို့၏ထိုးစစ်ကို အောင်မြင်စွာ တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ၁၉၄၁ ဂျာမန်တို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်ကိုကား မခုခံနိုင်ခဲ့။ ဂျာမန်တို့က သူ့အားဖမ်းဆီးပြီး ဂျာမနီသို့ ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ရာ ၁၉၄၅ တွင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

၁၉၄၉ တွင် ဖီးလ်မာရှယ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၅၁ တွင် တပ်မတော်အကြီးအကဲ ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ပြီး “ ဂရိအစည်းအရုံး ” ပါတီကို တည်ထောင်သည်။ ပြင်သစ်ပြည်မှ ဒီဂရီနည်းတူ လူထုထောက်ခံမှု အကြီးအကျယ်ရပြီး ၁၉၅၂ ရွေးကောက်ပွဲတွင် အနိုင်ရရှိကာ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ကွယ်လွန်သည်။

“ အောင်မြင်ရေးအတွက် အဓိကသော့ချက်ဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အလျင်စလို မချမိအောင် ထိန်းနိုင်ခြင်းပဲ သား၊ ပြဿနာတစ်ခုကြုံရင် ပထမဆုံး သေသေချာချာ စဉ်းစား၊ ပြီးတော့မှ စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ”

“ အောင်မြင်ရေးအတွက် ငါ့သော့ချက် ”

ကျွန်တော့်ဖခင်က ဂရိတပ်မတော်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့တစ်သက်လုံး ရှေးစပါတန်များ၏ တင်းကျပ်သော စည်းစနစ် အနေအထိုင်များနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သူ့သားသမီးများကိုလည်း အလားတူ ပြုစုပျိုးထောင်လိုစိတ် ရှိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်၌ စစ်တန်းလျားများမှာသာရှိသော စည်းကမ်းကလေးများမျိုးတွေ အစဉ်လွှမ်းမိုးခဲ့ပါ၏။

အသင်မြို့ရှိ ကျွန်တော်တို့နေအိမ်သည် ရှေးဂရိလက်ရာ အဆောက်အအုံကြီးများ တည်ရှိနေ သေးသည့် အခရိုပိုလစ်ကုန်းမြင့်ကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်သော နေရာ၌ ရှိ၏။ နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း အဖေက ကျွန်တော်တို့ကို ခြံထဲခေါ်ကာ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ အပြင်းအထန် လုပ်ခိုင်းလေ့ရှိသည်။ ပြီးလျှင် ကျောင်းသွားချိန်အထိ တောက်လျှောက် စာကျက်ခိုင်းသည်။ စာသင်ကျောင်းသို့လည်း အဖေ မကြာမကြာလာကာ ဆရာ၊ဆရာမများ စာသင်သည်ကိုပါ ကိုယ်တိုင် အကဲခတ်ကြည့်ရှုလေ့ရှိသည်။

အဖေ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်တော်တို့အား ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်းနှင့် နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးရေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အသက် ၁၈ နှစ်ပြည့်ချိန်လောက်မှာတော့ အဖေ ကျွန်တော့် အား အရေးကြီးသော ဩဝါဒစကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့ပါသည်။

ဘယ်လဂျီယမ်နိုင်ငံ ဘရပ်ဆဲလ်စစ်တက္ကသိုလ်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခွာခါနီးအချိန် ဖြစ်သည်။ အဖေ ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖက်ကာ အမှာစကား ဆိုပါသည်။

“ အောင်မြင်ရေးအတွက် အဓိကသော့ချက်ဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အလျင်စလို မချမိအောင် ထိန်းနိုင်ခြင်းပဲ သား၊ ပြဿနာတစ်ခုကြုံယင် ပထမဆုံး သေသေချာချာ စဉ်းစား၊ ပြီးတော့မှ စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ” ဟူ၍။

ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဘရပ်ဆဲလ်၌ ကျွန်တော် ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ ဖြေရပါသည်။ စာဖြေ စားပွဲမှာ ထိုင်သည့်အချိန် ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ မေးခွန်းတွေက ကျွန်တော် သိပ်မကျွမ်းကျင်သေးသည့် ပြင်သစ်ဘာသာနှင့်။ မေးခွန်းနံပါတ်တစ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ တြိဂိုနိုမက်တြီပုစ္ဆာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ပုစ္ဆာကိုကြည့်ကာ ငါ တွက်လို့ လုံးဝမှ မဟုတ်ဘူးဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ပို၍တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာသည်။ စစ်တက္ကသိုလ်ကို လက်လျှော့ကာ စာမေးပွဲဆက်မဖြေဘဲ ပြန်တာကောင်းလေမည်လားဟူ၍ပင် ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိသေးသည်။

နောက်တော့မှ အဖေ့စကားကို သတိရကာ တည်ငြိမ်အောင် ပြန်ကြိုးစားရသည်။ မေးခွန်းလွှာ ထဲမှာ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသည့် တခြားဘာသာရပ်တွေလည်း ပါသေးတာပဲဆိုတာ သွားတွေ့ရ သည်။ စစ်သမိုင်းနှင့် စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာများ။ သို့နှင့် သည်ဟာတွေကစပြီး ကျွန်တော် ဖြေကြည့် သည်။ ဒါတွေဖြေပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ကြည်စိတ် ပိုရှိလာသည်။ သည်တော့မှ စောစောက တြိဂိုပုစ္ဆာကို စိတ်အေးအေးထားပြီး တွက်ကြည့်သည်။

အဲသည်တုန်းက ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲတွင် နိုင်ငံခြားသားထဲမှ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

အဖေ့ဩဝါဒ တန်ဖိုးရှိလှကြောင်း ကျွန်တော့်အောင်မြင်မှုက သက်သေထူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်သာမက နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက် ကြုံကြိုက်ရသည့် မြောက်များ လှစွာသော ဘေးကျပ်နံကျပ် ကာလများတွင်လည်း အဖေ့ဩဝါဒ၏ အားပေးစောင့်ရှောက်မှုကို ကျွန်တော် အမြဲခံယူခဲ့ရပါသည်။

၁၉၁၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ အေးမြသော နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ဂရိတပ်မတော်၌ မြင်းတပ်ဖိုလ်ကလေးအဆင့်ဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသော ကျွန်တော့်အား တပ်မတော် ဦးစီးချုပ်ဖြစ်သည့် ကွန်စီတင်တင် ဘုရင်မင်းမြတ် (ဒွါဒသမ) က သူ၏ဌာနချုပ် တဲစခန်းသို့ ဆင့်ခေါ်သည်။ အချိန်က ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ပထမ ဘော်လကန်စစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲနေကြချိန် ဖြစ်သည်။ ဂရိတပ်မတော်သည် ယန်နီနာဒေသတစ်ခုလုံးကို စီးမိုးထားသည့် ရန်သူ၏ ဘီဇာနီခံတပ်စခန်းကို ဝန်းရံပိတ်ဆို့လျက်ရှိသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ကျွန်တော့်အား

ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ ဖြန့်ကျက်ထားသည့် အစွန်ဖျားဆုံးအပိုင်းတွင် တိုက်ပွဲဝင်နေသော တပ်မဟာ တစ်ခုထံသို့ စစ်ဆင်ရေး အမိန့်စာတစ်စောင် သွားပို့ရန် တာဝန်ပေးပါသည်။

နောက်နေ့မနက် စတင်မည့် ထိုးစစ်ကြီးတွင် ၎င်းတပ်မဟာအနေနှင့် ချိတ်ဆက်မိစွာ လှုပ်ရှား ပါဝင်နိုင်ရန်အတွက် ညွှန်ကြားထားသည်များဖြစ်ရာ တပ်မဟာမှူးအနေနှင့် အမိန့်စာကို နောက်အကျဆုံး နေဝင်ချိန်လောက်တွင် ရပါမှ သူ့တပ်ဖွဲ့များကို အချိန်မီ စနစ်တကျ နေရာချနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဦးစီးချုပ်ကို အလေးပြုကာ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်။ “ အဲသည်ကို အချိန်မီ ဘယ်လိုရောက်ပါ့မလဲ၊ ခရီးက ဝဲနာရီလောက် မြင်းစီးသွားရမည့်ခရီး၊ နောက်ရှစ်နာရီလောက် ဆိုယင်ပဲ နေက ဝင်တော့မှာ ”

မြင်းစောင်းရှိရာသို့ ကျွန်တော် တန်းပြေးသည်။ သည်အခိုက်မှာပဲ အဖေ့ဩဝါဒကို သတိရကာ လမ်းခုလတ်မှာ ကျွန်တော် တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး ဌာနချုပ်ဆီသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ အဖိုးတန် အချိန်တွေကုန်တာ မှုမနေနိုင်ဘဲ မြေပုံတစ်ခုယူ၍ သေသေချာချာ လေ့လာသည်။ ပုံမှန်လမ်းကြောင်း သွားလျှင် ကျွန်တော် အချိန်မီမရောက်နိုင်၊ သွားရတာ အလကားဖြစ်မည်။ သို့သော် သည်ထက် တိုသော လမ်းတစ်ခုရှိသည်။ ရန်သူအတိုက်အခိုက်များလွန်းသဖြင့် အသုံးမပြုဘဲထားသောလမ်း။ အဲသည်လမ်းကသွားလျှင် ခရီးတစ်ဝက်မျှ ကြိုသွားမည်။

စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထား စဉ်းစားပြီးနောက် တိုသောလမ်းအတိုင်းလိုက်ရန် ကျွန်တော် ရွေးချယ်ခဲ့ သည်။ ထိုနေ့ညမမှောင်မီ တပ်မဟာစခန်းဆီသို့ ချောမောစွာ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသည်။ နောက်နေ့မနက်တွင် တပ်မှူးက ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ချီတက်နိုင်ခဲ့သည်။ စစ်ဆင်ရေး အောင်မြင်ပြီး ဘီဇာနီဒေသ လွတ်မြောက်စေနိုင်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ အောင်ပွဲခံနိုင်ရေးအတွက် အဖေ့ဩဝါဒက မနည်းလှသော အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ အထောက်အကူပြုခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားမိသည်။

အဖေ့ဩဝါဒက ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းအတွက် အရေးပါဆုံး အချိန်ကာလတစ်ခုမှာလည်း ချောချောမွေ့မွေ့ ဖြတ်သန်းနိုင်အောင် အထောက်အကူပြုခဲ့ပါသေးသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကာလ။

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် နွေနှောင်းဆောင်းကူးကာလတွင် ဖက်ဆစ်အီတလီတို့ အယ်လဘေးနီးယား နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကျွန်တော်တို့ဂရိပြည်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မည့် လက္ခဏာများ

ထင်ရှားစွာ တွေ့လာရပါသည်။ သည်ရန်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် တပ်တွေ ရွှေ့ပြောင်းနေရာ ချထားရန် လိုအပ်ကြောင်း အစိုးရအား ကျွန်တော် အမျိုးမျိုးတိုက်တွန်းပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ သို့သော် တပ်တွေရွှေ့ခြင်းက သူတို့တိုက်ဖြစ်အောင် သွားဆွပေးသလိုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အစိုးရတပ်ဖွဲ့ဝင်များ တွေးပူနေခဲ့သဖြင့် အစီအစဉ်တွေ နှောင့်နှေးနေခဲ့ပါသည်။

အောက်တိုဘာ ၂၈ ရက်နေ့ လင်းအားကြီးအချိန် အီတလီတွေက ကျွန်တော်တို့ထက် အင်အားအများကြီးသာသော လေကြောင်းအထောက်အကူနှင့် အခြားစစ်ပစ္စည်း အကူအပံ့တွေ အင်တိုက်အားတိုက်သုံးကာ တပ်ကြီးချီ၍ တိုက်ခိုက်လာပါသည်။ သည်အချိန် ကျွန်တော်တို့တပ် အတွက် လိုအပ်သော ရွှေ့ပြောင်းပြင်ဆင်မှုတွေ ပြီးစီးဖို့ အများကြီး လိုနေပါသေးသည်။

အဲသည်အချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဂရိတပ်မတော်၏ စစ်ဦးစီးချုပ် ဖြစ်နေပါပြီ။ သည်အချိန် ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာက ကြီးမားလေးလံလှပါ၏။ ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးသမျှ အကျပ်အတည်းများထဲတွင် ခေါင်းအအေးဆုံးထား၍ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမည့် အန္တရာယ်အကြီးမား ဆုံး အကျပ်အတည်း ဖြစ်သည်။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အလျင်စလိုနှင့်သာ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်လိုက်လျှင် အကြီးအကျယ် အကျိုးနည်းသွားနိုင်သည့် အနေအထားဖြစ်သည်။

ဖြေရှင်းရန်နည်းလမ်းက တစ်ခုတည်းရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်ချိန်ရရန်အတွက် နယ်မြေတချို့တော့ အကျအဆုံးခံကာ နောက်ဆုတ်ပေးရမည်။ ဆယ့်ငါးရက်လောက် အချိန်ရလျှင် တပ်တွေ စနစ်တကျ ရွှေ့ပြောင်းနေရာယူပြီးဖြစ်မည်။ ရန်သူကို ပြန်လည်တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ အခိုင်အမာရပ်တည်ခုခံနိုင်မည့် အကောင်းဆုံးနေရာကို ကျွန်တော် ရွေးချယ်သည်။ ပြီး တပ်ကူတွေ ဖြည့်ဆည်းလာနိုင်မည့်အချိန်ကို ကျွန်တော် စောင့်ဆိုင်းသည်။ တိုင်းပြည်နေရာအနှံ့အပြားက ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ နေ့ရောညပါ ရွှေ့ပြောင်းကြသည်။ သင်္ဘောနှင့် လာသည်၊ ရထားနှင့်လာသည်၊ ခြေလျင်ချီတက်သူ ချီတက်သည်။ ခရိကျွန်းအပါအဝင် ဂရိကျွန်း တွေက တပ်တွေပါမကျန် ရွှေ့ပြောင်းလာကြသည်။ သည်ကိစ္စကြီး ဆောင်ရွက်နေစဉ် ကာလတစ် လျှောက်လုံး ကျွန်တော် လုံးဝတည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ နေထိုင်ပြသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပူနေတာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေတာတွေကို ကျွန်တော့်လက်အောက်က လူတစ်ယောက်မျှ မသိစေရ။ ကျွန်တော်တို့အောင်မြင်ရမည်ဟု ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရှိသည့် လက္ခဏာတွေပဲ ကျွန်တော် ပြသနေ သည်။ တစ်နေ့ ထမင်းသုံးနပ် မှန်မှန်စားသည်။ အလုပ်ကို ပုံမှန်အချိန်များအတိုင်း လုပ်ကိုင်သည်။ ညဘက် အိပ်ရာဝင်ချိန်၌ ပျော်အောင်အိပ်သည်။

ကြောက်စိတ်သာ ပြန်ပွားတတ်သည် မဟုတ်။ တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုသည်လည်း ကြောက်စိတ် နည်းတူ လျင်မြန်စွာပဲ ပြန်ပွားတတ်သော သဘောရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်အောက်က အရာရှိတွေ မှာ ယုံကြည်စိတ်ချမှုလက္ခဏာများ ပေါ်လာသည်။ သည်အမှုအရာ၊ သည်လက္ခဏာများက သူတို့အောက်လူများ၊ စစ်သည်ရဲဘော်များ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် တပ်နှင့်လိုက်ပါရသည့် စစ်သည် မဟုတ်သော ဝန်ထမ်းများအထိ လက်ဆင့်ကမ်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ခံစစ်အတွက်ပြင်ဆင်နေရသည့် ၁၅ ရက်တာကာလအတွင်း ကျွန်တော်တို့ဘက်က စိတ်ဓာတ် တစ်ပြားသားမျှ မကျခဲ့။ ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ အချိန်မီစုစည်းကာ စနစ်တကျ နေရာယူနိုင်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ထက် စစ်သည်အင်အား များစွာသာလွန်သော ကျူးကျော်သူရန်သူကို တွန်းလှန် တိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

“ သေသေချာချာ စဉ်းစား၊ ပြီးတော့မှ စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ” ဟူသော ဩဝါဒစကားအတွက် အဖေအား လူငယ်ဘဝမှစ၍ ယနေ့အချိန်တိုင်အောင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်မိခဲ့ရပြီ ဖြစ်ပါသည်။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice - Reader's Digest, August 1954]

(၁၆)

လက် (စ) ပေါလ်

Les Paul (1915 - 2009)

အမေရိကန် ဂစ်တာသမား။

၁၉၁၆ တွင် ဝစ္စကွန်ဆင်ပြည်နယ် ဝေါ်ကီရှာမြို့၌ ဖွားသည်။

ရေဒီယို၌ ကျေးလက်တေးများ တီးခတ်သီဆိုရင်း စတင်နာမည်ရခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဂျပန်ဂီတဘက်သို့ ကူးပြောင်းကာ လက် (စ) ပေါလ် သုံးယောက်ဝိုင်းကို ဖွဲ့စည်းသည်။ ၁၉၃၈ မှ

၁၉၄၁ အတွင်း နာမည်ကြီး ဖရက်(ဒ)ဝါရင်းအဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါဖျော်ဖြေရင်း သုံးယောက်ပိုင်း ပို၍ လူသိများလာသည်။ ၁၉၄၂ တွင် ဟောလိဝုဒ်သို့ ရောက်သည်။

၁၉၅၀ ကျော်နှစ်များအတွင်း သူ့ အထူးကျော်ကြား အောင်မြင်လာသည်။ အဓိက,က ဇွဲနပဲကြီးကြီးနှင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် သူ၏ စမ်းသပ်တီထွင်မှုများကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဂစ်တာဖြင့် မာ(လ)တီပယ်ရီကော့ဒင်းများ သူ စတင်ပြုလုပ်သည်။ ဆောလစ် ‘ လော့ဂ် ’ ဂစ်တာကို တီထွင် သည်။ လျှပ်စစ်ဂစ်တာ ရေပန်းစားအောင် သူ ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

ဇနီး မေရီဖိုဒ်နှင့်တွဲဖက်၍ ထင်ရှားသော ဓာတ်ပြားအချပ်ပေါင်းများစွာ သွင်းခဲ့ပြီး၊ ရုပ်မြင် သံကြားတွင်လည်း နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် ပူးတွဲတင်ဆက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းကာလ၌ လျှပ်စစ်ဂစ်တာအား ပို၍ ပီပြင်ထက်မြက်အောင်၊ တူရိယာပစ္စည်းဖြစ်အောင် မွမ်းမံပြုပြင်သော အလုပ်ကိုပင် နှစ်မြှုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

“ ကိုယ် တကယ်လုပ်မကြည့်သေးပဲနဲ့ ကျွန်တော်လုပ်မရဘူးလို့ ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ ”

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲနှင့် တည်ဆောက်ထားသည့် နံရံတံတိုင်းဟူသည်လည်း နာနာဖိတွန်းလျှင် တစ်ချိန်မှာ ပြိုလဲသွားနိုင်သည်။

“ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီလား ”

အဲသည်နေ့က အလုပ်သမားတွေ မြောင်းတူးနေကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က မြောင်းကို စိတ်မဝင်စား။ နေ့လယ်စာစားရန် သူတို့ နားကြသည့်အချိန် ဆံပင်ဖြူကျိုကျဲ့နှင့် အလုပ်သမားကြီး တစ်ယောက် သူ့ဘာဂျာဟောင်းလေးထုတ်ပြီး မှုတ်သည့်အခါမှသာ ကျွန်တော် အံ့ဩသဘောကျကာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော် ကျောင်းသားလေးပဲ ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် “ ငါသာ ဒီလိုမှုတ်တတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ” ဟု တွေးနေမိသည်။

သည်အခိုက် အလုပ်သမားကြီးက ဘာဂျာကို ကျွန်တော့်ဆီ ရုတ်တရက်ထိုးပေးသည်။
‘လုပ်ကွာ ချာတိတ်၊ မှုတ်ကြည့်စမ်း’ ”

“ ကျွန်တော် မမှုတ်တတ်ဘူးခင်ဗျ ” ကျွန်တော်က ငြင်းသည်။

လူကြီးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ “ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကလေးရ၊ မှုတ်သာကြည့်စမ်းပါ၊ တော်ကြာတော့ မင်းကျွမ်းသွားမှာ ” ဟု ဆိုသည်။ အဲသည်နောက် သူက ကျွန်တော့် တစ်သက်တာအတွက် တန်ဖိုးအရှိဆုံး စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုသည်။ “ ကိုယ် တကယ် လုပ်မကြည့်ရသေးဘဲနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်မရဘူးလို့ ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ကွ ” ဟူ၍။

တစ်နေ့မှာ စန္ဒရားဆရာက အမေ့ထံ စာတစ်စောင် ကျွန်တော်နှင့် ပေးပါသည်။ စာက ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ မညာမတာ ရေးထားသည်စာ။

“ ခင်ဗျားရဲ့သား လက်စတာဟာ ဂီတပညာ ဘယ်တော့မှ သင်လို့ တတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကို နောက်ထပ်မသင်နိုင်တော့ပါ ” တဲ့။

သည်စာဖတ်ပြီးနောက် အလုပ်သမားကြီးပြောခဲ့သောစကားကို ကျွန်တော် ပြေးသတိရသည်။

စင်စစ် ကျွန်တော် နောက်မဆုတ်ချင်ပါ။ ကျွန်တော် ဂီတပညာ သင်၍၊မရနိုင်ဆိုတာ သေချာအောင်မှ စမ်းသပ်မကြည့်ရသေးတာ။ သင်လို့ရတယ်ဆိုတာ သက်သေပြနိုင်အောင် ငါ ကြိုးစားမယ်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အဲသည်နှစ်မှာ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာ ဂစ်တာအတီးသင်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်နားမှာ ဂစ်တာသမားတစ်ယောက်ရှိရာ အဲသည်လူတီးသည့်အခါ ဘေးက အသေအချာကြည့်ပြီး ကြိုးခြောက်ကြိုးပေါ်မှာ လက်ချောင်းတွေ ဘယ်အနေအထား၊ထား၍တီးလျှင် ဘယ်အသံထွက် သည်ဆိုတာ မှတ်သားကာ ၎င်းအတိုင်း ထပ်တူလိုက်တီးကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သင်ယူရသည့် ချိန်တာက ရှည်ကြာလှပါသည်။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ကိုယ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တီးခတ်နိုင်မည့် တူရိယာပစ္စည်းတစ်ခုကို တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်မှာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဂျပံဇ်ဂစ်တာကို ပင်တိုင်ထားပြီး သုံးယောက်ဝိုင်းတစ်ခု ဖွဲ့စည်းသည်။ ပြီး အောင်မြင်ကျော်ကြားလာရမည်ဟူသော ရည်မှန်းချက်နှင့် နယူးယောက်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နယူးယောက်ရောက်တော့ နာမည်ကြီး တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်တွေက ကျွန်တော်တို့လို ရွက်ပုန်းသီး ပညာသည်တွေကို ကောင်းကောင်းပင် မဆက်ဆံချင်

ကြတာ ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့လက်သံကို မြည်းစမ်းကြည့်ဖို့ပင် အချိန်မပေးနိုင် လောက်အောင် သူတို့ အလုပ်များနေကြသည်။

တစ်နေ့ ဘရော့ဒ်ဝေး သဘင်ဂီတလမ်းမ အဆောက်အဦကြီးတစ်ခု၏ ကော်ရစ်ဒါမှာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အဖွဲ့ ထိုင်စောင့်နေဆဲ နာမည်ကြီး ပင်ဆီလ်ဗေးနီးယင်းအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင် ဖရက်(ဒ)ဝါရင်း ဓာတ်လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားတာ ကျွန်တော် လှမ်းမြင်သည်။ ရုတ်တရက်ပင် ကျွန်တော် သည်လူကို သည်နေရာမှာပဲ တီးပြလိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က လန့်သွားသည်။ “ ဟ ဒီနေရာကြီးမှာ ဖြစ်ပါ့မလားကွ ” ဟု ဆိုသည်။

“ တကယ်ဖြစ်၊မဖြစ် သေချာအောင် စမ်းကြည့်တာပေါ့ကွာ ” ကျွန်တော်ပြောယင်း ဂစ်တာ ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ကံအားလျော်စွာ ဓာတ်လှေကားကလည်း ကြာနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်သံကို ကြားရသည့်အခါ ဖရက်(ဒ) အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဓာတ်လှေကားရောက်လာ၍ လှေကားထဲ သူ မဝင်မီမှာပင် ကျွန်တော်တို့ “ လက်(စ)ပေါလ်သုံးယောက်ဝိုင်း ” ကို သူ ငှားရမ်းပြီး ဖြစ်သွားလေ သည်။

ထို့နောက် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် ကျွန်တော် ညစဉ်ညတိုင်း ဂစ်တာကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တီထွင်စမ်းသပ် တီးခတ်နေခဲ့သည်။ သည်တူရိယာပစ္စည်း တကယ် ထူးခြားပေါ်လွင်လာအောင် မြှင့်တင်ပေးနိုင်မည့် နည်းနာများ ကျွန်တော် မပြတ်ရှာဖွေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂစ်တာတစ်လက် ထဲနှင့်ပင် ဂစ်တာများစွာပါဝင်သော သံစုံတီးဝိုင်းကြီးတစ်ခုမှ ထွက်လာသည့် အသံမျိုးရအောင် ဖန်တီးရန်နည်းလမ်းကို ကျွန်တော် တွေ့ရှိခဲ့သည်။ တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်အတွက် ရစ်သမ်၊ မယ်လဒီ၊ ဟာမိုနီ၊ ဘက်ဂရောင်း စသည်တို့ကို တစ်ခုချင်း သီးခြားစီ တီးခတ်ပြီး အသံသွင်းယူသည်။ ထို့နောက် ၎င်းဓာတ်ပြားများအားလုံးမှ အသံစုံကို ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်တည်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ထည့် သွင်းသည်။ ဤသည်ကား ယခုအခါ မာလတီပယ် (Multiples) ဟု လူသိများနေပြီဖြစ်သည့်နည်း ဖြစ်ပါသည်။

ပထမဆုံး မာလတီပယ်ဓာတ်ပြားများသွင်းရန် ကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် စာချုပ်ချုပ်ဆိုဖြစ်ပြီးနောက် မိသားစုထံ အလည်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းအနားယူပြီး အပြန်လမ်းတွင် ကားဘီးချော် ပြီး လမ်းဘေးထိုးကျသည်။ ဆီးနှင်းတွေထဲမှာ ရှစ်နာရီလောက်ကြာပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ကြကာ လူနာတင်ယာဉ်နှင့် ဆေးရုံသို့ ယူဆောင်ကြသည်။

ဆေးရုံက လူနာမှတ်တမ်းမှာ ရေးသားထားသည့် ကျွန်တော့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာစာရင်းက ကြောက်စရာ ရှည်လျားလွန်းလှသည်။ ကျောရိုးဆစ်တချို့ ကျိုးသွားသည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်လုံး ကျိုးသည်။ နှာခေါင်းရိုး ကျိုးသည်။ ညာဘက်လက်မောင်းရိုးက သုံးနေရာတိတိ ကျိုးသွားသည်။ အဲသည်နောက် နံရိုး အတော်များများ၊ တင်ရိုးခွေ၊ ပြီးတော့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံး။

တစ်နေ့နံနက်မှာ ဆရာဝန်တွေ ကျွန်တော့်ညာလက်မောင်းရိုးက ကျိုးကြေသွားတာတွေ သိပ်များနေသဖြင့် ပြန်လည်ပြင်ဆင်နိုင်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းနေကြောင်း သုံးသပ်ကြသည်။ သည်လက်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လေမလား သူတို့ ဆွေးနွေးကြသည်။

သူတို့ပြောဆိုကြသည့် စကားများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အဝကို သေချာစွာ စေ့ငုနေမိ သည့်အချိန် အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် နောက်ထပ် ဘာသံမှမကြား။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်က လက်မောင်းရင်းကသာ ဖြတ်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့် ဂစ်တာသမားဘဝ ဆုံးပြီ၊ ကျွန်တော်ကြိုးစား ခဲ့သမျှ သဲရေကျပြီဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းယင်းကပင် အတိတ်ကာလဆီသို့ ကျွန်တော် လွင့်မျောရောက်ရှိသွားသည်။ ဘာဂျာဟောင်းလေးကို မှုတ်နေသည့် မြောင်းတူး အလုပ်သမားကြီးဆီသို့။ ယခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်ရရှိခဲ့သမျှ အောင်မြင်မှုသည်လည်း သူပေးသည့် အကြံဉာဏ်အတိုင်း လိုက်နာခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ဆံဖြူကျိုးကျဲနှင့် သူ့ရုပ်သွင်ကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်လာသည်။

သို့နှင့်၊ ကျွန်တော့်ခုတင်နှင့် အနီးဆုံးမှာရှိသည့် ဆရာဝန်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ ကျွန်တော် ပြောပါရစေဆရာ၊ ဒီလက်မောင်းကို ဆရာတို့တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားကြည့်ကြ ပါဦး၊ လုံးဝမရတော့ဘူးဆိုတာ သေချာတော့မှပဲ မရဘူးလို့ လက်လျှော့ကြရအောင်လား ဆရာ ”

သည်နောက်မှာတော့ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ခွဲစိတ်ကြသည်။ ခြေထောက်ကအရိုးကို လက်မောင်းဆီ ဆက်ပွားပေးနိုင်ပြီးတော့မှသာ လက်တစ်ချောင်းလုံး ဖြတ်ပစ်ရတော့မည့် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားတော့သည်။ သို့သော် တံတောင်ဆစ်နေရာမှာ ပြဿနာ ကျန်နေသေးသည်။ တံတောင်ဆစ်နားတွင် အရိုးတွေ ကြေမှုသွားသည်ဖြစ်ရာ အဲသည် နေရာတွင် သတ္တုပြားတစ်ခု အစားထိုးပြီး ပြန်လည်တည်ဆောက်ရသည်။ သည်နေရာမှာ အကွေးအဆန့်လုပ်၍ ရမည်မဟုတ်တော့။ ကွေးလျှင် အကွေးအတိုင်း၊ ဆန့်လျှင် အဆန့်အတိုင်း တသမတ်ရှိတော့မည်ဖြစ်ရာ ဆရာဝန်များအား ကျွန်တော်ဂစ်တာတီးရန် အဆင်ပြေသည့် အနေအထားအတိုင်း ထားပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

တကယ် ဂစ်တာတီး၍ ရ,မရ သေချာအောင်ကား တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်း ခဲ့ရသည်။ သို့သော် မရဘူးဆိုတာ မသေချာမချင်း လက်မလျှော့ဘူးဟူသော မူဝါဒကို လက်ကိုင်ထား သူပီပီ အဲသည် စောင့်ဆိုင်းနေရစဉ် ကာလအတွင်းမှာ တေးသွားတွေ၊ တီးကွက်တွေကို ခေါင်းထဲမှာပဲ စဉ်းစားသည်။ စီစဉ်သည်။ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စမ်းသပ်တီးခတ်ကြည့်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဧရာမ လောင်းပလေး ဓာတ်ပြားကြီးတစ်ချပ် တည်ဆောက်မိလာသည်။ ကျွန်တော် ဂစ်တာ သေသေချာချာ ပြန်ကိုင်နိုင်သည့်အချိန် တီးခတ်မည့် ဂီတသံစဉ်တွေအားလုံး သည်ဓာတ်ပြားကြီးထဲမှာ သိုမှီးထားသည်။

သည်လိုဖြင့် နောက်ဆုံး ကျောက်ပတ်တီးဖြည်ရမည့်အချိန် ဆိုက်ရောက်လာပါသည်။ အဲသည်နောက်တွင် လုံးဝ အချိုးမကျဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်ကို အရင်တုန်းက သူ တတ်ခဲ့သမျှ ပြန်လုပ်တတ်အောင် ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ ပြန်လည်သင်ကြားခြင်း ပြုရပါသည်။ ထို့နောက် သုံးယောက်ဝိုင်းတစ်ခု ထပ်မံထူထောင်ကာ နယ်ပွဲစဉ်များ စတင်သည်။

သည်လို လုပ်ဖြစ်ရန်အတွက် ကျွန်တော် အတော်ကြီး သတ္တိမွေးခဲ့ရသည်။ ဇွဲကြီးကြီးနှင့်လည်း အားထုတ်ခဲ့ရပါသည်။ ယခင်ပုံမှန်အနေအထားရောက်အောင် ကျွန်တော် ပြန်လုပ်နိုင် မလုပ်နိုင် ဆိုသည်က စင်ပေါ် တကယ်တက်ကြည့်မှ သေချာပေါက်သိနိုင်မည် မဟုတ်လား။

တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့၊ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ဆက်တိုက်ကူးကာ တစ်နှစ်လောက်ကြာအောင် ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ အလွန်ပင်ပန်းသည်။ သို့သော် အဲသည်ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းလွန်းသော ခရီးစဉ်က အကျိုးရလဒ်ကြီးမားခဲ့သည်။ ထိုခိုက်ဒဏ်ရာမရမီက လက်ကိုမိအောင် ကျွန်တော် ပြန်လည်တီးခတ် လာနိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဓာတ်ပြားတွေ ပြန်သွင်းဖြစ်သည်။ သည်အခါမှာတော့ ကျွန်တော့်ဂစ်တာသံမှာ ဇနီးသည်မေရီဖို့ဒ်၏ အဆိုပါ တွဲဖက်ပါဝင်လာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ဓာတ်ပြားတွေကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက နှစ်ခြိုက်စွာ နားသောတဆင်ကြသည်။ ဓာတ်ပြားချပ်ပေါင်း ၁၇ သန်းကျော်မျှ ဝယ်ယူအားပေးခဲ့ကြသည်။ အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်က လူငယ်များလောကတွင်လည်း ဂစ်တာ ဆိုသော တူရိယာပစ္စည်းက အကြီးအကျယ် ရေပန်းစားကာ အားတက်သရော လေ့ကျင့်တီးခတ် လာခဲ့ကြသည်။

များမကြာမီကမူ မိတ်ဆွေ ဂီတသမားတစ်ယောက် ကျွန်တော့်နည်းတူ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ထိခိုက်အနာတရဖြစ်သည့်အကြောင်း ကြားသိရသည်။ သူက စန္ဒရားသမား ဖြစ်သည်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာကြောင့် စန္ဒရားလုံးဝမတီးနိုင်တော့ပြီ။ ဂီတပညာရှင်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ရတော့မည်ဟု ကြားသည့်အခါ ကျွန်တော် သူ့ကို စာတွေ အစောင်စောင်ရေးကာ ဂီတကို မစွန့်လွှတ်ဖို့၊ ပြန်လည် ကြိုးစားကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။

“ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ ” သူ့ထံမှ စိတ်ပျက်စွာ အကြောင်းပြန်လာသည်။

“ မတတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာလား၊ သေချာအောင် ခင်ဗျား စမ်းကြည့်ပြီးပြီလား ” ဟူ၍ပဲ ကျွန်တော် ထပ်တလဲလဲ ပြန်မေးသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်တိုက်တွန်းမှု အောင်မြင်သွားသည်။ သူ စန္ဒရားပြန်တီးသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော အနေအထားမှနေ၍ တောက်ပသောအနာဂတ်တစ်ခု သူ ပြန်လည် တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။

သည်လိုပဲ တစ်ကြိမ်မဟုတ်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေမှာ အုတ်နံရံကြီး ကာဆီးသလို ခက်ခဲသော အနေအထားမျိုး ကြုံရတတ်ပါသည်။ ဖြေရှင်းရန် နည်းလမ်းမရှိတော့ပြီဟု ထင်ရသည့် ပြဿနာမျိုး။ ဆောင်ရွက်ရန် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆရသော လုပ်ငန်းတာဝန်မျိုး။

သည်အနေအထားမျိုး ကြုံရသောအခါ ငါ မတတ်နိုင်ဟု အလွယ်တကူ မပြောပါနှင့်။ ငါ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာသလား လက်တွေ့စမ်းကြည့်ပါ။ မတတ်နိုင်တာ တကယ်သေချာပါပြီ ဆိုတော့မှသာ လက်လျှော့ပါ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အနေနှင့်မူ ငယ်စဉ်ကတွေ့ဖူးသည့် မြောင်းတူးသူအလုပ်သမားကြီး၏ ကျေးဇူးကြီးမားလှသော သြဝါဒစကားကို လိုက်နာခဲ့သည့်အကျိုးကြောင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲနှင့် တည်ဆောက်ထားသည့် နံရံတံတိုင်းဟူသည်လည်း နာနာဖိတွန်းလျှင် တစ်ချိန်မှာ ပြိုလဲသွား နိုင်သည်ဆိုတာ တွေ့ရှိသိမြင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice - Reader's Digest, July 1957]

(၁၇)

ကိ (သ)ဖန်စတန်

Keith Funston (1910 - 1992)

နယူးယောက် စတော့ရှယ်ယာဒိုင် ဥက္ကဋ္ဌ။

“ ဘယ်အရာပဲဖြစ်စေ၊ ဒီဟာကတော့ ကိုယ်လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ပဲလို့ သိထားပြီးပြီဆိုရင် မဆိုင်းမတွ လုပ်ရမှာပေါ့ သား ”

“ ဒီကလေးကလေး ”

အထက်တန်းကျောင်း တက်နေစဉ်အထိ ကျွန်တော့်ဘဝက သာယာဖြောင့်ဖြူးလျက်ရှိခဲ့သည်။ အနာဂတ်အတွက် အာမခံချက်လည်း အပြည့်အဝရှိနေသည်။

ကျွန်တော့်အဖေက ဘဏ်ငယ်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်သူ၊ တော်ရုံငွေကြေးကိစ္စ ကြောင့်ကြစရာ မရှိသူ။ ကျွန်တော့်ကို တက္ကသိုလ်ပို့ဖို့က သေချာထားပြီးသား။

သို့သော် အဲသည်အချိန်မှာ ရုတ်တရက် အကျပ်အတည်းကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ၁၉၂၄ ခုနှစ်။ ဘဏ်လုပ်ငန်းတွေ ထိခိုက်ပျက်စီးသော နှစ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေ အားလုံးပင် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်အတွက် တက္ကသိုလ်ပညာရေး အစီအစဉ်လည်း သည်အကျပ်အတည်းနှင့်အတူ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ ကျောင်းတက်ချင်လျှင် ကျောင်းစရိတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ရှာရတော့မည်။ ကြာကြာဆိုင်းနေလို့မရ။ သည်နွေကပဲ စတင်၍ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရတော့မည်။

နွေရာသီလုပ်လို့ရတာ ဘာအလုပ်တွေရှိသလဲ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ လုပ်နိုင်တာ တွေ အများကြီးရှိသည်။ မြို့က စက်ရုံအလုပ်ရုံတစ်ခုခုမှာ ဝင်လုပ်၍ရသည်။ စာတိုက်စာရေး အလုပ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ရပ်ကွက်က ကုန်ခြောက်ဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်၍ရနိုင်သည်။ သည်အလုပ်က ခါတိုင်းလည်း စနေနေ့တွေမှာ ကျွန်တော် လုပ်ဖူးပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာတွေလုပ် လျှင် ဖြစ်မည်ဆိုတာ စဉ်းစားရုံပဲ စဉ်းစားသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့နှင့် ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ အချိန်ကြာနေသည်။

မိုးရွာသောတစ်နေ့ နေ့လယ်၌ အမေ ထီးတစ်လက်နှင့် အပြင်က ပြန်ရောက်လာကာ ထီးက ရေစက်တွေကိုခါရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ သားရေ၊ အမေ သားအတွက် အလုပ်တစ်ခုရှာလာခဲ့ပြီ၊ မစ္စတာရောင်လီက ဘဏ်မှာ အကူအဖြစ်နဲ့ သားကို လက်ခံမယ်တဲ့၊ တစ်ပတ်မှာ ဆယ်ဒေါ်လာပေးမယ်လို့ ပြောတယ် ”

ကျွန်တော် ရှက်သွားသည်။ လူက ကလန်ကလား၊ အရပ်ခြောက်ပေနီးပါးကောင်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း နှယ်နှယ်ရရ အောက်မေ့ထားသူမဟုတ်။ သည်လိုကောင်က နောက်ဆုံးကျတော့ အမေရှာပေးမှ အလုပ်ရသည့်သဘော ဖြစ်သွားသည်မဟုတ်လား။ အမေ ကျွန်တော့်ခံစားချက်ကို ရိပ်မိသွားပုံရသည်။

“ ဒီလိုပေါ့ သားရယ် ” အမေက ကျွန်တော့်ကို သာယာညှင်းပျောင်း ပြောဆိုသည်။

“ ဘယ်အရာပဲဖြစ်စေ၊ ဒီဟာကတော့ ကိုယ်လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ပဲလို့ သိထားပြီးပြီဆိုယင် မဆိုင်းမတွ လုပ်ရမှာပေါ့ သား ” အမေ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မတင်။ ဆုံးမစကားတစ်ခွန်းကိုပဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြောသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ဘာသာ ရှက်ရွံ့နေသည့်အချိန်မှာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ အမေစကားက ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲ စွဲနေအောင် ဝင်သွားသည်။ မှန်သည်။ လုပ်ရမည်အရာလို့ ကိုယ် နားလည်ထားပြီးသည့် အလုပ်ကိုတော့ ဖြစ်အောင်လုပ်ရမည်ပေါ့။ အမေစကားတွေသည် ကျွန်တော့်ဘဝ နောက်ပိုင်း နှစ်ကာလများတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော့်ကို ထိန်းကျောင်း စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ သည်စကားတွေကို တစ်နေ့တခြား ပို၍ပို၍ ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားခဲ့မိပါသည်။

နောက်တွင် ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်မှာ စာတွေ အတော်များသည်။ ညစာစားပြီးချိန်တွင် စာကြည့်စားပွဲတန်းထိုင်မှ နောက်နေ့အတွက်အဆင်သင့်ဖြစ်နိုင်တာ ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ သို့သော် အဲသည်အချိန်မျိုးတွင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ချင်တာ၊ ဖဲဝိုင်းမှာ တစ်အောင်လောက် ထိုင်လိုက်ချင်တာ၊ ဒါမှမဟုတ် သူငယ်ချင်းအခန်း ခဏတဖြုတ် သွားလည်ချင်တာတွေက ပေါ်လာ တတ်သည်။ အိမ်မှာတုန်းကရခဲ့သည့် အသိတရားတစ်ခုကြောင့်သာ လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်ကို ကျွန်တော် မှန်မှန်လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့အတွက် သင်ခန်းစာတွေ လေ့ကျက်ပြင်ဆင်သည့် အလုပ်။

လေးနှစ်အကြာမှာ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရသည်။ အဆင့်မြင့်မြင့် အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာကျေနပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ထက်တော်သည်ဟု ထင်ထားခဲ့သူတချို့ အောင်ရုံ လေးပဲ ကပ်အောင်ကြတာလည်း ကျွန်တော် သတိပြုမိခဲ့ရသည်။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော့်ကြား ကွာခြားသွားသည့်အချက်က ကျောင်းတက်နေစဉ် ကာလတစ်လျှောက် ကျွန်တော်က လုပ်သင့်သည့် အလုပ်ကို သူတို့ထက် မဆိုင်းမတွ လုပ်လေ့ရှိခဲ့သည်ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်က ကျွန်တော်တက်ခဲ့သည့် ကောလိပ်ကျောင်း၏ အဓိပတိအဖြစ် ကျွန်တော့်ကို တင်မြှောက်ကြသည်။ အဲသည့်အချိန်က ကောလိပ်မှာ ရန်ပုံငွေ အကြီးအကျယ် လိုအပ်နေသည်။

သို့သော် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များက ကျွန်တော့်အား ရန်ပုံငွေကိစ္စကို အလျင်စလို မဆောင်ရွက်ဖို့ သတိပေးကြသည်။ ကျောင်းကဘွဲ့ရသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ကျွမ်းဝင်အောင် အယင်လုပ်ပါ။ အနေအထားတွေ သိအောင် တစ်နှစ်လောက်တော့ စောင့်ကြည့်ပါဟု ဆိုကြသည်။

ကျွန်တော် မစောင့်ပါ။ ရန်ပုံငွေကိစ္စသည် ချက်ချင်း စတင်ရမည့်အလုပ်ဟု ကျွန်တော် မြင်သည်။ ကျောင်းက မွမ်းမံတိုးချဲ့ဖို့တွေ လိုနေသည်။ သို့နှင့် ယင်းအတွက် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲပြီး ကျောင်းကြီးကြပ်ရေးဘုတ်အဖွဲ့သို့ တင်ပြသည်။ ကျွန်တော့်အား အဓိပတိအဖြစ် တရားဝင် ခန့်အပ်သည့်နေ့မှာပင် ဘုတ်အဖွဲ့က ကျွန်တော့်အစီအစဉ်များကို လက်ခံအတည်ပြုခဲ့သည်။ သည်နောက်မှာတော့ ရန်ပုံငွေထည့်ရန် အလားအလာရှိသူများ အားလုံးကို သိကျွမ်းခင်မင်အောင် စောင့်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်သွားတွေ့၊ ကိုယ့်ဘာသာမိတ်ဆက်ကာ ကျောင်းမွမ်းမံ တည်ဆောက်ရေးအတွက် တတ်နိုင်သမျှ အလှူငွေများ ထည့်ဝင်ပေးအပ်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။

အဲသည် ဆောင်ရွက်ချက်က တကယ်ပင် ထိရောက်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ကောလိပ်ဧရိယာ နယ်နိမိတ်ကို တိုးချဲ့နိုင်ခဲ့သည်။ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေ ဝေဆာအောင် စိုက်ပျိုးပြုပြင်နိုင်ခဲ့သည်။ အဆောက်အဦးသစ် လေးခု တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။ စကောလားရှစ်ဆုတွေ တိုးပေးလာနိုင်သည်။ သုတေသနလုပ်ငန်းအပါအဝင် အထူးလုပ်ငန်းအစီအစဉ်များအတွက် ရန်ပုံငွေများ တိုးတက်ခန့်ခွဲ ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူဆုံးက ဆရာများအတွက် လစာငွေကို ၆၅ ရာခိုင်နှုန်းထိ တိုးပေးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ ရန်ပုံငွေကိစ္စကို အပူတပြင်း ကောက်မလုပ်ဘဲ ဆိုင်းငံ့နေမိခဲ့မည်ဆိုက တရိပ်ရိပ်တက်လာနေသည့် ဈေးနှုန်းများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရည်မှန်းချက်တွေ ကြာလေဝေးလေ ဖြစ်သွားပေမည်။

မုချလုပ်ရမည့်ကိစ္စဟု ကိုယ့်ဘာသာ သိထားပြီးသည့်အရာကို မဆိုင်းမတွ လုပ်တတ်ခဲ့သည့် အလေ့အကျင့်က ကျွန်တော့်အား နယူးယောက် စတော့ရှယ်ယာဒိုင်ကြီးတွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်စဉ် ကာလတစ်လျှောက်လည်း အထောက်အကူပြုခဲ့ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ လွတ်လပ်စီးပွားရေးစနစ် အောင်မြင်၊မအောင်မြင်ဟူသည် နိုင်ငံစီးပွားရေး လုပ်ငန်းများတွင် လူတိုင်း ပါဝင်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်ခွင့် ရှိ၊မရှိအပေါ်၌ မူတည်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော် ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် စတော့ရှယ်ယာဒိုင်ရှိ မိတ်ဆွေတစ်စုတို့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကာ တစ်နိုင်ငံလုံးအကျုံးဝင်သော လုပ်ငန်းအစီအစဉ်အရ တိုင်းပြည်လူထုအား အများဆိုင်ကုမ္ပဏီများ၌ လူတိုင်း မည်သို့ပါဝင်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်သည်။ ယင်းသို့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခြင်းဖြင့် မည်သို့ အကျိုးအမြတ် ရရှိနိုင်မည်၊ သို့မဟုတ် မည်သို့ ဆုံးရှုံးနိုင်သည် စသည်များနှင့်ပတ်သက်၍ အသိပညာ

ဖြန့်ဖြူးပေးမည်။ ထို့နောက် ယင်းသို့ အသိပေးစည်းရုံးခြင်းကြောင့် စိတ်ဝင်စားလာမည့်သူများ အတွက် ငွေကြေးအနည်းငယ်မျှနှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးမည်ဟု ရည်ရွယ်ကာ “ လစဉ် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု အစီအမံ ” အမည်ဖြင့် လုပ်ငန်းပုံစံသစ်တစ်ရပ် ချမှတ်တင်ပြသည်။ ယင်းအစီအမံ အရ သာမန်လူထုအနေနှင့် တစ်လလျှင် ဒေါ်လာ ၄၀ သို့မဟုတ် သုံးလတွင်မှ ဒေါ်လာ ၄၀အထိ နည်းပါးသော ငွေကြေးဖြင့် အစုရှယ်ယာများ ဝယ်ယူနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အမြင်၌ ယင်းအစီအစဉ်မှာ အလွန် လျော်ကန်သင့်မြတ်သော အစီအစဉ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော် အံ့အားသင့်စရာ၊ မိတ်ဆွေတချို့က သည်ကိစ္စကို မဖြစ်နိုင်ဟု စောဒက တက်လာကြသည်။ သာမန်လူထုအနေနှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသောလုပ်ငန်း၏ ရှုပ်ထွေးလှသော သဘာဝ များကို နားလည်နိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ သူတို့အတွက် တကယ်အကျိုးအမြတ်ပေးမည့် ကုမ္ပဏီကို ရွေးချယ်နိုင်စွမ်း ရှိကြလိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ ၎င်းတို့က ယူဆကြသည်။ စာရင်းအင်း လုပ်ကိုင်ရသူ များအနေနှင့်လည်း ယင်း ဒေါ်လာ ၄၀ လစဉ်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရေး အစီအမံကို ထိန်းသိမ်း ကိုင်တွယ်ရန် လွယ်ကူလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူတို့ ထောက်ပြကြသည်။

ထို့ပြင် အထူးသဖြင့် လက်ရှိဈေးကွက်အခြေအနေက အသေးစားမြှုပ်နှံသူများအတွက် မသေချာ၊မရေရာ ဟူ၍လည်း သုံးသပ်ကြသည်။ “ နည်းနည်းစောင့်စမ်းပါဗျာ၊ နောက်ငါးနှစ် လောက် ဆိုယင်တော့ ခင်ဗျားတို့စိတ်ကူးနဲ့ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်မှာပါ ” ဟု မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အကြံပေးသည်။

ဖျက်သည့်စကားတွေ ကြားရသည့်အခါ ကျွန်တော် လက်လျှော့ချင်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် တစ်ဖက်တွင်လည်း စတော့ရှယ်ယာခိုင်ကြီးကြပ်သူ၊ ငွေကြေးလောကမှာ ဦးဆောင်နေသူ များနှင့် သည်လုပ်ငန်းထဲတွင် ကျင်လည်နေသည့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှ အချို့က ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကို ထက်ထက်သန်သန် အားပေးနေကြပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖြစ်သည်။

“ တို့ဟာ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ကို ယုံကြည်တယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ သာမန်လူထုလဲ ပါဝင်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်စွမ်း ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ပြီးတော့ အဲသည်လို ယုံကြည် ကြောင်း ပြသနိုင်ဖို့လဲ တစ်ခုခုလက်တွေ့ လုပ်ချင်နေတယ်ဆိုယင် ဘာဆိုင်းနေစရာ လိုသေးလဲ။ ဒီအစီအစဉ်ကို အခုချိန်ကစပြီးပဲ အကောင်အထည်ဖော်တော့မယ် ”

သည်လို ပိုင်းဖြတ်ပြီးသည့်နောက်၌ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလုပ်ငန်းအကြောင်းကို အရှင်းလင်း အလွယ်ကူဆုံး ရေးသားဖော်ပြသည့် လက်ကမ်းစာစောင်ငယ်တွေ စောင်ရေပေါင်း သန်းချီ၍

ရိုက်နှိပ်ကာ တစ်နိုင်ငံလုံး ဖြန့်ဝေသည်။ မည်သို့ ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည် ဟူသော အနေအထားတွေကို စာစောင်ထဲတွင် မခြွင်းမချန် ရှင်းလင်းသေချာစွာ ဖော်ပြသည်။ ရှယ်ယာတွေသည် မိမိဝယ်လိုက် ပြီးသည့်နောက် တန်ဖိုးတက်လာနိုင်သလို ထိုး၍လည်း ကျသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိမှာ ပုံမှန်ဝင်ငွေရှိပြီး မိသားစု အရေးပေါ်ကိစ္စများအတွက်လည်း အသင့်အတင့် ချန်လှပ်ပြီးမှသာ ပိုငွေကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရန်၊ မမြှုပ်နှံမီ မိမိရင်းနှီးမြှုပ်နှံမည့် ကုမ္ပဏီ၊ ယင်းက လုပ်ကိုင်နေသည့်လုပ်ငန်း စသည်တို့နှင့်ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်သည်များကို လေ့လာမှတ်သားရန်၊ ကျွမ်းကျင်သူများထံမှာ အကြံဉာဏ်တောင်းခံရန် စသည်များလည်း သတိပေးထားသည်။ ထို့နောက်၌ စနစ်တကျ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတတ်ပါက အကျိုးအမြတ်ရရှိကာ မိမိ၏ စားဝတ်နေရေးအဆင့်အတန်း မြင့်မားလာနိုင် ကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ လစဉ်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုအစီအမံ ပေါ်လာခြင်းသည် လခစားဝန်ထမ်းများ အား တစ်စိတ်တစ်ဒေသ လုပ်ငန်းပိုင်ဆိုင်သူများဖြစ်လာအောင် အခွင့်အရေးပေးလာခြင်းဖြစ် ကြောင်း အင်တိုက်အားတိုက် စည်းရုံးဆော်သြခဲ့သည်။

မိမိလုပ်ငန်းခွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို မိမိပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မည်။ မိမိတိုင်းပြည်၏ သည့်ထက်မက ဖွံ့ဖြိုးလာမည့် အနာဂတ် စက်မှုစီးပွားဘဝတွင် မိမိပါ တိုက်ရိုက်ပါဝင်ခံစားခွင့် ရလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးများက လုပ်သားလူထုကို ထက်သန်တက်ကြွစေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လစဉ်မြှုပ်နှံရေးအစီအစဉ်က လူထုအကြားမှာ ရေပန်းစားသွားခဲ့ပါသည်။

သည်အတွေ့အကြုံတွေကို အကြောင်းပြုကာ ယနေ့ လူငယ် လုံမငယ်များအားလည်း ကျွန်တော် တစ်ခု လက်ဆင့်ကမ်း အကြံပြုလိုသည်။ သည်လောက၌ ဧရာမ အကြံအစည်ကြီးတွေ စိတ်ကူးကြံစည်နိုင်မှ၊ ဧရာမလုပ်ငန်းကြီးတွေချည်း အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှ အောင်မြင်သည် မဟုတ်ပါ။ တစ်နေ့တာအတွက် လုပ်စရာရှိသည်ကို နေ့စဉ် မဆိုင်းမတွ လုပ်ခြင်းဖြင့်ပင် အချိန်တန်သောအခါ ၌ တကယ် ထက်မြက်အောင်မြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ပါသည် ဟူ၍။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice - Reader's Digest, August 1960]

(၁၈)

ရစ်ချတ်ဝိုလ်ကိုမီရစ်

Richard Wolkomir

အနုပညာ ဝေဖန်ရေးသမား။

“ လောကကြီးမှာ လွယ်ကူတဲ့အလုပ်ရယ်လို့မှ မရှိဘဲ။ အားလုံး ခက်တာချည်းပဲ။ လူ့ဘဝကြီး ဆိုတာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ကို တတ်တယ် ၊ တော်တယ် အထင်ခံရရုံ သက်သက်အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာရှိတဲ့ စွမ်းအားတွေ၊ အရည်အသွေးတွေအားလုံး သူများကို တိုက်ခိုက်ဖြိုဖျက်တဲ့အလုပ်ထဲမှာ ပုံအောမယ့်အစား၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကောင်းဆုံး အနေအထားရောက်အောင် မြှင့်တင်တဲ့အလုပ်၊ အားပေးကူညီတဲ့အလုပ်ဘက်မှာ သုံးကြွယ်ဝ ပိုမကောင်းဘူးလား ”

“ ငဝဖန်ငရဲ ယင်ရန်းစာ ”

ကောလိပ် ဒုတိယနှစ်သင်တန်းအပြီး နွေရာသီတွင် ကျွန်တော်တို့မြို့က ထုတ်ဝေသည့် သတင်းစာ၌ ကျွန်တော် လက်သင်သတင်းထောက်အဖြစ် ဝင်လုပ်သည်။ သည်အလုပ်က ကျွန်တော် စာပေနယ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်ရေးအတွက် လှေကားတစ်ထစ်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်ယူခဲ့သည်။ စာပေနယ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ရေရေရာရာတော့ သိသည် မဟုတ်။ နှံ့စပ်တတ်သိသူ၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူ ဆိုတာမျိုးဟူ၍သာ အပိုင်မှတ်ထားသည်။ သို့သော် နှံ့စပ်တတ်သိသူဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာလည်း ရေရေရာရာ မရှိပြန်။ ကျွန်တော် နားလည်သည်က ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာတိုက်က အယ်ဒီတာလိုမျိုး ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

သူကတော့ တကယ့် စာပေသမား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကဗျာရေးသည်။ ဆံရှည် ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးက ဖရိုဖရဲ၊ မျက်လုံးပြာများကတော့ စူးရှသည်။ ဩဇာရှိ မဂ္ဂဇင်းကြီး များမှာ သူကဗျာတွေ ပါသည်။ ပြီး ထေ့လုံးငေါ့လုံးတွေ ပြောသည့်နေရာမှာ သူ သိပ်ဉာဏ်ရွှင်သည်။ သူတစ်ပါးတွေ၏ ပျော့ကွက်ဟာကွက်ကို အပေါ်စီးက မြင်တတ် ထောက်တတ်သည့် သူ့အရည် အချင်းကို ကျွန်တော် လိုချင်အားကျမိသည်။

အဲသည် နွေရာသီအတွင်း ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ အရေးပါဆုံးကိစ္စတစ်ခုက မြို့သို့ ဇာတ်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေက လူငယ်တွေ။ သူတို့က ခရီးရောက်မဆိုက် ဆိုသလိုပင် မြို့အနီး ကက်စတေးတောင်တန်း အပန်းဖြေစခန်းရှိ စတိုးဆိုင်ဟောင်းတစ်ခုကို ဇာတ်ရုံဖြစ်အောင် အားတက်သရော ပြုပြင်တည်ဆောက်ကြသည်။ ဇာတ်အဖွဲ့မန်နေဂျာက ကျွန်တော်တို့သတင်းစာတိုက်သို့ ရောက်လာပြီး သူ့အဖွဲ့သားတွေ ပြဇာတ်လေးပုဒ် တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်နေကြကြောင်း၊ တစ်ရက်တစ်ပုဒ် အလှည့်ကျတင်ဆက်သွားရန် ရည်ရွယ်ထားကြောင်း ရှင်းပြသည်။ “ အကုန်လုံး အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတာ ချာတိတ်တွေအတွက် လွယ်တော့ သိပ်မလွယ်ဘူး ” ဟူ၍လည်း စိုးရိမ်မကင်းဟန်ဖြင့် ပြောဆိုသည်။

အယ်ဒီတာကြီးနှင့်ကျွန်တော် သူတို့ ဇာတ်တိုက်နေရာသို့ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် သွား၍ကြည့်ကြ သည်။ ကျင့်သားမရသေးသဖြင့် ဇာတ်သမားတွေက သရုပ်ဆောင်ရာမှာ အပေါက်အလမ်းမတည့်။ ဇာတ်စကားတွေကလည်း အလွဲလွဲ အချော်ချော်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့က နောက်ဆုံးတန်းမှာ အသာခွေထိုင်ကာ အယ်ဒီတာကြီးက သူတို့ကိုဟားသည့် မှတ်ချက်စကားတွေ တီးတိုးပြောနေသည်။ သူ့စကားတွေက ကျွန်တော့်နားမှာတော့ သဘောကျစရာ တတ်သိလိမ္မာသော စကားများချည်း ဖြစ်လေသည်။

သည်နောက်မှာတော့ ဇာတ်ခုံက အာရုံတွေကို ဖြတ်တောက်ပြီး လက်တွေ့လုပ်ငန်းဘဝထဲ ပြန်လာရသည်။ ကျွန်တော့် တကယ့်အလုပ်က “ အပျော်တမ်း မီးသတ်တပ်ဖွဲ့အတွက် ရေစုပ်စက် အသစ်တစ်လုံး မှာယူထားပြီ ” စသည့် သတင်းမျိုး ရေးသားရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အလားအလာရှိသော စာသမားတစ်ယောက်အနေနှင့် ကျွန်တော်က ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ဝေဝေဆာဆာသတင်းမျိုး ရေးခွင့်ရချင်သည်။ ကျွန်တော့်အယ်ဒီတာ၏ ချီးကျူးပြောဆိုမှုကို ခံယူရနိုင်မည့် စာမျိုး ကျွန်တော်ရေးချင်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ တောလက်ကျေးရွာမှာ အထက်လွှာအသိုင်းအဝိုင်း၏ ပကာသနပွဲများအကြောင်းလည်း ရေးသားစရာမရှိချေ။ လူတွေက

သာမန် လက်လုပ်လက်စားတွေသာ များသည်။ သို့သော် ယခုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇာတ်ရုံအသစ် တစ်ရုံတော့ ရှိလာလေပြီ။

ဇာတ်အဖွဲ့၏ တင်ဆက်ကပြပုံနှင့် ပတ်သက်သည့် ဝေဖန်ချက်ကို အမြဲတမ်းသတင်းထောက် တစ်ယောက်က ရေးမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ပွဲညမှာတော့ ကျွန်တော်လည်း တက်ရောက်ကြည့်ရှုကာ အယ်ဒီတာကို ပြရုံသက်သက်အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေဖန်ချက်တစ်ခုတော့ ရေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဝေဖန်ချက်က စူးစူးရှရှ ထိထိမိမိရှိနေလျှင် သတင်းစာထဲ သူထည့်သုံးချင် သုံးမည်။ အကယ်၍ မသုံးဖြစ်သည့်တိုင်အောင် မင်းဟာ မဆိုးဘူးကွဟု မှတ်ချက်ချ ခံရမည်ဆိုလျှင်ပင် ကျေနပ်လောက်ပြီဟု ကျွန်တော် ယူဆထားသည်။

ဖွင့်ပွဲညတွင် ဇာတ်ရုံပြည့်လုနီးပါး ပရိသတ်များ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ကျွန်တော့်အနီး ထိုင်သည့်သူတွေက ဇာတ်ရုံတစ်ဖက်က ဆောက်ရင်း ဇာတ်ထုပ်လေးခု တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ဖြစ်ကြ သည့် ဇာတ်အဖွဲ့သားများ၏ သတ္တိကို ချီးကျူးပြောဆိုနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သတင်းစာမှာ ဝေဖန်ချက်ရေးခွင့်ရပုဂ္ဂိုလ်ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်လှမ်း၍ လက်ပြ နှုတ်ဆက်သည်။ သူက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ သဘောလည်းကောင်းသည်။ သူက အကောင်းတွေချည်း မွန်းပြီးရေးမှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော့်ဝေဖန်ချက်မှာတော့ သူများမမြင်တာ တွေပါမည်။ ထိထိရှုရှု သရော်ချက်တွေ၊ မခံချိမခံသာဖြစ်သွားစေမည့် လှောင်လုံး သောလုံးတွေ ပါမည်။

သရုပ်ဆောင်အများစုက ကျွန်တော့်အသက် (၁၉နှစ်) ထက် သာသာလေးပဲ ကြီးကြမည်။ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးက ဆံပင်အရောင်ရင့်ရင့် ရုပ်ချောချော။ သို့သော် သူ့ကြည့်ရတာ သည်ည စင်ပေါ်တက်ရမှာကိုတော့ သိပ်ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရှိပုံမရဟု ကျွန်တော်မြင်သည်။ စင်ပေါ်မှာ သူပြောလိုက်သည့် ပထမဆုံးစကားတစ်ခွန်းက အဆင်မပြေ။ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားသည်။ သို့သော် အယ်ဒီတာကြီး ဆိုလျှင်တော့ သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရယ်စရာ မှတ်ချက်စကားတစ်ခုတော့ ဆိုလိမ့်မည်ဟု တွေးမိကာ သည်အကွက်ကို ကျွန်တော် တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင်မင်းသား စင်အဝင် နေရာမှားတာကိုလည်း ကျွန်တော် မှတ်စုထဲ အသာတို့ထား လိုက်သည်။ သို့သော် သည်လူက သူ့အမှားသူရိပ်မိကာ သင့်ရာစကားတွေ ကြည့်ပြောပြီး တခြား သရုပ်ဆောင်တွေ ကြောင်မကုန်အောင် ပြန်ဖမ်းထိန်းလိုက်နိုင်တာကိုတော့ ကျွန်တော် မှတ်သားခြင်း မပြု။ သည်အချက်က ပြင်းပြင်းရှုရှုရေးမည့် ကျွန်တော့်ဝေဖန်စာအတွက် အထောက်အကူ မပြုနိုင် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ပွဲအပြီး ပရိသတ် မတ်တပ်ရပ်၍ လက်ခုပ်ဩဘာပေးအပြီး အပြင်ထွက်လာတော့ တိုက်က သတင်းထောက်အမျိုးသမီးကြီးနှင့် တွေ့သည်။

“ ဒီလိုနေရာမှာ ဒီလိုဇာတ်မျိုးကြည့်ရတာ အံ့ဩစရာနော်၊ သရုပ်ဆောင်တွေကလဲ တကယ့်ကို အားရပါးရပဲ ” သူက မှတ်ချက်ချသည်။ ကျွန်တော်က အင်း၊အဲနှင့် ရောယောင် ထောက်ခံသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အာရုံက ကျွန်တော်ရေးမည့် ထေ့လုံးငေါ့လုံး အချွန်အတက် စကားလုံးတွေဆီ ရောက်နေသည်။

အဲသည်နေ့က အတော်ကြီးညဉ့်နက်ခံကာ ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးကို ပြီးအောင်ရေးသည်။ အချောကိုင်သည်။ နောက်တစ်နေ့မှာ အမျိုးသမီးကြီး၏ဝေဖန်ချက် သတင်းစာထဲပါလာသည်။ ကျွန်တော် ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် သူက အရမ်း အားတက်သရော ရေးထားသည်။ သရုပ်ဆောင် တိုင်းအတွက် ချီးမွမ်းစရာ ကောင်းကွက်ကလေးတွေကိုယ်စီ သူရှာတွေ့ထားသည်။

အဲသည်နောက်မှာ ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးကို အယ်ဒီတာ့လက်ထဲ ကျွန်တော်ထည့်လိုက်သည်။ သူ လျှောက်လှန်ကြည့်နေတုန်း သူ့အမူအရာကို ကျွန်တော့်စားပွဲမှ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်သည်။ သူပြုံးတာမြင်ရသည်။ သည်နောက် ကုလားထိုင်နောက်ကျောကို ကျကျနနမှီကာ စားပွဲပေါ် ခြေတင်လျက် ကျွန်တော့်စာကို အလေးအနက်ဖတ်ရှုတာ မြင်ရသည်။ သူ အသံကျယ်ကျယ်ထွက်ပြီး ရယ်သည်။ သည့်နောက် ပို၍ အားပါးတရ ရယ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေပြီ။ တအားတက်ကြွနေပြီ။

“ ရယ်ရတယ်ကွ၊ ထိလဲ ထိတယ်၊ ဒီဝေဖန်ချက်လဲ သုံးမယ်ကွာ ” ဟု အယ်ဒီတာက ဆိုသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ထွက်သည့် သတင်းစာမှာ သည်ဆောင်းပါးပါလာတော့ ကျွန်တော် ငါးခေါက်တိတိ ဖတ်သည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အောင်မြင်မှုအစိုးအငွေ့တွေ ပြည့်တင်းကာ ပေါ့ပါးကြွတက်၍နေသည်။ ဝေဖန်ရေးသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ရှေ့လျှောက် ကျွန်တော့်ဘဝ တောက်ပြောင်လာတော့မှာ မြင်ယောင်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ချဉ်းကပ်ကြမည်။ ကျွန်တော့်စာကို အငမ်းမရ ဖတ်ရှုကြမည်။

အဲသလို ဘဝင်ခိုက်နေဆဲ ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့မှာ ဇာတ်မန်နေဂျာနှင့် တွေ့သည်။

“ ဘယ်လိုလဲ ကျွန်တော့်ဝေဖန်ချက် ဖတ်ပြီးပြီလား ” ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် အရမ်းချီးကျူးချင်နေသည့် လေသံအပြည့်နှင့် မေးသည်။

ကျွန်တော် သူ့ဆီက ဘာစကားကြားရမည် မျှော်လင့်ခဲ့သလဲ၊ သေသေချာချာတော့ မသိပါ။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော် ငယ်သေးသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ဘာမှန်းမရေရာ။ ပြီး အဲသည်အခိုက် အတန်အဖို့ တစ်ကိုယ်တော် ချီးမွမ်းထောမနာတွေနှင့် ယစ်မှူးရီဝေနေသည်။ ကျွန်တော် အထူးတ လည် ခြယ်မှုန်းထားသည့် စကားလုံးတွေကိုဖတ်ကာ သူလည်း သဘောကျနေမှာ မုချဟူ၍ပဲ ကျွန်တော် ယူဆထားခဲ့သည်။

သူ ပြန်ပြောလိုက်သည့် စကားက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပင်။ သို့သော် စကားက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မှိန်းတစ်စင်းလို စူးစူးနစ်နစ်ကြီး ဝင်သွားခဲ့သည်။ “ ခင်ဗျားကြောင့် လူတွေ အများကြီး စိတ်ဆင်းရဲသွားရတာပေါ့ဗျာ ”

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျေနပ်အားရမှုပူဖောင်းလေး ဖောင်းခနဲ ပေါက်သွားသည်။ ချီးမွမ်းစကားကို မွတ်သိပ်လွန်းသောကြောင့် ကျွန်တော် ဉာဏ်အမြင်ပိတ်ပုံးသွားခဲ့သည်။ အစာအနာ ကင်းသော ကျွန်တော့်ဝေဖန်ချက်အတွက် သရုပ်ဆောင်တွေမှာ ဘယ်လောက် ထိခိုက်ခံစားကြမည် ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝ မစဉ်းစားမိခဲ့။

ကျွန်တော် ချက်ချင်း ဖျားချင်သလို ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူ ဒေါသတကြီး ဆက်ပြောမည့် စကားများကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ကျွန်တော် အားတင်းထားလိုက်မိသည်။ သို့သော် သူက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပဲ ဆက်ပြောသည်။

“ ခင်ဗျား အရေးအသား ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း လောကကြီးမှာ လွယ်ကူတဲ့အလုပ်ရယ်လို့မှ မရှိဘဲဗျာ၊ အားလုံး ခက်တာချည်းပဲ၊ လူ့ဘဝကြီးဆိုတာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ကို တတ်တယ်၊ တော်တယ်၊ အထင်ခံရုံသက်သက်အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာရှိတဲ့ စွမ်းအားတွေ အရည်အချင်းတွေအားလုံး သူများကို တိုက်ခိုက်ဖြိုဖျက်တဲ့ အလုပ်ထဲမှာ ပုံအောသုံးမယ့်အစား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကောင်းဆုံး အနေအထားရောက် အောင် မြှင့်တင်ပေးတဲ့အလုပ်၊ အားပေးကူညီတဲ့ အလုပ်ဘက်မှာ သုံးကြရင် ပိုမကောင်းဘူးလား ”

သည်စကား သူပြောသွားသည်က လွန်ခဲ့သောအနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်ကနေတိုင် ကျွန်တော် မည်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ယောက် အားထုတ် ဆောင်ရွက်ထားသည်ကို ပြစ်တင်ဝေဖန်ချင်စိတ်ပေါက်လာတိုင်း ၎င်းဇာတ်မန်နေဂျာ၏ မျက်နှာကို ပြန်၍ မြင်ယောင်လာမိတတ်သည်။ ထို့ပြင် သရုပ်ဆောင်တို့၏ ကောင်းကွက်ကို အသားပေးရေးရင်း ဘယ်ဟာလေးကိုဖြင့် ပြုပြင်လိုက်ယင် သိပ်ကောင်းသွားမှာပဲဟု သိမ်မွေ့စွာ အကြံပြုကာ သူတို့တစ်တွေ အကောင်းဆုံး အားထုတ်ကြိုးပမ်းချင်စိတ် ထက်သန်လာအောင် တွန်းအားပေးခဲ့သည့်

သတင်းထောက်အမျိုးသမီးကြီး၏ သုံးသပ်ဝေဖန်စာကိုလည်း ကျွန်တော် သွားသွား သတိရသည်။ စင်စစ် တကယ်တမ်း တတ်သိလိမ္မာသူဆိုသည်က သူမ,သာလျှင် ဖြစ်သည်။

များမကြာမီက လမ်းမှာ လူတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

“ ခင်ဗျားရေးတာတွေ ကျွန်တော် မကြာခဏဖတ်ရတယ်ဗျ။ အပြုဘက်က အမြဲကြည့်တတ်တာ ကျွန်တော်သဘောကျတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်နစ်နာအောင် ခင်ဗျားရေးလေ့မရှိဘူး ” အဲသလိုဆိုပြီးနောက် သူက ပြုံးရွှင်စွာနှင့် အပိတ်စကားလေး တစ်ခွန်းပြောသည်။

“ ကျွန်တော် အခုပြောတာ ခင်ဗျားကြားဖူးသမျှ ခင်ဗျားကို ဝေဖန်တဲ့စကားတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ရမယ်ဗျ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ”

သူသည်လိုဆိုတော့ ဟိုတုန်းက ကြုံခဲ့သည့် ဇာတ်မန်နေဂျာကို ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် ပြေးမြင်ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို လတ်တလော ချီးမွမ်းစကားဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား အားနာစွာ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေရသည်။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ အဲသလို ပြောဖော်ရတဲ့အတွက် အများကြီးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုဝေဖန်သွားတာ တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားဝေဖန်ချက်က ကျွန်တော့်အတွက် ဒုတိယအကောင်းဆုံး ဝေဖန်ချက်ပေါ့ဗျာ ”

[ရည်ညွှန်း။ ။ The Best Criticism I Ever Received - Reader' Digest]

(၁၉)

အဲရစ် ဆီဗရီတ် (၁၃)

Eric Sevareid (1912 - 1992)

စာနယ်ဇင်းသမား

“ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးကြီး သွားရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားနဲ့၊ ရှေ့တစ်မိုင်အတွက်ကိုပဲ စဉ်းစား၊ အဲဒါဆို မင်းတို့ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်တယ် ”

“ ငရုတ်တစ်ပိုင်သာ စဉ်းစားပါ ”

အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော့်အသက် ၁၇ နှစ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြဿနာတစ်ခု ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ပြဿနာက ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးသည့် ပြဿနာ။

ကျွန်တော်နှင့် ဟိုက်စကူးတုန်းက သူငယ်ချင်း ဝေါလတာပို့တိုနှင့်ယောက် ထူးလည်းထူး ရူးလည်းရူးသော ကိစ္စတစ်ခုကို သွားစမိခဲ့ကြသည်။ ကိစ္စက သေးသေးမွှားမွှားလေး မဟုတ်။ မိနီအာပိုလစ်မြို့မှာ မြောက်ဘက် ဟတ်ဆန်ပင်လယ်ကွေ့ရှိ ယော့ခ်ဖက်ထရီ သားမွေးကုန်သွယ် စခန်းအထိ ကနူးလှေဖြင့် ရောက်အောင်သွားနိုင်ကြောင်း သက်သေပြလိုသည့် ကိစ္စ။

(မှတ်ချက် - မိနီအာပိုလစ်မြို့မှာ အမေရိကန်ပြည် မြောက်ဖျားရှိ မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်၍ မစ္စစ္စပီ မြစ်ကမ်းပေါ်၌ တည်ရှိသည်။ ဟတ်ဆန်ပင်လယ်ကွေ့မှာ ကနေဒါပြည် အရှေ့အလယ်ပိုင်းရှိ ကုန်းတွင်းပင်လယ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်၍ မြောက်အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာရာ အာတိတ်သမုဒ္ဒရာ နှင့်ပါ ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်။ အလွန်အေးမြသော ဒေသဖြစ်၍ တစ်နှစ်လျှင် ရှစ်လမျှ ဆီးနှင်းရေခဲများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။)

ကနေဒါပြည် ဝင်နီပက်ရေအိုင်ကြီး၏ မြောက်ဖျားရှိ နော်ဝေးဟောက်(စ)အထိ ရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ လှော်ခတ်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်က နောက်ထပ် မိုင် ၄၅၀ အကွာမှာ ရှိနေသည်။ လမ်းတစ်ဝက်လောက်တွင် ရွာငယ်တစ်ခုရှိတာကလွဲ၍ ကျန်ခရီးတစ်လျှောက်လုံးကား လူသူကင်းမဲ့သည့် တောရိုင်းဒေသကို ဖြတ်သန်းရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ပါလာသည့် မြေပုံတွေက မပြည့်မစုံ ပုံကြမ်းတွေ။ ပြီး အချိန်က စက်တင်ဘာ ၁ ရက်နေ့ဖြစ်နေပြီ။ မကြာမီ ရေအိုင်တွေ၊ မြစ်ချောင်းတွေ အားလုံး အေးခဲကြတော့မည်။

ကနေဒါရှိ တော်ဝင်မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့သို့ဆက်ရန် ခွင့်ပြုသင့်၊မသင့် ဝေခွဲမရကြ။ နောက်တော့မှ စိတ်မချတချနှင့် သူတို့ ခွင့်ပြုလိုက်ကြသည်။

ယခုတော့ တကယ့်သတ္တိစမ်းပွဲကြီး စပေတော့မည်။ ခရီးမဆက်မီညမှာ ဝေါလတာရော ကျွန်တော်ပါ ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်။ သိက္ခာနှင့် အန္တရာယ်ကြားမှာ ဗျာများနေသည်။ အကယ်၍ လှေမှောက်ခဲ့လျှင် ဒါမှမဟုတ် တစ်နည်းနည်း အအေးလွန်ပြီး ရေခဲရိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ သွားပြီ။ သည်ဟာကိုကြောက်ပြီး အိမ်ပြန်လာမည်ဆိုလျှင်ကော။ မိသားစုနှင့် အသိမိတ်ဆွေများကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မည်နည်း။ ပြီး ကျွန်တော် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်သွားရန် ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ဝင်ရောက်ထားသည့်နေရာတစ်ခု ရှိသေးသည်။ မိနီအာပိုလစ် မြို့ထုတ်သတင်းစာ။ သည်သတင်းစာက ကျွန်တော်တို့ခရီးစဉ် အတွေ့အကြုံ သတင်းပေးပို့ချက်ကို ဆက်တိုက်ဖော်ပြပေးနေသည်။ ထို့ပြင် နောက်တစ်ချက်။ ဝိုးတိုးဝါးတားလိုလိုနှင့် အတွင်းစိတ်ထဲက ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ကျွန်တော်တို့ မေးနေမိတာလည်း ရှိသေးသည်။ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ဘယ်လို ပြန်ကြည့်ကြမည်လဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဆက်ထွက်ဖြစ်ကြသည်။ ထွက်ခါနီးအချိန် ကျွန်တော်တို့ကို သားမွေးသည် တိရစ္ဆာန်များ ထောင်ဖမ်းသည့် မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်အားပေးသည်။ သူက ဒိန်းမတ် လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး အရပ်အမောင်းကောင်းသည်။ ထွားကျိုင်းသန်မာသည်။

“ ဘယ်လောက် ဝေးဝေးကြီး သွားရဦးမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားနဲ့၊ ရှေ့တစ်မိုင်အတွက်ကိုပဲ စဉ်းစား၊ အဲဒါဆို မင်းတို့ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ် ” သူက ကျွန်တော်တို့ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ယင်း အကြံပေးစကားဆိုသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သည်အကြံပေးစကားလောက် တန်ဖိုးရှိသည့်စကား မကြားရဖူးခဲ့။

အဲသည်နောက် ညပေါင်းများစွာမှာ ဆီးနှင်းတွေလွှမ်းနေသည့် မွေ့ယာအိတ်ထဲ လူးလိုမ့်ရင်း ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးမိုင်များအတွက် တွေးတောပူပန်မိတိုင်း မုဆိုးကြီး၏စကားက ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ အလိုအလျောက် ရောက်လာတတ်သည်။ နေ့ပိုင်း ကနူးလှေကို ပင်ပန်းကြီးစွာ လှော်ခတ် နေချိန် ရေသိပ်နည်းသွားသည့် နေရာများမှာ ရေထဲဆင်းပြီး ဆွဲလိုက် တွန်းလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ထမ်းပြီးသယ်လိုက် လုပ်နေချိန်များတွင်ကား သူ့စကားကို ပို၍ပင် သတိရနေမိကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့စိတ်တွေကို အဲသည်အကြံပေးစကားအတိုင်း ချိန်ထား ညှိထားကြသည်။ နောက်ထပ်ကျော်ဖြတ်ရမည့် ရေမှော်တစ်ခု၊ နောက် စခန်းတစ်ခု၊ နောက်ထပ် ခရီးတစ်မိုင်။ ဒါပဲ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းထဲ ထည့်ထားသည်။

သည်လိုဖြင့် နောက်ဆုံးတစ်ည မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲမှာပင် နောက်ဆုံးခရီးမိုင်ကို ကျွန်တော်တို့ ကျော်လွှားအောင်မြင်ခဲ့ကြသည်။

မီးရောင်မှိန်မှိန်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည့် ယောခ်ဖက်ထရီစခန်းကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိကြပြီ။ လူတွေက ညစ်ပေစုတ်ပြတ်လျက်။ ကနူးလှေမှာလည်း ဒဏ်ရာတွေပရပူနှင့်။ ပြီး လှေပေါ်မှာ ဘာရှိကွာမျှလည်း မရှိတော့။ စခန်းရှိရာ မြစ်ကမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်နှင့်ဝေါလတာ လေးဘက်တွားမတတ် အနေအထားမျိုးနှင့် တက်လာနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

နောက်ပိုင်းတစ်လျှောက်လုံးပင် ကျွန်တော် လှော်ခတ်ရမည့်ခရီးသည် မိုင်ပေါင်း ၄၅၀ မဟုတ်၊ ရှေ့နားတစ်မိုင်သာဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည်တွေ့သိ ယုံကြည်မိခဲ့ ရပါသည်။ လှေလှော်ခရီးအပြီး ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်အကြာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း အခြားလူမျိုး များနှင့်အတူ တောတောင်ထူထပ်လှသည့် အိန္ဒိယ - မြန်မာ နယ်စပ်တစ်နေရာသို့ စက်ချို့ယွင်းသွား သည့် စစ်ဘက်ပို့ဆောင်ရေး လေယာဉ်တစ်စင်းပေါ်မှ လေထီးနှင့် ခုန်ဆင်းခဲ့ရပါသည်။ ရက်သတ္တ ပတ်ပေါင်း အတော်ကြာပြီးတော့မှ ကျွန်တော်တို့ကို လက်နက်အင်အားပြည့်စုံသည့် ကယ်ဆယ်ရေး တပ်ဖွဲ့တစ်ခုက တွေ့ရှိပါသည်။ သည့်နောက်တွင်မှ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းရာ အိန္ဒိယနယ်ဘက် ဆီသို့ စစ်ကူတပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ ခြေလျင်ခရီး စတင်ရပါသည်။

ခရီးလမ်းက ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်လှသည်။ မိုင်ပေါင်း ၁၄၀ လုံးလုံး တောတွေတိုးရမည်။ တောင်တွေ ကျော်ရမည်။ ပူသည့်အချိန် အရမ်းပူသည်။ မုတ်သုံမိုးက ရွာမိလျှင် သဲသဲမဲမဲ။

ချီတက်စ ပထမတစ်နာရီအတွင်းမှာပင် ဘွတ်ဖိနပ်မှ သံတစ်ချောင်းထွက်ပြီး ခြေထောက်ကို ထိုးမိသည်။ တစ်နေ့လုံးလျှောက်၍ ညနေစောင်းချိန်ရောက်သည့်အခါ ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံးမှာ ဖိနပ်ပေါက်၍ အရည်ကြည်ဖုကြီးတွေ သီးနေပြီ။

မိုင် ၁၄၀ ခရီးကို ခြေထောင့်နဲ့နှင့် ကျွန်တော် သွားနိုင်မည်လား။ တချို့လူတွေက ကျွန်တော့် ထက်ပင် အခြေအနေဆိုးသေးသည်။ သည်လူတွေကော။ တွေးကြည့်လျှင် ရောက်နိုင်စရာအကြောင်း လုံးဝမရှိ။ သို့သော် နောက်တောင်တန်းတစ်ခုထိတော့ တရွေ့ရွေ့နှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်နိုင် ကြလိမ့်မည်။ ရှေ့မှာရှိသည့် မိတ်ဆွေကျေးရွာတစ်ခုဆီအထိလည်း လျှောက်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် တို့ ရောက်နိုင်ကြသေးသည်။

တကယ်မှာလည်း အဲသည်လောက်သာပဲ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်ဖို့ လိုသည်မဟုတ်လား။

လူတွေမှာရှိသည့် ကွန်မြူးတတ်သော ဉာဏ်ဟူသည် အလုပ်နှစ်မျိုး လုပ်တတ်သည်။ သူ့ကြောင့် ကြီးကျယ်သောလုပ်ငန်းကြီးများ စိတ်ကူးဖြင့် စတင်ဖြစ်တတ်သလို၊ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည်ပင် သည်အလုပ်ကြီး အကောင်အထည်ဖော်ရေးအတွက် လိုအပ်သောသတ္တိများ တွန့်ဆုတ် ပျက်ပြယ်အောင် နှောင့်ယှက်ဟန့်တားသောအရာ ဖြစ်နေတတ်သည်။

ကျွန်တော်က သူတကာထက်ထူးပြီး သတ္တိရှိသူ မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း အဲသည်လို ကိုယ်မတော်သည့်ကိစ္စအတွက် အနာဂတ် ကြုံတွေ့ရနိုင်မည့် အန္တရာယ်တွေ၊ အခက်အခဲတွေကို ကြိုတင်မြင်ယောင်တတ်လွန်းသော ကျွန်တော့်စိတ်ကူးဉာဏ်ကို ကျွန်တော် အပြစ်တင်မိတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကို သိပ်ဝေးဝေးလံလံတွေ လျှောက်မတွေးနဲ့၊ နောက်တစ်မိုင်အတွက်ကိုပဲ စဉ်းစားဟု မကြာခဏ သတိပေးထိန်းချုပ်ရတတ်ပါသည်။

ဤသည်က ကာယစွမ်းအား စိုက်ထုတ်ရသည့် အရေးကိစ္စများမှ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် လက်ငင်းဝင်ငွေရနေသည့် အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ကာ စာလုံးရေနှစ်သိန်းခွဲမျှရှိမည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုသော အလုပ်ကြီးတစ်ခုကို သွားစမိသည့်အခါ၌လည်း ရှေ့တစ်မိုင်အတွက်သာ စဉ်းစားသော စိတ်ဓာတ်ကို အားကိုးပြုခဲ့ရပါသည်။

စာတစ်အုပ်လုံးအတွက်ကိုသာ ခေါင်းထဲ အမြဲထည့်ထားမိနေမည်ဆိုက စာရေးသူတစ်ဦး အဖြစ် ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ အများဆုံး ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်ခဲ့သည့် ဤစာအုပ်ကြီးကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်မျှနှင့်ပင် ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်ခဲ့မိမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်က တစ်အုပ်လုံး မဆိုထားနှင့် တစ်ခန်းအတွက်မျှပင် မတွေး၊ တစ်မျက်နှာဟူ၍ပင် မစဉ်းစား၊ နောက်ထပ် စာတစ်ပိုဒ်ဆိုတာလောက်သာ အာရုံပြုနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် အားထုတ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ခြောက်လလုံးလုံး ကျွန်တော် ဘေးဘီမကြည့်ဘဲ စာတစ်ပိုဒ်ပြီး တစ်ပိုဒ်ကိုသာ အားထုတ်ရေးသားခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတော့ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် သူ့အလိုအလျောက် ရေးသားပြီးစီးသွားခဲ့ပါသည်။

အလားတူပင် လွန်ခဲ့သောနှစ်အတန်ကြာက စတင်ကာ အသံလွှင့်ရုံအတွက် နေ့စဉ် ရေးသားလွှင့်ထုတ်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ရာ ယနေ့ ပြန်လည်ရေတွက်ကြည့်သည့်အခါ၌ ကျွန်တော်ရေးခဲ့သည့် ထုတ်လွှင့်စာ (script) စုစုပေါင်းမှာ နှစ်ထောင်ကျော်မျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ အကယ်၍သာ အစပထမတွင် အသံလွှင့်ရုံက ကျွန်တော့်အား ထုတ်လွှင့်စာ ပုဒ်ရေ ၂၀၀၀ ရေးပေးရန် စာချုပ်ချုပ်ပါဆိုက သည်လောက်ကြီးမားသောတာဝန်ကို ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်နိုင်မည်မဟုတ်ဟူ၍ ငြင်းပယ်ခဲ့မည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူတို့က ကျွန်တော့်အား တစ်ပုဒ်သာ ရေးခိုင်းခဲ့သည်။ ထို့နောက်မှ တစ်ပုဒ်၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ပုဒ်။ အဲသည်လောက်ပဲ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့ရသည်။

ဇွဲလုံလဟူသည်ကား ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ တန်ဖိုးရှိသော အရည်အသွေးကောင်း တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သိသော အကောင်းဆုံးဇွဲလုံလသမား၏ လက္ခဏာကား ဒိန်းမတ်လူမျိုးမှဆိုကြီး ပြောခဲ့သည့် “ လူတစ်ယောက် တကယ်အားထုတ်ရမည်မှာ ရှေ့တစ်မိုင် အတွက်သာ ဖြစ်သည် ” ဟူသော မူဝါဒကို လက်တွေ့ကိုင်စွဲ ကျင့်သုံးတတ်ခြင်းပေတည်း....

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice - Reader's Digest, November 1957]

(၂၀)

ဒေါက်ဂလပ် (ခ) ဟတ်တလေ

(W.Douglas Hartley)

ပန်းပုပညာရှင်။

မည်သည့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုမျိုးမဆို လုံးဝ ပြန်လည်ပြင်ဆင်၍ မရနိုင်တော့ဟူသည် မရှိ။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဟူသော ပြတ်သားခိုင်မာသည့် စိတ်ဓွန့်၏ တန်ခိုးစွမ်းအားဖြင့် အဲသည် ဆုံးရှုံးမှုကို အောင်မြင်မှုသို့တက်လှမ်းရာ လှေကားထစ်အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည်။

“ အောင်မြင်မှုနှင့် ရှုံးနိမ့်မှုကြားက ပါးလျားသည့်.. စည်း ”

ကျွန်တော့်အဖို့မူ ကျွန်တော်ငယ်စဉ် ပန်းပုဆရာလေးဘဝနှင့် ပထမဆုံး ပုံတူရုပ်တုတစ်ခု လက်ခံပြုလုပ်စဉ်က အတွေ့အကြုံလောက် မမေ့နိုင်စရာဖြစ်ရပ်မျိုး ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်တော့။

အောင်မြင်မှုနှင့် ရှုံးနိမ့်မှုကြားမှာ ဘယ်လောက်မှ ကြီးကြီးမားမား စည်းခြားထားခြင်း မရှိဆို တာ အဲသည်တုန်းက စတင်၍ ကျွန်တော် သိမြင်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်မှ ပြန်ရောက်စ။ အိမ်မှာ ဆယ်ရက်ခန့်နေပြီးလျှင် နောက်တက္ကသိုလ် တစ်ခုသို့ နွေသင်တန်းသွားတက်ရန် စီစဉ်ထားသည်။

စင်စစ် အိမ်မှာနေရသည့် ရက်ပိုင်းအတွင်း ဘာမှမလုပ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနေဖို့ ကောင်း သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မနေ။ သည်ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့မြို့က ပုံတူရုပ်တု ထုလောက် သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ယောက် ရွေးချယ်ကာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းရုပ်တုတစ်ခု ထုလုပ်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

အနုပညာလောကမှ အခြားမည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမဆို မေးကြည့်လျှင် သည်လိုအလုပ်မျိုးတစ်ခု ဆယ်ရက်နှင့်ပြီးအောင် တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ အတင့်ရဲလွန်းသော လုပ်ရပ်တစ်ခုပဲဟု မြင်ကြမှာ သေချာသည်။ သို့သော် ဘယ်လောက် ရဲလွန်း ရမ်းလွန်းခဲ့သည်ဆိုတာကို နောက်နှစ်လ လောက်ကြာတော့မှ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး သိမြင်ခဲ့ရပါသည်။

မြို့၌ ထင်ရှားအရေးပါသူ အတော်များများကို စဉ်းစားသုံးသပ်ပြီးနောက် ကျူ၊ ဂျီ၊ နေ့ဗလစ် အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ကျွန်တော် ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။ သူက နေ့ဗလစ်-စပတ် စက်မှုလုပ်ငန်း ကြီး၏ ဘုတ်အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၍ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်တော် လေးစားအားကျခဲ့သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအား မစ္စတာနေ့ဗလစ်အတွက် ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံတူ ကြေးရုပ် တစ်ခုကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးကြမည်ဆိုလျှင် သူ့အပေါ် ၎င်းတို့၏ လေးစားခင်မင်မှုကို ပို၍ အထင်အရှားပြသရာရောက်မည်ဟု ကျွန်တော် အကြံဉာဏ်ပေးသည့်အခါ သူတို့သဘောကျကြသည်။

သို့နှင့် နောက်လေးရက်အကြာမှာပင် မစ္စတာနေ့ဗလစ်က ကျွန်တော် ပန်းပုထုနိုင်ရန်အတွက် ပထမအကြိမ် နှစ်နာရီကြာမျှ ထိုင်ပေးရန် ရက်ချိန်းပေးခဲ့သည်။

သူနှင့်ကျွန်တော် စတွေ့ကြသည့်အချိန် ဘယ်သူပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေသလဲ ခွဲခြားရန်ပင် အတော်ခက်သည်။ သူက ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာပေါ် ပလတ်စတာအစိုတွေ အုံပြီး ပုံစံယူလိမ့်မည် အထင်နှင့် စိုးရိမ်နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တကယ် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့တွေ့တော့မှ သည်ပုံကို ငါ ခုနှစ်ရက်နှင့်ပြီးအောင် ဖန်တီးနိုင်ပါ့မလားဟု တွေးပူလာသည်။ မစ္စတာနေ့ဗလစ်ကတော့ သူ့မျက်နှာပေါ် ပလတ်စတာတွေ ကပ်မှာမဟုတ်ကြောင်း သိသည့်အခါ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားသည်။

ပုံတူရုပ်ထုသည့်အခါ ဦးစွာပထမပြုလုပ်ရသည်က ပုံကြမ်းလောင်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိုးအစားကိုက်ညီအောင် ဦးခေါင်းပုံစံပေါ်လာအောင် မြေစေးနှင့် တည်ဆောက်ယူရသည်။ ပထမနေ့ ထွက်လာသည့် အခြေခံပုံစံက မဆိုး။

နောက်တစ်ကြိမ်ထိုင်သည့်အခါ ရှိပြီးအခြေခံပုံပေါ်မှာ မြေစေးတွေ အနည်းငယ်စီ ဖြည့်ယင်း ဖို့ယင်း နှာခေါင်း၊ မျက်စိ၊ ပါးစပ်နှင့် ဆံပင်ပုံစံတွေ ပေါ်လာအောင် ဖော်ယူညှိယူသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်ရုပ်တုက အပြင်မှ သက်ရှိလူ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်တွေနှင့် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း တူလာသည်။ သို့သော် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေအားလုံး ပြည့်စုံပြီးသည့်နောက် အချောကိုင်ရသည့် အပိုင်းမှာ လုပ်ငန်းက အလွန်နှေးကွေးလေ့ရှိသည်။ ပြီး ခက်လည်း ပိုခက်ခဲ့သည်။

တတိယအကြိမ် ထိုင်သည့်အခါ၌မူ သည်ရုပ်တုကို အချိန်မီ ပြီးနိုင်ပါ့မလားဟု ကျွန်တော် တွေးမိစပြုလာသည်။ မြန်မြန်ပြီးစီးအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစား၍ လုပ်သည်။ တစ်နာရီခွဲမျှ ကြာသော အခါ ရုပ်တုက ဘေးတိုက်အနေအထား၌ စိတ်တိုင်းကျနီးပါး ကောင်းသွားသည်။ သို့သော် ရှေ့တည့်တည့်မှ ကြည့်လျှင်ကား လုံးဝ နေရာမကျ။ ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပူပန်စွာနှင့်ပင် အိမ်ပြန်လာ ခဲ့သည်။

တနင်္လာနေ့မှာ နှစ်နာရီထိုင်သည်။ ဒါ က နောက်ဆုံးအကြိမ်။ ကျွန်တော် အသည်းအသန် ဆိုရလောက်အောင် အချိန်လုပြီး အလုပ်လုပ်ရသည်။

သည်အချိန်အတွင်း ရှေ့ဘက်ကကြည့်၍ မတူတာကို အတော်ကြီး နီးစပ်တူညီအောင် ကျွန်တော် ပြုပြင်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရုပ်တုတစ်ခုဆိုသည်က အပေါ်ယံ ဆင်တူနေရုံနှင့် မပြီး၊ လူပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်ဓာတ်စရိုက်ကိုလည်း ဖော်နိုင်ဖို့လိုသည်။ ကျွန်တော့်ရုပ်တုမှာ မစ္စတာနေ့ဗလစ်၏ အဇ္ဈတ္တကို မမြင်ရသေးဟု ကျွန်တော် ခံစားနေမိသည်။ အချိန်ကလည်း မရှိတော့။

သို့နှင့် မစ္စတာနေ့ဗလစ်က သူ၏ ပုံတူရုပ်တုတွင် သူ့စရိုက်လက္ခဏာများ ဖြည့်သွင်း ပေးနိုင်ရန်အတွက် ဩဂုတ်လ ကျွန်တော် ကျောင်းပိတ်၍ အိမ်ပြန်လာသည့်အချိန်တွင် နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ် ထပ်၍ထိုင်ပေးရန် သဘောတူလိုက်ပါသည်။ ပြီးစီးသွားသည့် ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံကလေးကို ကျွန်တော်တို့အိမ်က မြေတိုက်ခန်းထဲတွင် သိမ်းဆည်းကာ ညစ်ပေခြောက်သွေ့ပြီး မြေစေးတွေ မာခဲမသွားစေရန်အတွက် အရုပ်ပေါ်ကအုပ်ထားသည့် အဝတ်စုတ်ကို အခါအားလျော်စွာ ရေဆွတ် ပေးရန် အဖေအား မှာခဲ့သည်။

နောက်နှစ်လအကြာမှာ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဆင်မပြေတာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။

“ ခေါင်းကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲမသိဘူး၊ သား ကြည့်စမ်းပါဦး ” အဖေက ဆိုသည်။

အဖေ့နောက်က စိတ်ပူပန်စွာနှင့် ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ဖန်တီးခဲ့သည့် မစ္စတာနေ့ဗလစ် ပုံတူရုပ်တုက သုံးပိုင်းပဲကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာက ပြားနေသည်။ နားတစ်ဖက် မရှိတော့။ ဦးခေါင်း ညာဘက်တစ်ခြမ်းက ဓားနှင့် လှီးထားသလို အလွှာလိုက် ပဲ့ကျနေသည်။

ဘာကြောင့် သည်လိုဖြစ်သွားရသလဲ ကျွန်တော်သိလိုက်ပါသည်။ ရေဆွတ်တာ များသွားခြင်း ပင်။ မြေစေးတွေ ရေစိုလွန်းတော့ သူ့အလေးချိန်နှင့်သူ အိပြီး ပဲ့ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်

ပထမဆုံး အပ်ထည်လက်ရာကား ယခုတော့ မအောင်မြင်သော မြေစေး အစုအဝေးမျှသာ ဖြစ်လျက် ရှိချေပြီ။

ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ဒေါသလည်းထွက် ရှက်လည်းရှက် စိတ်လည်း ပျက်သွားသည်။ သေတ္တာတစ်လုံးပေါ်ထိုင်ကာ ငိုချလိုက်မိသည်။

ညဘက်ပိုင်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့တစ်အိမ်လုံး မည်သူမျှ မပြုံးရွှင်နိုင်ကြ။ နောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်မှိုင်းနေသည့် ကျွန်တော့်အနီးသို့ အမေ ရောက်လာသည်။ စာအုပ်စင်သို့သွားကာ စာတစ်အုပ်ဆွဲထုတ်လာ၏။ “ သား ဒီစာအုပ် ဖတ်ဖူးလား ” ဟု မေးသည်။

“ ကျွန်တော် စာအုပ်အကြောင်း မပြောချင်ဘူး အမေ၊ ကျွန်တော့်မှာ အခု ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ စဉ်းစားရဦးမယ် ”

“ ဒါ သောမက်(စ)ကာလိုင်ရဲ့ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသမိုင်းစာအုပ် သား ” ကျွန်တော့် စကားအဆုံးမှာ အမေဆက်ပြောသည်။ “ အမေတို့ဘာသာစကားနဲ့ရှိတဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ အကြီး အကျယ်ဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်လို့ ဆိုနိုင်တယ် ” အမေ ကျွန်တော့်ကို ကြင်နာစွာ ကြည့်နေသည်။

“ အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ အမေ ”

“ မဆိုင်ချင်လဲ မဆိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အများကြီးလဲဆိုင်လို့ရတယ် သား၊ ကာလိုင်ဟာ အဲဒီစာအုပ်ကို ပထမပိုင်းရေးပြီးပြီးချင်းပဲ သူ့မိတ်ဆွေ ဂျွန်စတူးဝပ်မေးလ်ကို ဖတ်ခိုင်းတယ်၊ မေးလ်က အဲဒီစာမူကြီးကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ငှားလို့ လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်တယ်၊ အဲဒီမိတ်ဆွေရဲ့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်တဲ့မိန်းမက ဒီစာမူကို ရေးပြီးစက္ကူဟောင်းတွေ အမှိုက်ဟောင်းတွေဆိုပြီး မီးဖိုထဲ ထည့်ပစ်လိုက်တယ်၊ လပေါင်းများစွာ ဒါမှမဟုတ် နှစ်နဲ့တောင်ချီကောင်းချီမယ့် အလုပ်တစ်ခု ပြာဖြစ်သွားတယ်၊ ကာလိုင်ဆီမှာ ဒီစာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှတ်စုမှတ်တမ်းမှ မကျန်ရစ် ဘူး ”

“ အဲဒီတော့ ကာလိုင် ဘာလုပ်လဲ ” ကျွန်တော် မေးသည်။

“ သူ လုပ်နိုင်တာ တစ်ခုတည်းရှိတာပဲ၊ သူ ဒီစာအုပ်ကို အစအဆုံး ပြန်ရေးတယ်၊ ဒီအခါမှာ မူလရေးစဉ်ကထက် အများကြီး တိုတောင်းတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ပြီးစီးသွားတယ် ”

“ မှတ်စုတွေ မရှိဘဲ ဘယ်လိုရေးသလဲ ”

“ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးက သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေသေးတာကိုး၊ သူ့အလုပ်က ခေါင်းထဲရှိတာ စာရွက်ပေါ် ပြန်တင်ရုံပဲဟာ ”

အမေ ကာလိုင်စာအုပ်ကို စင်မှာ ပြန်တင်ထားလိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားသည်။

အတော်လေးကြာလျှင်ပင် ကျွန်တော် မြေတိုက်ခန်းထဲဝင်ကာ အားကြိုးမာန်တက် အလုပ် စတင်သည်။ မူလပုံစံဟောင်း အကြွင်းအကျန်ကို ရေနည်းနည်းခြောက်အောင် လုပ်ပြီးနောက် ရုပ်တုကို ပြန်လည်တည်ဆောက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း နဂိုပုံ ပြန်ပေါ်လာသည်။ လုပ်ယင်း လုပ်ယင်းပင် ကျွန်တော့်လက်တွေက ယခင် သူတို့လုပ်ခဲ့ရသည့် လုပ်ငန်းအသေးစိတ်တွေကို ပြန်မှတ်မိလာပုံရသည်။ ပထမအကြိမ်က ကျွန်တော် မှား၍ ပြန်ပြင်ရတာတွေ ယခုအကြိမ်မှာ ရှောင်နိုင်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော်ဆက်လုပ်သည်။ ညဉ့်နက်ပိုင်းလောက် ရောက်သည့်အခါ တွင်ကား လွန်ခဲ့သည့်နှစ်လက ရှိခဲ့သည့် အနေအထားအတိုင်း ကျွန်တော် ပြန်၍ရလေသည်။

နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်နှင့် မစ္စတာနေ့ဗလစ် နောက်ဆုံး အပြီးသတ် ထိုင်ရန် အတွက် တွေ့ဆုံကြလေသည်။ ရုပ်တုဦးခေါင်းပေါ် ခြုံထားသည့် အဝတ်စကို ခွာလိုက်ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာကို ဂရုစိုက် အကဲခတ်ကြည့်သည်။

“ နည်းနည်း ပြင်လိုက်တယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား ” သူက မေးသည်။

“ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ ”

“ ကျွန်တော်တော့ အယင်ထက် ပိုကောင်းသွားတယ် ထင်တာပဲ၊ ပိုအသက်ဝင်လာတယ်၊ အမူအရာလဲ နည်းနည်းပိုပါလာတယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ထပ်လုပ်ဖို့တောင် လိုမယ်မထင် တော့ဘူး ”

မယုံကြည်နိုင်စရာပင်။ ဒုတိယလက်ရာက ပထမထက် ပိုကောင်းနေခဲ့သည်။ သည်လက်ရာ ကို ပုံယူပြီး ကြေးသွန်းသည်။ ပြီးလျှင် စက်ရုံဧည့်ခန်းနံရံမှာ သူ့အတွက် နေရာကလေးပြုလုပ်ပြီး ထားရှိလေသည်။

သည်ရုပ်တုက ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်သက်မမေ့နိုင်သော ရုပ်တုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်ဟာကို စတင်စဉ်က ကျွန်တော်သည် ချာတိတ်၊ ပြီးစီးသည့်အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်က ရင့်ကျက်ပြည့်ဝသူ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သည်အတိုင်းလုပ်ပါ ဟူ၍လည်း အတင်းတိုက်တွန်းမသွားသော အမေ့အဆုံးအမမှနေ၍ လူတိုင်း မှတ်သားထားသင့်သော အသိတရားတစ်ခု ကျွန်တော် ရခဲ့သည်။

“ မည်သည့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုမျိုးမဆို လုံးဝ ပြန်လည်ပြင်ဆင်၍ မရနိုင်တော့ဟူသည် မရှိ။ မဖြစ် ဖြစ်အောင်လုပ်မည် ဟူသော ပြတ်သားခိုင်မာသည့် စိတ်ဓွဲ၏ တန်ခိုးစွမ်းအားဖြင့် အဲသည် ဆုံးရှုံးမှုကို အောင်မြင်မှုသို့ တက်လှမ်းရာ လှေကားထစ်အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည် ” ဟူသော အချက်ပေတည်း။

[ရည်ညွှန်း။ ။ The Head I Almost Lost - Reader's Digest, August 1957]

(၂၁)

အန်ဒရေကော့စ်တီလန်နက် (ဇ)

Andre Kostelanetz (1901-1980)

ဂီတပညာရှင်။

“ မင်းဘဝအတွက် သင့်တော်မယ့် အာတီချုပ်ပင်ကလေးတွေ လိုနေပြီ သူငယ်ချင်း ”

ပန်းချီကျော် မာတစ်(စ)က အာတီချုပ်ပင်ကလေးများကို သူ့အတွက် အားသစ်တွေ စိက်ကူး ဉာဏ်သစ်တွေ ဖြည့်တင်းရာဌာနအဖြစ် တွေ့ရှိထားသည်။ အခြားသူများအနေနှင့်လည်း သည် အားသစ်ဉာဏ်သစ်တွေကို စာအုပ်စာပေမှာ တွေ့ချင်တွေ့မည်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းမှာ တွေ့ချင် တွေ့မည်....။

“ အဗမာငြိစရာ ဒို့အာစပ်ကလေးများ ”

ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံး အကြံပေးစကားကို ကျွန်တော်တို့ခေတ်၏ အကြီးကျယ်ဆုံး ပန်းချီကျော်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဟင်နရီမာတစ်(စ)ထံမှ ကျွန်တော် ကြားနာရရှိခဲ့ ပါသည်။

အဲသည်နေ့က ဗင်းနစ်မြို့ရှိ တည်းခိုရာဟိုတယ်မှာ တစ်မနက်လုံး ဒေါင်ချာစိုင်းအောင် ကျွန်တော် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။

သံစုံတီးဝိုင်းအတွက် တီးကွက်တွေရေးထားသည့် စာရွက်စာတမ်းတွေ သားရေအိတ်တစ်လုံး လုံး ပျောက်သွားသည်။ အကြီးအကျယ်ပြဿနာ။ မနက်ပိုင်းချိန်းထားသည့် အလုပ်တွေကလည်း မနည်း။ တစ်ကိုယ်တော်တင်ဆက်မည့် စန္ဒရားဆရာနှင့် ရီဟာဇယ်လုပ်ရသည်။ အင်တာဗျူးတစ်ခု လက်ခံတွေ့ဆုံရသည်။ တယ်လီဖုန်းတွေကလည်း တဝှမ်းဝှမ်း။ သည်ကြားထဲ ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်တွေအတွက် ဆွေးနွေးရ၊ ညှိနှိုင်းရတာတွေကလည်း အများကြီး။

နိ (စ) မြို့မှာရှိသည့် မာတစ်(စ)၏ အိမ်ရောက်တော့ သူနှင့်ချိန်းထားသည့် အချိန်ထက် အတော်ကြီး နောက်ကျနေပြီ။ လူကလည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။ တစ်မနက်စာ ကြုံရသည့် ကျွန်တော့်ဒုက္ခတွေ သောကတွေအကြောင်း ပြောပြတော့ မာတစ် (စ) က ပြုံး၍ နားထောင်နေသည်။ သူက သဘောကောင်းသူ၊ အမြဲသွက်လက်တက်ကြွနေတက်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ သူက အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်သော အပြုံးကလေးနှင့် စကားတစ်ခွန်းဆိုသည်။

“ သူငယ်ချင်း မင်းဘဝအတွက် သင့်တော်တဲ့ အာတီချုပ်ကလေးတွေ ရှာဖို့ လိုနေပြီ ” ဟူ၍။

အကျိုးအကြောင်း အဆက်အစပ်မရှိသည့် သူ့စကားအတွက် ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည်။ ဘာမှ နားမလည်နိုင်ပါလားဟူသော အမူအရာမျိုး ကျွန်တော်ပြမိသည်။ (အာတီချုပ်ဆိုသည်က ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ အဝါရောင်ပန်းကလေးတွေ ပွင့်သည်။ ဆူးကလေးတွေ လည်း ရှိသည်။) မာတစ် (စ) က ဘာမှမပြော၊ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရန်သာ မေးဆတ်ပြပြီး အိမ်ပြင်ဘက် ခေါ်သွားသည်။ ပန်းခြံထဲ ဖြတ်လျှောက်လာပြီး အာတီချုပ်ပင်များ ရှေ့မှာ ရပ်သည်။

“ မနက်ခင်းတိုင်း - ငါ အလုပ် အတော်လေးလုပ်ပြီးပြီဆိုရင် ဒီနားလာလေ့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအပင်တွေ အရွက်တွေအပေါ် အလင်းရောင်ကစားပုံ အရိပ်ကျပုံတွေကို ကြည့်နေတာပဲ။ အခုဆိုရင် ငါဆွဲလာတာ ပန်းချီကားပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိုလာတိုင်း အရောင်အတွဲ အစပ် အသစ်တွေ အဆင်ပုံစံအဆန်းအပြားတွေ ထပ်ထပ်ပြီး တွေ့နေရတာချည်းပဲ။ နေ့တိုင်း ငါ ဒီအလုပ်ကို ဘုရားဝတ်တက်သလို မပျက်မကွက်လုပ်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ဘာကိစ္စနဲ့မှ လာပြီး မနှောင့်ယှက်နဲ့လို့ မှာထားတယ်။ ဒါ ငါ့အတွက် အသစ်အဆန်းတွေ ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့အချိန်ပဲ။ အမြင်သစ် အတွေးသစ် အာရုံသစ်တွေ ရတယ်။ လိုအပ်တဲ့ အပန်းဖြေမှုလဲရတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ် အမြဲရှုထောင့် အသစ်အသစ်တွေနဲ့ မြင်နိုင်ခွင့်ရနေတယ် ”

သူ့စကားတွေက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ အားပြင်းပြင်းနှင့် ရိုက်ခတ်ဝင်ရောက်သွားသည်။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းမှာ ကျန်တဲ့အရာတွေအားလုံးကို မမြင်မကြား မေ့လျော့ထားကာ ပြဿနာမပွားစေမည့် အခြားတစ်စုံတစ်ရာကို တရားမှတ်သလို အာရုံဝင်ဆင်ခြင်ဖို့ အချိန်ကလေး နည်းနည်းစီ ပေးထားရန်လိုကြောင်း မာတစ်(စ) ကျွန်တော့်ကို သိမ်မွေ့စွာ တိုက်တွန်းပြောဆိုနေခြင်းပဲဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားသည်။ လောင်မြိုက်ကုန်ဆုံးသွားသော စိတ်ဓာတ်လောင်စာတွေကို ပြန်လည်ဖြည့်တင်းပေးနိုင်ရန်အတွက် အခါအားလျော်စွာ ရပ်နားပေးတတ်သည့် ဉာဏ်သတိလေး ရှိရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အတွေးအကြံတွေ ညှိုးနွမ်းသလို လုပ်ဆောင်ချက်တွေလည်း သစ်လွင်လန်းဆန်းခြင်း ကင်းမဲ့သွားလိမ့်မည်ဟု သူဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဲသည်နေ့က စတင်ကာ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အားသစ်လောင်းပေးမည့် “ အာတီချုပ် ” တွေ နေရာအမျိုးမျိုးမှာ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရှာဖွေခဲ့ပါသည်။ သည်ဟာတွေထဲမှာ နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် ကျွန်တော် မြှုပ်နှံနေမိတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှ သည်ဟာတွေကို စေ့ငုဆင်ခြင်ယင်း ရက်တွေပင် ကူးပြောင်းသွားတတ်သည်။ သို့သော် သည်အတွက် အံ့အားသင့်စရာ အကျိုးရလဒ်တွေ ကျွန်တော် ရရှိခံစားနိုင်ခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာက ကျွန်တော် တောင်အမေရိကဘက်သို့ ဖျော်ဖြေရေးခရီး ထွက်ရန် စီစဉ်သည့်အခါ စပိန်စကားကို ကြိုတင်၍ သင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်က ပြင်သစ်နှင့် အီတလီ ဘာသာနှစ်ခုကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောဆိုနိုင်ပြီးဖြစ်ရာ စပိန်ကိုလည်း အလွယ်တကူ တတ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် သည်ဘာသာက ကျွန်တော် အလျင်စလိုနှင့် အတင်းကြိုးစားလေ ပို၍ဖမ်းဆုပ်ရ ခက်လေ ဖြစ်နေသည်။

သည်အချိန်မှာ မာတစ်(စ)နှင့် တွေ့တုန်းက သူပြောခဲ့သည့်စကားကို သွားသတိရကာ စာအုပ်တွေ ကျွန်တော် အသာခေါက်သိမ်းထားလိုက်သည်။ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်လောက် ကြာအောင် မာတစ် (စ) နည်းအတိုင်း နေလိုက်ပြီးတော့မှ ယခင် မကြည့်ရသေးသည့် သင်ခန်းစာ အသစ်တစ်ခုမှ ပြန်စကိုင်သည့်အခါ အကျိုးသက်ရောက်မှုက အံ့ဩစရာ။ သည်နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် စပိန်ဘာသာအကြား ခြားထားသည့် ကန့်လန့်ကာကြီး ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ယခင်က ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ စမ်းမမိအောင် ရှုပ်ထွေးနေခဲ့သည့်ဝေါဟာရ စကားတွေ၊ သဒ္ဒါ စည်းမျဉ်းတွေ၊ စပိန်စကား၏ တစ်ဘာသာ ထူးခြားချက်ကလေးတွေက ယခုတော့ သူ့နေရာနှင့်သူ လျှော့ခနဲ လျှော့ခနဲ အဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော် “ အာတီချုပ် ” တွေနှင့် နေခဲ့သည့် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်၏ စွမ်းဆောင်ချက်ပင် တည်း။

တခြားသူများနှင့်အတူ တွဲလုပ်ကိုင်ရသည့် အခါမျိုးတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့နည်းတူ သူတို့မှာပါ တစ်ကိုယ်တည်း ငြိမ်းအေးစွာနေရသည့် အခိုက်အတန့်လေးတွေ လိုအပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိတတ်ဖို့ လိုပါသည်။

မကြာခင်က ကျွန်တော့်သံစုံတီးဝိုင်းတွင် ပြဿနာတစ်ခုကြုံသည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်း တင်ဆက်ရတော့မည့် ပွဲတစ်ခုအတွက် ရီဟာဇယ်လုပ်ကြသည့်အခါ အဖွဲ့သားတချို့က တေးသွား တစ်ပုဒ်ကို အဆင်ပြေအောင် တီးမှုတ်မရ ဖြစ်နေသည်။ တေးသွားကလည်း အတော်လေးတော့ ခက်သည်။ သူတို့ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်။ ထပ်တလဲလဲပြန်လုပ်သော်လည်း ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်သည့်အခါ သည်လူတွေကို အတင်းဖိ လေ့ကျင့်ခိုင်းရတာထက် အခက်အခဲကိုရှောင်ခွာကာ အနားယူလိုက်တာက ပို၍အကျိုးရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သည်အပိုဒ်ကို ပွဲကျင်းပမည့်နေ့ နံနက်ပိုင်း ဝတ်စုံပြည့် လေ့ကျင့်သည့် အခါတွင်မှ ပြန်တီးမှုတ်ကြမည်ဟု ရွှေ့ဆိုင်းပစ်လိုက်သည်။

ဤသည်က စွန့်စားရသည့်သဘောတော့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အောင်မြင်ပါသည်။ အဲသည် အပိုင်းကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ စင်ပေါ်အထိတောက်လျှောက် အောင်မြင် အဆင်ပြေ ချောမွေ့သွားပါသည်။

စူးစမ်းလေ့လာအားကောင်းသော ပန်းချီကျော် မာတစ် (စ) က အမျိုးအမည် မထင်ရှားသည့် အာတီချုပ်ပင်ကလေးများကို သူ့အတွက် အားသစ်တွေ၊ စိတ်ကူးဉာဏ်အသစ်တွေ ဖြည့်တင်းရာ ဌာနအဖြစ် တွေ့ရှိထားသည်။ အခြားသူများအနေနှင့် သည်အားသစ် ဉာဏ်သစ်တွေကို စာအုပ်စာပေ မှာ တွေ့ချင်တွေ့မည်၊ လမ်းလျှောက်ခြင်းမှာ တွေ့ချင်တွေ့မည်။ ဂီတမှာ နစ်မျောရင်း ရရှိချင်,ရရှိမည်။ မည့်သည့်နေရာမှ ရရှိတတ်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့လည်း မာတစ် (စ) ကို အတုယူကာ နေ့စဉ် စိတ်ခွန်အားသစ် ဖြည့်တင်းသည့်အလုပ်ကို ကိုယ့်ပုံစံနှင့်ကိုယ် လေ့ကျင့် လုပ်ဆောင်ကြည့်ကြမည် ဆိုလျှင် အကျိုးရှိမှာ မှချဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေသည် ယခုထက်ပို၍ ကောင်းသောဘဝ၊ သာယာချမ်းမြေ့သော ဘဝများ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့မှာရှိသည့် စွမ်းအားများကိုလည်း အပြည့်အဝ အထိရောက်ဆုံး အသုံးပြုနိုင်ကြမည် သေချာပေသည်။

[ရည်ညွှန်း။ Advice - Reader's Digest, April 1957]

(၂၂)

ရီဆာ စတီဗင်(စ)

Rise Stevens (1913 -)

သဘင်ဂီတလောကမှ ကြယ်တစ်ပွင့်။

“ သမီး၊ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ကိုယ် ရဲရဲရင်ဆိုင်တက်တဲ့သတ္တိ မွေးစမ်းပါ။
 ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို သိတက်ခြင်းသည်ပင်လျှင် အရည်အချင်း ”

“ ကိုယ့် အခြေခံနိမိတ်ကို သိဖို့ ”

ကျွန်မဘဝ၏ စိတ်မချမ်းမြေ့ဆုံး အချိန်မျိုးမှာပင် တစ်သက်တာအတွက် အကောင်းဆုံး အကြံပေးချက်ကို ကျွန်မ ရရှိခဲ့သည်။ နာမည်ကျော် မက်ထရိုပိုလီတန် အော်ပရာအဖွဲ့ကြီးက ပြုလုပ်သည့် အဆိုအက သရုပ်ဆောင်ရွေးပွဲတွင် အရေးနိမ့်ပြီးခါစအချိန်။ နယူးယောက်မြို့တော် အနောက် ၁၁၅ လမ်းရှိ အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ကျွန်မ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ထိုင်နေမိသည်။ ခုလေးတင်ပင် မက်ထရိုပိုလီတန်မှ အထွေထွေမန်နေဂျာ အက်ဒဝပ်ဂျွန်ဆင်က ကျွန်မထံ ဖုန်းဆက် သည်။ “ ငါ က မင်းရမယ် ထင်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ အခု အရွေးခံရတဲ့ ကောင်မလေးက အတွေ့အကြုံ ပိုရှိတယ်ကွ ” တဲ့။

သည်လောကထဲ ရောက်ဖို့အတွက် ဒေါ်လာတွေထောင်နဲ့ချီပြီး ချေးငှားရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ အခုတော့ သဲထဲရေသွန်သလို ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်ပြားခဲ့ပြီ။ ကျွန်မအတွက် အနာဂတ်မရှိတော့သလို ခံစားရသည်။

ကျွန်မဆရာမ အင်န်ရှီအင်ရီနေလည်း အခန်းထဲမှာ ကျွန်မနှင့်အတူရှိနေသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်မကြားချင်သည့်စကားမျိုး မပြော။ တကယ်ဆို ကျွန်မ ရသင့်သည်။ ကျွန်မအသံက ဟိုကောင်မလေးထက် အများကြီးသာသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်က လုံးဝမတရား၊ အဆက်အသွယ် မကောင်း၍သာ ကျွန်မ မရခြင်းဖြစ်သည် ဆိုတာမျိုး သူ့ပါးစပ်က တစ်ခွန်းမျှမထွက်။ ဘာတွေ လုပ်စရာရှိသည်၊ မနက်ဖြန်သင်ခန်းစာ ဘယ်အချိန်စမည် ဆိုတာတွေပဲ သူ ပြောနေသည်။

ပြီးတော့ သူသွားခါနီးကျမှ ပြတ်ပြတ်သားသား စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့သည်။ “ သမီး၊ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ကိုယ် ရဲရဲရင်ဆိုင်တတ်တဲ့သတ္တိ မွေးစမ်းပါ ” ဟူ၍။

သည်စကားကြားရသည့်အခါ ကျွန်မစိတ်ထဲ အတော်ကြီး ထိခိုက်နာကျင်သွားမိသည်။ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ အားမပေးမည့်အပြင် ကိုယ့်အားနည်းချက် ကိုယ်ကြည့်ဖို့များ ပြောသွား လိုက်သေးဟူ၍ စိတ်နာနာနှင့် တွေးလိုက်မိသေးသည်။

သို့သော် တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ ဆရာမအင်နာ၏ အဲသည် စကားတစ်ခွန်းက နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို ထိန်းကျောင်းစောင့်ရှောက်သွားခဲ့ပါသည်။

အဲသည်နေ့က ကိုယ့်ကိုကိုယ် သနားကရုဏာတွေပွားကာ တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ဆွေးနေချင်သည့် ကျွန်မထံ သူ့စကားသံတွေ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ရောက်လာနေခဲ့သည်။ ညဘက်တွင်လည်း မအိပ်နိုင်၊ သည်စကားတွေက လှုပ်နှိုးနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ထထိုင်ကာ ကိုယ့်ဘက်က ဘာတွေချို့ယွင်းခဲ့သလဲ၊ ကိုယ့်မှာ ဘာအားနည်းချက်တွေ ရှိနေသလဲဆိုတာ စေ့စေ့စပ်စပ် ဆင်ခြင်ကြည့်မိရတော့သည်။

“ ငါ ဘာကြောင့် မအောင်မြင်သလဲ ” “ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ အောင်မြင်ချင်ရင် ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ” ကိုယ့်ကိုကိုယ် မေးခွန်းတွေ မေးသည်။ သည်တော့မှ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကိုယ့်အားနည်းချက်တွေကို ကိုယ်မြင်လာသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဝန်ခံမိလာသည်။ ကျွန်မအသံက တကယ်တမ်း လိုသလောက်မရသေး။ တချို့နေရာတွေမှာ အသံသိပ်မမီချင်။ ပြီး ဘာသာစကားနှင့် ပတ်သက်၍ နည်းနည်းအားနည်းတာ ရှိသည်။ ဒါကို ပြုပြင်ရဦးမည်။ ပြီး သည့်ထက် နေရာများများ မှာ ဝင်ပါနိုင်အောင် ဆိုနိုင်အောင် သင်ဖို့လိုသေးသည်။

သည်လိုမြင်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်မ လပေါင်းများစွာကြာအောင် နေ့စဉ် ရှစ်နာရီမှ ဆယ်နာရီလောက်အထိ အပြင်းအထန် လေ့လာသည်။ အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်သည်။ ရီဟာဇယ်တွေ အကြိမ်ကြိမ်လုပ်သည်။

သည်ကာလ တစ်နေ့တွင် နယူးယောက်ရှိ နာမည်ကျော် ဂျူးလိယဒ်ကျောင်း၌ ဂရိဒဏ္ဍာရီလာ ဂီတသမား အော်ဖီယပ်ဇာတ်ကို တင်ဆက်ကြသည့်အခါ အဓိကဇာတ်ဝင်တေးကို ကျွန်မ သီဆိုရသည်။ ပရိသတ်ထဲတွင် မက်ထရီပိုလီတန်မန်နေဂျာကြီး အက်ဒဝပ်ဂျွန်ဆင်လည်း ရှိနေရာ ကျွန်မအဆိုကို ကြိုက်သွားသဖြင့် ပွဲအပြီးမှာလာ၍ သူတို့အဖွဲ့တွင် ပါဝင်ရန် ကမ်းလှမ်းသည်။

ကျွန်မ တကယ်ပင် ဝမ်းသာအားတက်ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် သူတို့နှင့် စာချုပ်ချုပ်ရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ အဆင်သင့် မဖြစ်သေး၊ သင်စရာတွေ ရှိသေးသည်ဟူ၍။

စင်စစ် အဲသည်အချိန်၌ ကျွန်မမှာ ကြွေးတွေ ဒေါ်လာတစ်သောင်းကျော်လောက်ပင် တင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာမကလည်း ကျွန်မ၏ ရှေ့အလားအလာကို ယုံကြည်သည်။ ဥရောပသို့ သူကိုယ်တိုင် စရိတ်ခံပြီးခေါ်သွားသည်။ ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယားမြို့တော် ပရာဂ်ရှိ အော်ပရာဇာတ်ရုံတွင် ကျွန်မ နှစ်နှစ်ခန့် သီဆိုကပြရသည်။ သည်မှာ လေ့ကျင့်သင်တန်းဆင်းနေသည့် သဘောဖြစ်ရာ တစ်ညနှင့်တစ်ည ခွင်မထပ်စေဘဲ အခန်းအမျိုးမျိုး၊ တေးသွားအမျိုးမျိုး ဆိုရကရအောင် စီစဉ်သည်။

တချို့က ကျွန်မအား မက်ထရီပိုလီတန်က ကမ်းလှမ်းစဉ် လက်မခံလိုက်သဖြင့် နောင် ဝင်ခွင့်ရတော့မည်မဟုတ်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မကတော့ အဲသည်လို မမြင်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဟု ယူဆသည့်အချိန်၌ ယုံကြည်စိတ်ပြည့်ဝစွာနှင့်ပင် မက်ထရီပိုလီတန်သို့ အလုပ်လျှောက်ခဲ့သည်။ အရွေးချယ်ခံရပြီး မက်ထရီပိုလီတန်ဇာတ်ခုံပေါ် အောင်အောင်မြင်မြင် တက်လှမ်းဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာမအင်နာ၏ ဩဝါဒစကားက ကျွန်မ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဘဝတွင်လည်း သုံးသပ် ဆင်ခြင်မှု လိုအပ်သလို ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက် အထောက်အကူပေးခဲ့သည်။

စောစောပိုင်း နှစ်ကာလများစွာပင် လူတွေနှင့်ဆက်ဆံရာ၌ ကျွန်မ မကျွမ်းမကျင် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်အဖြစ်ဧည့်ခံရာမှာ ချောချောမွေ့မွေ့မရှိ။ သူများအိမ်မှာ ဧည့်သည်အဖြစ်လည်း ကောင်းစွာမနေတတ်။ ဇာတ်ခုံပေါ်၌ရှိသည့် ရဲဝံ့မှု၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှုတွေသည် နည်းနည်းစိမ်းသည့်လူများကြား ရောက်သွားသည့်အခါ ဘယ်ပျောက်ကုန်သည်မသိ။ ရိုးရိုး အာလာပသလ္လာပ စကားပြောရာမှာပင် အချိုးမကျချင်သည့်အတွက် ဧည့်သည်တွေ ခွတီးခွကျ ဖြစ်ရတတ်သလို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည့်အခါမှာလည်း စကားအပြောအဆို နေရာမကျခဲ့တာ၊ မပြောသင့်သည့်စကားတွေ ပြောမိခဲ့တာတွေအတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်း မသာ ဖြစ်မိရတတ်သည်။

နောက်တော့မှ သည်ကိစ္စတွင်လည်း ဆရာမဩဝါဒကို အသုံးပြုနိုင်ပါသလားဟု သတိရကာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း ပထမဆုံးအကြိမ် ရင်ဖွင့်ဆွေးနွေးပွဲ လုပ်ကြည့်ဖြစ်သည်။ သည်တော့မှ သည်လို လူအနည်းငယ်အကြားမှာ ကျွန်မ အနေအထိုင် အဆင်မပြေဖြစ်နေခြင်းသည် သာမန် ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းမှာလည်း ကျွန်မက ဇာတ်ခုံပေါ်မှာလို “ စတား ” တစ်ယောက် အနေအထားမျိုးရအောင် ကြိုးစားနေမိခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာ သွားသဘောပေါက် လိုက်မိသည်။ ကိုယ်မစွမ်းတာကို စွမ်းသည် ထင်နေခြင်း။

သိပ်စကားတတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ရယ်စရာတစ်ခု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်မက အဲသည်ဟာကို နောက်ထပ် ဟာသလေးတစ်ခွန်းနှင့် အုပ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် တကယ်လုပ်တော့ အဆင်မပြေ။ ပြီး ကိုယ်လုံးဝမသိသည့် ဘာသာရပ်တွေ သူများပြောသည့်အခါ ကျွန်မလည်း နားလည်ကျွမ်းဝင်သလို ဟန်ဆောင်မိတတ်သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စိစစ်ဝေဖန် ပြီးသည့်နောက်တွင် အမှန်အကန် သုံးသပ်မှတ်ချက်ချဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ဟာသဉာဏ်ရွှင်သူ

မဟုတ်၊ ပညာတတ်ကြီးလည်းမဟုတ်၊ အဆိုအကအနုပညာသမားသာ ဖြစ်သည်။ လက်ရှိ အနုပညာ လုပ်ငန်းနယ်ပယ်၌သာ ကျွန်မ ထူးခြားအောင်မြင်နိုင်မည် ဟူ၍။

ကိုယ့်အကန့်အသတ် ကိုယ့်အားနည်းချက်တွေ သိမြင်ပြီးသည့်နောက် ဧည့်ခံပွဲတွေမှာ အခြားသူများနှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခါ သူတစ်ပါး အထင်ကြီးအောင်ဟူ၍ စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောဖို့ ကျွန်မ မကြိုးစားတော့။ သူများပြောတာတွေသာ ဂရုစိုက် နားထောင်သည်။ မသိတာရှိလျှင် မေးသည်။ ကျွန်မမှာ သူတစ်ပါးတွေဆီက သင်ယူစရာအများကြီး ရှိပါသေးကလားဆိုတာ ကျွန်မ သိလာခဲ့သည်။ သူတို့အကြားမှာ ကျွန်မ လွမ်းနိုင်ဖို့ မကြိုးစားတော့။ လိုအပ်သည့်အခါ ဖြည့်စွက် ပြောဆိုနိုင်ဖို့လောက်သာ ကျွန်မ အလေးထားတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်း ဧည့်ခံပွဲများရှိ လူစိမ်း လူကျက်တွေကြားမှာ ကျွန်မ နွေးထွေးမှု ခင်မင်မှုများ ရရှိလာခဲ့သည်။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သုံးသပ်ယင်း တွေ့ရှိလာခဲ့သည့် ကျွန်မ၏ နောက်ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုက အကြောင်းကိစ္စကို သေသေချာချာ မစိစစ်မဝေဖန်ဘဲ အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိတတ်သည့် အကျင့်ဖြစ်သည်။ အဲသည်လိုဆုံးဖြတ်ပြီး အဲသည်မှတ်ချက်အတိုင်း အမှန်ဟု ကျွန်မ စွဲနေတတ် မိသည်။ ပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမဆို အဖြူလား၊ အမည်းလား နှစ်ခုတည်းပဲ ခွဲခြားမိနေသည်။ ကိစ္စတစ်ခု သို့မဟုတ် လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ကြိုက်သည်ဆိုလျှင် လုံးလုံးလျားလျား၊ မကြိုက်ဘူးဆိုလျှင်လည်း လုံးဝ သွားရော ဆိုတာမျိုးဖြစ်နေတတ်သည်။

အဲဒါသည် ငါ၏အားနည်းချက်ပဲဟု ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်မိသည်နှင့်ပင် အမှားကို အမှန်ရောက်အောင် ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည်နှင့် ပေါင်းဖက်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းသည်လည်း အဲသည် အမှားပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့ခြင်း၏ အကျိုးဆက်တစ်ခုဟု ဆိုရပါမည်။ ပထမအကြိမ် သူနှင့်တွေ့စဉ် က သူ့ကို ကျွန်မ အကောင်းမမြင် အထင်မကြီးခဲ့။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ လူတစ်ယောက်ကို သေသေချာချာ မသိသေးဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိဖို့ဆိုသည့် ကောင်းသောသတိလေး အဲသည်အချိန် ကပင် ကျွန်မမှာ ရှိနေခဲ့သည်။

လူအများစုတို့ပင် ကိုယ့်အရည်အချင်း ကိုယ့်အစွမ်းအစကို သိတတ် မြင်တတ်သော်လည်း ကိုယ့်အားနည်းချက်တွေကိုတော့ မသိကျိုးကျွန် ပြုမိတတ်ကြပါသည်။ စင်စစ် ဤသည်မှာလည်း လူ့သဘာဝတစ်ခုသာပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဲသည် အားနည်းသော သဘာဝလေးကို ပြုပြင်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည့် ဆရာမအင်နာ၏ သြဝါဒကား တကယ်အားထုတ်လိုက်နာမှ တကယ် အကျိုးကျေးဇူး ခံစားရနိုင်သည့် သြဝါဒထူးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အဆုံးအမကြောင့် ကျွန်မချို့ယွင်း ချက်တွေကြောင့်ဖြစ်သည့် မအောင်မြင်မှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုများနှင့် ကင်းဝေးခဲ့ရသည်။

ဆရာမ၏ သြဝါဒစကားက စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ လိုက်နာအားထုတ်ကြည့်မည့်သူတိုင်းအတွက် အကျိုးထူးပေးမည့် စကားဟု ကျွန်မ ယုံကြည်မိပါသည်။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice - Reader's Digest, August 1955]

(၂၃)

အော်လစ်ဗီယာ ဒဟက်ဗီလင်း

Olivia de Havilland (1916 -)

ဟောလိဝုဒ်၏ ထိပ်တန်းရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်။

ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အနေအထားအားလုံးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်ရမယ်။

အသင့်ပြင်ဆင်ထားသူဟာ တိုက်ပွဲတစ်ဝက် တိုက်ပြီးသူပဲ။

“ ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းသာ ”

ရိတ်စပီးယား၏ “ နွေလယ်ညအိပ်မက် ” အသောပြဇာတ်တွင် ကျွန်မ ပါဝင်ခွင့်ရပြီးစက ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်က နွေရာသီအပျော်တမ်းဇာတ်။ ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်ရသည်က နတ်လူရှုပ်ကလေး ပတ်(ခ) နေရာမှာ ဖြစ်သည်။

သည်တုန်းက ကျွန်မအသက် ၁၇ နှစ်။ အထက်တန်းကျောင်းမှ ထွက်လာခါစ၊ ဇာတ်သဘင် လောကကို အထူးနှစ်သက်ဝင်စားနေသည့် အချိန်။

နာမည်ကျော်ဒါရိုက်တာကြီး မက် (စ) ရိုင်းဟတ်က သည်ပြဇာတ်ကိုပင် ဟောလိဝုဒ်၊ ဘိုးလ် လေဟာပြင်ဇာတ်ရုံကြီးမှာ အောက်ဒိုးပွဲအဖြစ် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ တင်ဆက်မည်ဆိုသည့်အခါ သည်မှာ ပါဝင်ခွင့်ရလိုရငြား ကံစမ်းသည့်သဘောဖြင့် သွား၍ကြိုးစားကြည့်ရန် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ သည်။

သို့သော် သွားသာသွားရသည်။ ကိုယ်က အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဆင့် အတွေ့အကြုံမျိုး ရှိသူမဟုတ်သဖြင့် သိပ်မြင့်မြင့်မားမားကြီးတော့ မမျှော်လင့်ဝံ့ခဲ့။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ အံ့အားသင့်စရာ ကျွန်မ ကြုံရသည်။ ဇာတ်ရုပ်နှင့် လိုက်ဖက်မည့် သရုပ်ဆောင်တွေ ရွေးချယ်နေရာချ သည့် ဒါရိုက်တာက ကျွန်မကို ပြဇာတ်ထဲတွင် အဓိက အမျိုးသမီးဇာတ်ရုပ်တစ်ခုဖြစ်သည့် ဟာမီယာ အတွက် ဇာတ်စကားတွေ ပြောခိုင်းကြည့်ခဲ့သည်။ နောက်နေ့မှာတော့ ကျွန်မကို ခေါင်းဆောင် မင်းသမီးနေရာ၌ ဒုတိယအရန်အဖြစ် ရွေးချယ်ခန့်အပ်သည်။ အရန်လူ၏နောက်က အရန်လူ။

သရုပ်ဆောင်ခွင့်ရဖို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။ သို့သော် အင်း - အလှမ်းဝေး လွန်းတာ မှန်ပေမယ့် ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်သည့် သဘောလေးတော့ ရှိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကယ်၍ လိုအပ်လာခဲ့သည်ရှိသော် ကိုယ့်ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်နေအောင် လုပ်ထားရမည်ဟုတော့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဇာတ်တိုက်သည့် ပထမနေ့မှစတင်ကာ ဟာမီယာနှင့်ပတ်သက်၍ ဇာတ်ဆရာကြီး ရိုင်းဟတ် ညွှန်ကြားပြောဆိုနေသည်များကို ကျွန်မ အလေးအနက် မှတ်သားခဲ့သည်။ ဟာမီယာပြောရမည့် စကားတွေကို စည်းဝါးကျနစွာ ပြောဆိုတတ်အောင် ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် သင်ပြသည်။ သူလိုချင်

သည့် တက်သံ,ကျသံ လေသံဟန်ပန်တွေကို ကိုယ်တိုင်ရွတ်ဆိုပြသည်။ သူ သင်ပြသမျှကို ဇာတ်ညွှန်း စာရွက်များထဲတွင် ကျွန်မ အတိုကောက်သင်တန်းတွေနှင့် လိုက်၍ တေးမှတ်သည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်မ အခန်းအိုကလေးထဲမှာ နာရီပေါင်းများစွာ ပင်ပန်းခံကာ သည်ဇာတ်စကားတွေကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်ပြောဆိုသည်။

သို့သော် ကျင့်သာ,ကျင့်ထားရသည်၊ စိတ်ဓာတ်က ခပ်ကျကျ။ ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်ခွင့်ရဖို့က မျှော်လင့်ချက်မရှိသလောက် အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် ကံအားလျော်စွာ ပထမအရန်က ရုပ်ရှင်တစ်ခု သရုပ်ဆောင်ရန်ရှိသဖြင့် ထွက်သွားသည်။ ပြီး ဖွင့်ပွဲညမတိုင်မီ ငါးရက် အလိုတွင် ဟာမီယာလုပ်ရမည့် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးကိုယ်တိုင်မှာလည်း စောစောက သည်ဘက်မှာ ဇာတ်တိုက်ရင်း အားသည့်အချိန် ကြားပေါက် သွားရိုက်ပေးနေရသည့် ဇာတ်ကားက အမြန်ပြီးအောင် အချိန်ပိုရိုက်ပေးရမည့် အနေအထားဖြစ်လာသည်။ သည်ဇာတ်ရုပ်မှာ ကျွန်မပဲ သရုပ်ဆောင်ရတော့မည်။

စောစောပိုင်းက ကျွန်မ အားကြိုးမာန်တက် လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ထားတာတွေ အကျိုးပေးလေပြီ။ ဟောလိဝုဒ်ဘိုးလ်တွင် ဟာမီယာအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသည့် အဖွင့်ပွဲသည်ပင် ကျွန်မအတွက် လုပ်ငန်းဘဝသစ်တစ်ခု အောင်မြင်စွာ အစပြုပေးခဲ့သည်။ ဝါနာဘရားသား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ၎င်းပြဇာတ်ကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ပြောင်းလဲရိုက်ကူးရာ၌ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရန် ကျွန်မအား ငှားရမ်းခဲ့သည်။ သည်ဇာတ်ကားမှစတင်ကာ ကျွန်မ ရုပ်ရှင်လောကတွင် ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်း၏ ကျေးဇူးပေတည်း။ သို့သော် ထိုစဉ်က မျှော်လင့်ချက်နည်းလှသည့် ဒုတိယအရန်လူဘဝတွင် ကြိုးစားပမ်းစား လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်းသည် အမှတ်မထင် လုပ်ခဲ့ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် စွဲမြဲနေခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်းကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေကြီး ဟိုဆေး၏ အကြံပေးစကား။ ဟိုဆေးကား ကျွန်မတို့ ဇာတိမြို့ကလေးရှိ သဘောကောင်းလှသော စပိန်လူမျိုး အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့အလုပ်က ဥယျာဉ်မျိုး။

အပင်ကလေးတွေကို သူချစ်သည်။ ပြီး သူက တစ်ဖက်သားကို အလွန် နားလည်သိတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ အလုပ်လုပ်သည့်နေရာနား ဖြတ်သွားသည့်အခါတိုင်း ကျွန်မ ခဏတဖြုတ်ရပ်ကာ လူငယ်ဘဝ ကျွန်မတွေ့ကြုံရသည့် ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်အတွက် သူ့ထံမှ အကြံဉာဏ် တောင်းခံလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မပြဿနာက ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်တီးမိခဲ့သည့် ပြဿနာမျိုး ဖြစ်က သူ့ထံမှ သာယာညှင်းပျောင်းလေသံနှင့် စပိန်စကားတစ်ခွန်း ကျွန်မကြားရမည်ဖြစ်သည်။

“ အသင့်ပြင်ထားသူဟာ တိုက်ပွဲတစ်ဝက်ကို တိုက်ထားပြီးသူပဲ ” ဟူသော စကား။

ဒွန်ကွီးဇာတ်ဝတ္ထုကြီးထဲက ကောက်နုတ်ကိုးကားသည့် စကားဖြစ်သည်။ စပိန်လိုပြောတော့ သူ့စကားက အသံနိမ့်မြင့်လေးနှင့် သီချင်းဆိုနေသလို။

စင်စစ် ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြီးကြီးမားမား စိတ်ပျက်စရာ ကြုံရပြီးသည့် အခါမှသာ သူ့စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မ တကယ် ပြည့်ပြည့်ဝဝ သိရှိနားလည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ ကျောင်းဆင်းပွဲ မတိုင်မီ တစ်လခန့်ကဖြစ်သည်။ အတန်းထဲမှာ ကျွန်မက နံပါတ်နှစ်အဆင့်ရှိသူဖြစ်ရာ ဆုချီးမြှင့်ပွဲအခမ်းအနား၌ ကျွန်မ စကားပြောခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု တရားမဝင် ကြိုတင်သိရှိရပါသည်။ သည်ဟာသိရတော့ ကျွန်မ အရမ်းပျော်သွားသည်။ ကိုယ့်ကို ကိုယ်လည်း အရမ်းအထင်ကြီးသွားသည်။

သို့သော် ကျောင်းဆင်းပွဲမတိုင်မီ ငါးရက်အလို၌ အံ့ဩထိတ်လန့်စရာ သတင်းတစ်ခု ကျွန်မ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရပါသည်။ အတန်းတွင်းစာမေးပွဲတစ်ခုတွင် ကျွန်မ အမှတ်နည်းခဲ့ခြင်း ကြောင့် နဂို အတန်းထဲတွင် နံပါတ်သုံးအဆင့်ရှိသော ကောင်လေးက ကျွန်မထက်သာသွားသဖြင့် ဆုပေးပွဲမှာ သူပဲ စကားပြောရတော့မည်ဟူသော သတင်းပေတည်း။

ကျွန်မ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းသွားပြီး ကျွန်မအားကိုးရာ ဟိုဆေးဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မပြောခဲ့သမျှတွေ သူ နားထောင်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ယမ်းခါရင်း စကားဆိုသည်။ “ မင်းက သေသေချာချာ မပြင်ဆင်ခဲ့ဘဲကိုး ”

“ ဒီလောက်ကြိုးစားဖို့ လိုမယ်မှန်းမှ မသိခဲ့တာ ” ကျွန်မ ဆင်ခြေပေးသည်။

“ သေချာပေါက် မပြောနိုင်ပေမယ့် ဒါမျိုးဆိုတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ အမှတ်မထင်ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှအတွက် တို့ ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် အသင့်ပြင်ထား ရမှာပေါ့၊ ဘဝက တကယ်စမ်းသပ်လာပြီဆိုတဲ့အထိ စောင့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ်က ကြိုပြင်ထားရမယ် အော်လီဗီယာ၊ အမြဲ အသင့်ပြင်ထား ”

ဟိုဆေး၏ အကြံပေးစကားအတိုင်း အစဉ်လိုက်နာနိုင်ဖို့ကတော့ မလွယ်ကူပါ။ အခက်ဆုံးက တော့ ‘ရော်ဘင်ဟု’ ဇာတ်ကားတွင် မေဒ်မာရီယင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရစဉ်က ဖြစ်၏။

ဇာတ်ကားထဲတွင် ကျွန်မ မြင်းတစ်စီးကို တင်ပါးလွှဲစီးရမည့် အခန်းတစ်ခန်းပါဝင်ရာ ယင်းအတွက် ကုမ္ပဏီက ကျွန်မကိုမြင်းစီးသင်ရန် ဆရာတစ်ဦး ငှားရမ်းသည်။ ဆရာက အလွန် တိကျလွန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရာ ကျွန်မကို ခြေကုန်လက်ပန်းကျသည့်အထိ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်ခိုင်းသည်။ သူနှင့် တစ်ကြိမ်မြင်းစီးသင်တိုင်း သူ၏ အတင်းအကျပ် ခိုင်းစေမှုများအတွက် ကျွန်မ တစ်ကြိမ် ဒေါသပူပန်ထမိရသည်။

သို့သော် ကံအားလျော်စွာ ကျွန်မ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲမထွက်အောင် ထိန်းနိုင်ခဲ့ရာ တကယ်တမ်း ရိုက်ကွင်းထဲဝင်တော့မည် ဆိုသည့်အချိန်၌ ကျွန်မ တကယ်လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဝတ်ရုံဖားဖားကြီးဝတ်ကာ မြင်းစီးပြီး ကင်မရာများရှေ့ ကျွန်မ ထွက်လာသည်။ အဲသည်အချိန် မြင်းက ရုတ်တရက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသည်။ သစ်ပင်တွေကြားမှာ တရကြမ်း ပရမ်းပတာ ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်ပြီး အနှံ့အပြားမှာလည်း ဧရာမသစ်ငှတ်တွေကို အမြစ်ပါမကျန်အောင် ဖော်ထား၍ဖြစ်နေသည်။ တွင်းချိုင့်ကြီးတွေ ရေအပြည့်နှင့်ရှိနေသည်။ တွင်းချိုင့်များကို သီသီလေးစီ ကပ်ပြီး ကျော်ပြေးလျက်ရှိရာ သည်ကောင်ကို ဇက်မသတ်နိုင်လျှင်တော့ တစ်ချိမဟုတ်တစ်ချိ သူရောကျွန်မပါ တွင်းထဲ ဇောက်ထိုးကျမှာ ကျွန်မ မြင်လာသည်။

ဇက်ကြိုးကို ဆွဲရလွန်းသဖြင့် ကျွန်မလက်မောင်းတွေသာ နာလာသည်။ မြင်းကတော့ ဘာမှသိပုံပင်မရ။ သို့သော် သည်အခိုက်မှာပင် စည်းကမ်းတင်းလွန်းသည့် မြင်းစီးနည်းပြဆရာ၏ သင်ကြားချက်တစ်ခုက ကျွန်မအတွက် အထောက်အကူပြုလာသည်။ သည်လို အရေးပေါ် အနေအထားမျိုးတွင် ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ရမည်ဆိုသည့်အကြောင်း ကျွန်မခေါင်းထဲစွဲအောင် သူ အကြိမ်ကြိမ် သင်ထားပြောထားခဲ့ဖူးသည်။ ဇက်သွားကို လွှဲဆွဲသလို ဆွဲသည့်နည်း။

ဇက်ကြိုးကို ဘယ်တစ်လှည့် ညာတစ်လှည့်စီ အပြန်အလှန်ဆွဲသည့်အခါ မြင်းပါးစပ်ထဲရှိ ဇက်သွားက ပါးစောင်ကို တိုက်စားသလိုဖြစ်ကာ မြင်းနာလာသည်။ သည်တော့မှ မြင်းအရှိန်သတ် လာကာ ကျွန်မ ထိန်း၍ရလာပြီး နောက်ဆုံး၌ ရပ်သွားသည်။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်လိုက်ရသည့် အရှိန်နှင့် ခြေမသယ်နိုင် လက်မသယ်နိုင်ဖြစ်ကာ ငြိမ်၍ထိုင်နေရင်း ကျွန်မ စဉ်းစားနေမိသည်။ မြင်းစီးသင်တုန်းက သည်းမခံနိုင်ဖြစ်ကာ အခုလောက်တတ်သည်အထိ မသင်ခဲ့မိပါက မည်မျှ အဖြစ်ဆိုးသွားပါမည်နည်း။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ အနုပညာအလုပ်ဖြင့် ကမ္ဘာအနှံ့အပြား ဝေးလံခေါင်ဖျားသည့် ဒေသတချို့သို့ပါ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဖြစ်နိုင်သည့်အရာတိုင်းအတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပါဆိုသည့် ဟိုဆေး၏ သတိပေးစကားအတိုင်း တည်းခိုရာဟိုတယ်တစ်ခုရောက်လျှင် ကိုယ့်အခန်းနှင့်အနီးဆုံး

မီးအရေးပေါ်ထွက်ပေါက် ဘယ်အနားရှိသလဲ ကြည့်မိတတ်သည်။ ပြီး ကျွန်မမှာ အရေးပေါ်ဆေးသေတ္တာလည်း အမြဲပါသည်။ တချို့ကတော့ မလိုအပ်ဘဲ ကရိုကထခံပြီး သယ်နေသည်ဟု မြင်ကြသည်။ သို့သော် သည်သေတ္တာက ကျွန်မအတွက် တစ်ကြိမ်မက အသုံးကျခဲ့ဖူးသည်။

သည်လို သတိထားမှု၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုလေးတွေက သာမန်ကြည့်လျှင်တော့ အသေးအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်ဟာတွေလုပ်ထားသဖြင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြငြိမ်းကာ စိတ်ချလက်ချ နေနိုင်ခွင့်ရသည်။ ပြီး တစ်ခါတလေကျတော့ ဒါတွေက သေရေးရှင်ရေးကိုပင် အဆုံးအဖြတ်ပေးသွားတတ်သည်။ ပါရီက ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အဲသည်လိုအနေအထားမျိုး တစ်ကြိမ် ညကြီးမင်းကြီး ကြုံရဖူးသည်။

အချိန်က မနက် ၂ နာရီ။ ခရီးတစ်ခုမှ ကျွန်မတို့ သည်ညပဲ ပြန်ရောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို အသည်းအသန်ခေါက်နေသဖြင့် ကျွန်မရော ခင်ပွန်းသည် ပီယဲပါ နိုးလာကြသည်။ တံခါးဖွင့်ကြည့်တော့ သားလေးဘင်ဂျမင်ကို ကြည့်ရသည့် ကလေးထိန်းမိန်းမ။ သူက ခြောက်ခြောက်ချားချား တုန်တုန်ရီရီနှင့်။ စကားက ပလုံးပထွေး၊ သားလေးဘင်ဂျမင် အသက် မရှူနိုင်ဖြစ်နေသည်။ မွန်းပြီး သေတော့မလို ဖြစ်နေပြီတဲ့။

သားအခန်းဆီသို့ ကျွန်မတို့ ဒရောသောပါး ပြေးသွားကြသည်။ သားလေးက လည်ပင်းညစ်ခံထားရသူလို အသက်ရှူမရဖြစ်ကာ အမောဆိုက်နေသည်။ မချိမဆန့်ခံနေရသည့် သူ့မျက်နှာက ကြောက်စရာ ပြာနှမ်းနှမ်းဖြစ်လာသည်။ ပီယဲက ချက်ချင်း တယ်လီဖုန်းဆီပြေးကာ ဆရာဝန်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ကျွန်မနှင့်ကလေးထိန်းက ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိနှင့် သည်အတိုင်း ရပ်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ ကျွန်မခေါင်းထဲ နည်းနည်းရှင်းသွားပြီး ညက မရှင်းရသေးသည့် ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ပြေးဖွင့်မိသည်။ သည်အထဲမှာ ငါထည့်ထားတာဟု သတိရလိုက်သည့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကသောကမျောရှာခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးသူငယ်ပြုစုရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် စာအုပ်။ ယခု သားက ငါးနှစ်ရှိပြီဆိုတော့ စာအုပ်လည်း အတော်နွမ်းနေခဲ့ပြီ။

သူငယ်နာချောင်းနက် (Croup) ဟု ခေါ်သည့် ရောဂါတစ်မျိုးတဲ့။ စာအုပ်ကဆိုသည်။ လေပြန်ကြောငယ်တွေ ရောင်ရမ်းသဖြင့် အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့ခြင်း။ ရေနွေးကရားက ထွက်သည့် ရေငွေ့များများရှူရလျှင် သက်သာမည်တဲ့။ ကလေးထိန်းက မီးဖိုချောင်ထဲပြေးသည်။ ပီယဲက ဆရာဝန် တခြားလူနာတစ်ယောက်အိမ် သွားနေကြောင်း စိုးရိမ်ပူပန်စွာ လာပြောသည်။

ဘာမျှမတတ်နိုင်၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ လုပ်ရတော့မည်။ စာအုပ်ထဲက ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း သားလေးဘေးပတ်လည်မှာ ရေနွေးငွေ့တွေ ဝန်းရံပေးယင်း ကျွန်မတို့ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့နေကြ

သည်။ တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာသည်။ စောစောကလို ခက်ခက်ခဲခဲ တစ်ချက်ချင်းရှိကန်၍ ရှူမနေရတော့။ ဆရာဝန်ရောက်သည့်အချိန်မှာတော့ အသက်ရှူသံက ပုံမှန်နီးပါးလောက်ပင် ပြန်ဖြစ်နေလေပြီ။

ဆရာဝန် ပြန်သွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်း သားလေးခုတင်နားရပ်ကာ ဟိုဆေးအား ကျေးဇူးတင်စွာ အမှတ်ရနေမိသည်။ သူ့စကားတွေက ကျွန်မကို ကူညီခဲ့သည့်အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့။ သားလေးဘင်ဂျမင်ပါ လိုက်ရမည့်ခရီးများ ထွက်ခါနီးတိုင်း အထုပ်အပိုးပြင်သည့်အခါ၌ “ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်နိုင်တာတွေအတွက် အသင့်ရှိပစေ ” ဟူ၍ ဟိုဆေးပြောသည့်စကားမျိုးကို ဆိုကာ လွယ်အိတ်ထဲ သည်စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ အမြဲထိုးထည့်မိတတ်သဖြင့် ယခုလို အရေးပေါ်ချိန်၌ အဆင်သင့်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ခရီးဆောင်သေတ္တာထဲမှာ အာမခံပစ္စည်းတစ်ခုသဖွယ် အမြဲထည့်သယ်ယူခဲ့ရသည့် သည်စာအုပ်က ယနေ့ညအဖို့တော့ သူ့ကိုသယ်ရသည့် ကရိကထထက် အဆပေါင်းသန်းချီကာ ပြန်လည်ပေးဆပ်ခြင်း ပြုခဲ့ချေပြီ။

[ရည်ညွှန်း။ ။ Advice - Reader's Digest, June 1960]

ပေပြင်

မပြစ်နိုင်ဘူး

ဆိုတာ

သေချာပြီလား